

„Čas“ 2007



*Matiční gymnázium, Ostrava, příspěvková organizace*

---

*Dr. Šmerala 25, 728 04 Ostrava*

## SBORNÍK SOUTĚŽNÍCH PRACÍ

literárně-stylistické soutěže o nejlepší sci-fi/fantasy  
povídku na téma “Čas”

vyhlášené u příležitosti

**110. VÝROČÍ ZALOŽENÍ MATIČNÍHO GYMNÁZIA  
V OSTRAVĚ**

„Čas“ 2007

## **Literárně – stylistická soutěž o nejlepší sci-fi/fantasy povídku na téma “Čas”**

Vyhlášena: předmětovou komisí českého jazyka a literatury

Hodnocena: Mgr. Naděždou Novákovou (organizátorkou)

Ing. Jirím Popiolkem (čestným porotcem)

Mgr. Ladislavem Vasevičem (organizátorem)

Mgr. Romanou Vlkovou (porotkyní)

Výsledky:

1. kategorie

**autor vítězné povídky:** Václav Strýček (letošní TB)

**čestné uznání:** Tomáš Kerekeš (letošní KVA), Adéla Rybjanská (letošní TA), Adéla  
Vodvářková (letošní TA)

Jan Koniarik (letošní SA)

Dominika Košťelová (letošní KVIA)

Petra Polochová (letošní KVIB)

Lenka Vojtěchovská (letošní TA)

2. kategorie

**autor vítězné povídky:** Barbora Vodvářková (letošní OKTB)

**čestné uznání:** Rajko Čosić (letošní OKTA), Lucie Lukačiková (loňská OKTA),  
Jakub Malchárek (letošní SEPTB)

Adam Česlík (letošní OKTB)

Karolína Pelechová (letošní SXB)

Veronika Telčerová (letošní 4.A)

Adam Struhala (letošní OKTB)

Knižní cenu pro první místo v obou kategoriích věnovalo sci-fi&fantasy nakladatelství Fantom print.

Matičnické gymnázium Ostrava ocenilo první místa knižní poukázkou v hodnotě 900,-Kč a místa s čestným uznáním knižními poukázkami v hodnotě 400,-Kč.

## 1. Kategorie:

Autor: **Václav Strýček**

Název: *Budoucím generacím*

Škola: Maticní gymnázium, Dr. Šmerala 25, Ostrava

Třída: sekunda B, 13 let

Garant: Mgr. Naděžda Nováková

„Obos! Obos tarab dehe! My lite! Lal et kam! Yly oyen ecci! Meta ijed demje!“ rozléhalo se mezi kamennými zdmi kostela. Dvanáct mužů v maskách dnes zažívalo velký den. Končilo čtvrté novoluní v roce. Nastal čas, aby si Yfryd vzal oběť.

Mezi obřad konajícími se nacházel i Hron, městský knihovník. Napravo od něj stál majitel největšího veřejného domu ve městě. Nalevo od Hrona poskakoval vrchní rádce starosty a naproti němu starosta sám. A členů městské smetánky tu bylo víc, vlastně každý přítomný něco znamenal.

Jak bylo možné, že si tolik významných lidí navléklo na hlavy plátěné masky v katovském stylu, začalo tančit nesmyslné tance a vykřikovat nesmyslná slova? Je tomu už pět let. Zakladatel kultu, Turan Palášek, tenkrát svolal první schůzi. Tehdy patnácti dalším přítomným vyprávěl o svých vizích. Několik dnů nazpět se mu před spaním zjevil Yfryd, ohnivý obr. Přikázal mu svolat patnáct měšťanů, dokonce Paláškově nadiktoval jejich jména. Měli se sejít v opuštěném podzemí místního kostela. Tak se taky stalo. Palášek všem vylíčil, jak se věci mají. Yfryda něco popudilo, začal zuřit. Pokud ho nikdo neuklidní, jeho hněv zničí svět. Na oněch patnácti bylo tomu zabránit. Jsou obrovi oblíbenci, pokud ho budou dostatečně uctívat a rozmazlovat, snad utiší jeho zlobu.

Měsíc se potají scházeli, měsíc konali obřady a dělali ze sebe šašky, jen aby Yfryda pobavili. Palášek měl od té doby několik dalších vizí, ze kterých bylo patrné, že se obrova nálada lepší. Poslední vidění dostal právě večer před poslední schůzí.

„Pánové,“ řekl tehdy, „dnes v noci mi Yfryd sdělil důležitou věc. Už přes měsíc se tady scházíme a uctíváme ho, ale jedno zůstává nevykonáno.“

„Oběť,“ napadlo někoho a mezi maskovanými to zašumělo.

„Ano,“ přitakal Palášek. „Musíme Yfrydovi obětovat věrnou duši. Zítra večer.“

„Už zítra?“ podivil se Luzar, velkovýrobce lodí.

„Přesně tak. A pak ve stejný den každý rok další. Určíme ji losem. Ten z nás, který si vytáhne nejkratší špejli, bude vhozen do hrobky králů. Pro tuto příležitost jsem ji, samozřejmě potají, odpečetil.“

Pohled všech spočinul na dveřích síně. Věděli, že se za nimi nachází místnost s kryptou, pod níž byla dávno vyhloubena hrobka krále a královny. Bylo dost možné, že někteří s otevíráním starého hrobu v duchu nesouhlasili, ale nemohli nic dělat. Mělo to tak být.

Druhý den se dostavili všichni. Klasický obřad vykonali dvakrát. Pak došli k masivnímu kamennému kvádru s těžkým odsuvným víkem a postavili se kolem něj do kruhu. Stojan nesl patnáct špejlí. Neukazoval, jak jsou dlouhé. Ta chvíle se zdála být nekonečnou. Hron měl však štěstí, jeho byla druhá nejdelší. Prvním, koho určil los, se stal sám Palášek.

Po následujících pět let se Yfryd ještě nikomu nezjevil. Musel ale být šťastný. Každoročně dostával novou krev. Koncem každého čtvrtého novoluní se jeden z bratrů obětoval, aby mu vzdal čest svou pomalou smrtí hladem a žízní. Dnes tomu nebylo jinak. Obřad končil. Stojan byl ustaven uprostřed víka. V sále panovalo ticho. Napětí. A pak, bez jakéhokoliv pokynu, si každý vytáhl tu svou. Hron jako každý rok vnímal všechno vteřinu po vteřině. Už ji má, drží ji. Je krátká, zatraceně krátká. Hází očkem po ostatních. Vypadá to zle.

„Nuže, bratři,“ řekl starosta, momentálně nepsaný vůdce kultu, „ukážme Yfrydovi, jak si vybral.“

Všichni ochotně ukázali své špejle a... Hron prohrál. Nebo vyhrál? Teď by měl být šťastný, Yfryd si ho přece zvolil, ale pocit pýchy nebo uspokojení se nedostavoval. Pokoušel se vzpomenout si, jakže se to loni usmíval Sládek. Napodoboval ten úsměv, když mu sundávali masku. Pak dostal do ruky svíčku, jeho poslední zdroj světla na cestě za smrtí. Opatrně překročil nízkou stěnu a zůstal stát v kamenné ohrádce. Na schodech, které se svažovaly dolů do neznáma.

„Nashle, bratři,“ řekl a vydal se dolů. Uslyšel nad sebou zavírání víka a pocítil temnotu, která ho pohltila. Až teď si uvědomil, jak málo světla mu svíce poskytovala. Ve snaze vidět lépe s ní kolem sebe začal mávat, ale docílil jen toho, že se plamínek zatřepotal a téměř uhasl. Uklidnil se tedy a postoupil dál. Zvolna, ale se srdcem bijícím na poplach.

Když zdolal schody, zjistil, že stojí v malé, čtvercové místnosti s úzkým průchodem v protější zdi. Žulové stěny pokrývalo dřevěné obložení zhruba do výšky prsou. Jinak zde nebylo zhora nic.

Došel až k průchodu. Ještě než si posvítí do další místnosti, zaujalo ho obložení, jež tady končilo. Jedna z desek byla potlučená, zjevně i okopaná botou. Na druhé pak bylo vidět dlouhou svislou rýhu. Hron si na ni posvítí. Byla zabarvená krví. Na jejím konci trčel ze dřeva zabodnutý lidský nehet. Potlačil chuť zvracet a vydal se do hlavní místnosti hrobky.

Poslední místo odpočinku nejslavnějšího krále a jeho ženy mělo tvar kruhu s poloměrem více než dva sáhy. Dominovalo mu bezesporu překrásné sousoší v jeho středu, obklopené zlatem a šperky. Muselo tu stát už věky, ale protože byla většinu té doby hrobka zapečetěna a uštědřena okolních vlivů, nijak více mu to neuškodilo. Znázorňovalo muže a ženu, nejspíše oba pohřbené, v pozici blízké sedu. K přesnému určení by Hron potřeboval více světla. Oba byli zády k sobě, jako by spolu nemluvili, a přesto je něco spojovalo, přesto k sobě pářili. Pod sousoším se nejspíš nacházela mumifikovaná těla královského páru.

Hron by dílo vydržel pozorovat celé hodiny, ale věděl, že mu svíčka příliš dlouho nevydrží. Proto jej obešel a zalapal po dechu, když spatřil výjev za ním. Do zdi byl vyhrabán více než pět sáhů dlouhý, stoupající tunel. Těsně u jeho ústí pak ležela tři mrtvá těla, některá časem téměř na kost ohlodaná. Vedle nich čtyři svíčky, pero a malá kniha v kožené vazbě. Znovu potlačil odpor při pohledu na zrajinící mrtvolky svých bratrů z kultu, vzal knížku do ruky a začal číst.

*... Skočili na to! Ta banda idiotů mi to sežrala. Výborně! Skvěle! Zítra je první schůzka. Všechno jim vysvětlím. Už se těším.*

Schůzka před chvilkou skončila. Řekl jsem jim všechno, přesně tak, jak jsem si to připravil. Namluvil jsem jim, že jsem spatřil Yfryda a že by se ho měli bát. Cha! Jak tomu může vůbec někdo uvěřit? Hlupáci. Zítra je další.

Hron obrátil namátkou až téměř na konec.

... Zítra budou ti tupci vzdávat oběť. Jde to jako po másle. Postupně se jich zbavím všech. Nesmějí mě začít podezřívát. Když nechám zabít jednoho ročně, nebude to vůbec vadit. Ach, jak sladké to je! Všichni ti papaláši tady šaškují a ještě se zabíjejí. A kdo pak shrábne jejich majetek? Komu všechno odkážou? Samozřejmě věrnému bratru Paláškovvi. Bude to moje. Nemůžu se dočkat.

Ne! Ne, to se nesmí stát! Proč ještě nepřijeli?! Bylo to tak krásně naplánované! Parta zločinců mě unese a já zmeškám radu. Oni nebudou chtít, aby se Yfryd rozzlobil, a tak jednoho z nich zabijí. A já to zmeškám, nehrozí mi žádné nebezpečí. Tak proč tu nikdo není?! Už měli přijet, už jsem měl naoko svázaný odjíždět pryč z města. Teď mi hrozí, že padnu do vlastní pasti. Už končím, schůze začíná.

*Poslední dvojstránku musel Hron rozlepovat. Písmo téměř nešlo přečíst. Už nebylo psáno inkoustem, žádný tu nebyl. Poslední zápisy byly psány krví.*

## „Čas“ 2007

Věděl jsem to! Samozřejmě nemohli vylosovat nikoho jiného! Teď tu trčím. Řval jsem, aby mě pustili. Křičel jsem na ně: „Pomoc! Pomoc, zachraňte mě! Slyšíte? Lhal jsem vám! Byly to jen kecy! Nezapínejte mě!“ Neslyšeli. Tak jsem tady. Chcípnu jako slimák, kterého zavřou pod sklenici. Víko odklopit nejde, je moc těžké. Nemám jídlo ani vodu. Je tu málo vzduchu a já ho dýchám a spaluji svíčkou. Zblázním se tu! Může mě těšit jen to, že ti blbci nahoře tomu věří. Dobře jim tak. Budou se zabíjet dál. Každý rok. Píšu svou krví, musím končit.

*Hron si teprve teď uvědomil celou věc v pravých souvislostech. Pět let. Úplně zbytečně. Žádný Yfryd nikdy neexistoval. Ta slova, o kterých si mysleli, že je to nějaká molitba, byla obyčejnými výkřiky zoufalství. Pomoc, zachraňte mě! Obos tarab dehe! Slyšíte? My lite! Lhal jsem vám! Lal et kam! Byly to jen kecy! Yly oyen ecci! Nezapínejte mě! Meta ijed demje! Tři lidi zemřeli, jen aby se někdo, kdo už je po smrti, dostal k moci. A on bude další. Pročetl si zbylé zápisy. Pocházely od ostatních obětí. Hron vzal pero, bodl se do prstu a přidal svůj. Pak si prohlédl celou stránku.*

Přečetl jsem si Paláškův deník. Ten hajzl nás celou dobu tahal za nos. Pokud nic neuděláme, budou tu umírat další a další. Začnu kopat tunel. Když ho nedokončím já, dokončí ho někdo jiný. Prohrabe se na svobodu a řekne o tom ostatním. Vyřídíte mé ženě, že ji mám moc rád. Zhasínám svíčku, abych měl více vzduchu. Doležal.

Pokračuji v kopání. Všechny majetek odkazuji synovi a dceři. Horák.

Vyřídíte mému synovi, že jsem schoval v letním sídle pod kachličku plány na nové zámořské lodě. Ať je začne vyrábět. Pokračuji v kopání. Luzar.

Pivovar dostane můj nejstarší syn. Pokračuji v kopání. Sládek.

Knihovnu odkazuji svému bratrovi. Všechny můj ostatní majetek také. Pokračuji. Hron.

*Zalezl do tunelu. Rozhlédl se. Na konci leželo mrtvé tělo Sládka. V ruce dosud pevně tisklo obroušenou kost. Hron jej odnesl mimo tunel. Vybral nejstarší mrtvolu z hromady a vytrhl jí stehno, které následně očistil od zbytků masa. Zalezl zpátky s přísným pohledem královny sochy v zádech. Jasně si uvědomoval, jak málo času mu zbývá. A také, že z něj musí využít co nejvíce. Dát tak budoucím generacím větší naději dokončit, co se jemu nespíš za života nepovede. Naslinil si prsty a zhasl svíčku. Nastala úplná tma. Pak začal hrabat.*

Autor: **Tomáš Kerekeš**

Název: *Cesty zpátky*

Škola: Matiční gymnázium, Dr. Šmerala 25, Ostrava

Třída: tercie A, 13 let

Garant: Mgr. Romana Vlková

„Zatraceně!“ rozčiloval jsem se, když jsem vyšel z brány času.

„Už to je několikátý pokus a pořád nic. Nikdy se mi to nepodaří!“ Klekl jsem si na zem a schoval hlavu do dlaní. Dr. Carter přišel ke mně a položil mi přátelsky ruku na rameno:

„Klid, Danieli. Ty to dokážeš.“ Snažil se mě povzbuzovat, ale moc mu to nešlo. Od první chvíle, co jsem ho potkal, jsem doufal....

*Strážný mě poslal do postele, protože jsem se při večeři v jídelně porval s jedním klukem. Pokoje v dětském domově byly jednoduché. Většinou dvě dvoupatrové postele a dva stolky.*

*Otevřeli mi čipem dveře a zamkli za mnou. Hodně nás hlídali. Abychom neutekli. Slyšel jsem, jak za mnou cvakly dveře. Rychle jsem se převlékl a zalehl na svoje horní lehátko. Na stropě jsem chvíli pozoroval svoje nápisy a obrázky vyryté laserem. Potom jsem ucítil, jak mě něco tlačí pod polštářem. Sáhl jsem tam rukou a vytáhl jsem starý otlučený holografický datapad. Aktivoval jsem ho a z obrazovky se vynořil obraz člověka v plášti. Řekl jenom tři věty:*

*„Neptej se proč. Přijď dnes v noci do skladiště č.3. Můžeme změnit budoucnost.“*

Vzpomínka na ten den mě trochu uklidnila. Zvedl jsem se a zamířil k tajnému otvoru ve stěně. Předtím jsem ale položil doktorovi jednu otázku:

„Doktore, má to cenu? Dokážu ji zachránit?“

„Já ti věřím. Stejně jako jsem věřil mnoha lidem před tebou.“

Kývl jsem a vydal jsem se otvorem do svého pokoje.

*Ve skladišti mě čekal člověk z datapadu.*

*„Kdo jste?“ zeptal jsem se a on mi vše pověděl. Nejprve mi pověděl, že se jmenuje Dr. Carter. Potom řekl, že si mě vybral kvůli jedné věci. Věděl, že moji rodiče zemřeli hned po mém narození, a řekl, že mi může pomoci. Nechápal jsem jak, ale on mi to vysvětlil. Sestrojil Bránu času a mě chtěl vyslat do minulosti, abych ten osudný den změnil. Nejprve jsem nevěřil, ale když mi Bránu ukázal, uvěřil jsem snadno. Ptal jsem se ho proč já. Opověděl, že už takhle pomohl několika lidem. Mě si teď vybral, protože zjistil, že když mi pomůže zachránit mé rodiče, mohli by změnit budoucnost k lepšímu. Svopil jsem, abychom to zkusili. A tehdy to všechno začalo.*

Plížil jsem se chodbou, až jsem došel ke dveřím do svého pokoje. Čipem, který mi poskytl Dr. Carter, jsem si otevřel a vešel dovnitř. Rychle jsem vylezl na postel a chystal se usnout, když mě vyrušil Caleb.

„Tak jak to dopadlo?“ zeptal se mě. Byl to jediný člověk v domově, kterému jsem věřil a kterému jsem řekl o Dr. Carterovi a Bráně času.

„Zase jsem to nedokázal. Nic se nezměnilo.“ Smutně jsem si povzdechl a zabořil hlavu do polštáře.

„Jednou to dokážeš. Já vím.“ Usmál jsem se. Všichni mi věřili, jenom já si nevěřil.

„Kdoví, třeba když se ti to povede, změní se všechno. Třeba tady tyhle hrozné děcáky už nebudou a my všichni budeme žít třeba u pěstounských rodin nebo se prostě budeme mít lépe.“ Mluvil s nadšením a viděl jsem, že tomu z celého srdce věří.

## „Čas“ 2007

„Ale třeba se pak nikdy nepotkáme.“ Dodal po chvílce už smutněji.

„Calebe. Nikdy, nikdy na tebe nezapomenu!“ ujistil jsem ho. Zakýval hlavou a vrátil se na svojí pohovku.

*Vrátil jsem se z první výpravy. V minulosti jsem viděl svoje rodiče za mlada. Máma byla moc pěkná a táta byl ten typický elegán. Nepočítal jsem s tím, že je napoprvé zachráním, ale když jsem viděl jejich smrt, hluboce to mnou otřásl. Dlouho do noci jsem tehdy plakal.*

Cítil jsem, že slzy mi po tváři stékají i teď. Otřel jsem si rukávem obličej a podíval se na strop. Největším písmem tam bylo vyryto: Máma a táta . Nevím proč, ale vždy, když jsem selhal, ten nápis mi dodával sílu, abych pokračoval. Stejně jako teď. Díval jsem se na ten nápis a vzpomínal na ně. Pamatoval jsem si je dopodrobna. Táta měl krátké černé vlasy, hnědé oči a na tváři měl jemné strniště. Máma měla dlouhé hnědé vlasy a jasně zelené oči.

Rukou jsem pomalu přešel po vyrytém nápisu.

„Mami, tati. Slibuji vám, že vás zachráním. Dokážu to. Budeme zase všichni spolu. Navěky.“ Zašeptal jsem a pomalu zavřel oči. Po tváři mi sjela poslední slza.

Autor: **Adéla Rybjanská**

Název: *Žijeme jen jednou*

Škola: Maticní gymnázium, Dr. Šmerala 25, Ostrava

Třída: sekunda A, 13 let

Garant: Mgr. Ladislav Vasevič

„Ne! Počkej!“

Pozdě...

Byla jsem zase někde jinde... Někdy  
Opustila jsem přítelkyni... Zase... Co  
dělat? Měla jsem možnosti. Vzlétnout k  
jako pták nebo fénix, jen roztáhnout křídla,  
od země, udeřit křídly o vzduch, opět zamávat a  
se rozeběhnout loukou jako kentaur, srna či kůň... Udeřit kopyty o zem tak prudce, že se hlína  
rozletí. Vnitřní zadní, vnější zadní, vnitřní přední, vnější přední... Tryskem, s požitkářskou  
chutí. Miluji ten pocit drolící se hlíny pod kopyty! Ptáci polekaně ulétají!



jindy...  
bych měla  
oblakům  
odrazit se  
letět. Nebo

Obloha zářila jako diamanty poseté slunečním prachem. Přimhouřila jsem oči. Dá se  
slunce k něčemu přirovnat? Je tak dokonalé! Myslím, že ty nesmysly, co nás učili ve  
škole, ta obrovská koule plná žhavých plynů, neplatí. Je to slunce. Ne ta věc. Slunce.

Ale...

Něco je špatně! Ve svém nedůstojném rozjímání jsem neslyšela. Ani jsem nemohla!  
Neměla jsem co slyšet! Zpěv ptáků, šumění listí, hrabání krtka pod zemí...

To vše je pryč!

Přepadlo mě strašné podezření. Dotkla jsem se stromu. Nebyl tam. Tedy, byl tam, ale  
nebyl. Viděla jsem ho, necítila jsem ho. Ruka mi jím prošla. Nebyl tam. Je i ta obloha iluze?  
Doufám, že ne. Na to je moc krásná.

Tam, kdy jsem se narodila, to bylo asi... 35. luna 11731? Asi. Hezký devereb...

Ale kdy jsem teď?

Chci pryč! Chci les, chci louku, chci zvěř, chci život! Tady je to jako na hřbitově, k  
čemu jinému to přirovnat? Smrt? Je tohle čas smrti? Ani bych se příliš nedivila. To by se mi  
smrt i líbila. To je hloupost! Už začínám používat ironii. Jako kdybych ohluchla. Tlak mi tlačí  
na bubínky. Byla jsem tak hloupá, že jsem si toho nevšimla hned! Možná také za chvíli  
oněmím. Nebo umřu.

„Umřu?!“ zakřičela jsem najednou.

Nemýlila jsem se. Z mých úst nevyšel žádný zvuk. Zděšeně jsem se otáčela a rozhlížela  
jsem se kolem sebe.

Mizela jsem.

Ne jako lusknutím, jak se to vídává například u mortofů. Postupně jsem se rozplývala.  
Kotníky už jsem měla pryč. Lýtka byla na řadě.

To, o čem jsem zatím líně přemýšlela, bylo nyní to, co jsem chtěla ze všeho nejvíc.

Pryč odsud...

Chci pryč, protože jsem němá...

Chci pryč, protože na mě čeká...

Nikdo...

Čekat na nikoho nikde?

Čekat na někoho nikde?

Čekat na nikoho někde?

Čekat na někoho nikde?

Čekat na sebe někde?

Čekat na sebe nikde?





## „Čas“ 2007

To není ten důvod. Chci pryč, protože umírám. Chci umřít? Mám proč? Nemám rodiče, nemám přátele, nemám sourozence, nemám prarodiče...

Mám zvířata, stromy, rostliny...

Ano!

To je důvod žít!

Jestli někdy umřu, chci se stát stromem, mohutným, statným, s tisíciletou pamětí, se vzpomínkami zapomenutými, kdokoli by do něj zatnul sekeru, padnul by, jako by zasáhla jeho.

Byla bych nesmrtelná paměť'...

Jestli umřu...

Pakliže umřu...

Jestliže umřu...

Pokud umřu...

Když umřu...

Umřu-li...

Chci...

Být...

# Stromem ...

Autor: **Adéla Vodvářková**

Název: *Čas hudby*

Škola: Matiční gymnázium, Dr. Šmerala 25, Ostrava

Třída: sekunda A, 13 let

Garant: Mgr. Ladislav Vasevič

„Pan Frederick Pells?“ zeptal se sluha s černým kabátem. „Máte jít dovnitř.“

Hubený muž vešel do místnosti. Bylo tam teplo, v krbu plápolal oheň a vrhal stín na všechno okolo. U pracovního stolu seděl starý, vážený muž v drahém oblečení a psal. Pak vzhlédl, jako by neměl tušení, že tam svého návštěvníka najde.

„Pane Pellsi, dobrý večer.“

„Dobrý večer.“

Byl to podzimní podvečer roku 1892 a za okny rakouských domů se snášely listy. Paleta teplých barev hladila zrak a vítr jen rozmazával odstíny kolem dokola. Bylo sice studené počasí a už byla tma, ale byt působil přívětivě.

„Pane Pellsi, posílal jste mi své skladby. Snad byste mi mohl některou z nich předvést.“ Pán za stolem mladému muži pokynul směrem k pianu. „Prosím,“ pobídl ho.

Pan Pells si nejspíše sedl k pianu. Odkryl klaviaturu, vytáhl si z tašky noty a položil je na stojan. Ruce přitisknul ke klapkám.

„Prosím,“ pobídl ho starý muž znovu. Pan Pells si znovu prohlédl noty.

A hrál.

A hrál, ruce dopadaly na klapy a ze strun se ozývala melodie. Melodie podzimu a vzpomínek. Pan Pells ji hrál před někým poprvé. Ze strun padaly květiny, déšť, slzy, motýli a letní šelesty. Hudba se ztišila, zesílila, hrála v úplném fortissimu a o chvíli později v pianissimu, místnost se zahalila letním kouřem, zněly zvuky, které ještě měly nastat a nepřišly a o tom, co Pells cítil. Jen o tom, co Frederick Pells cítil. Když dohrál, ptáci i květy zmizely a zůstal v místnosti sám, s krbem a starým, váženým mužem za stolem.

A bylo ticho. Pak ho náhle prolomil starý muž.

„Pane Pellsi, ta hudba... ta hudba není příliš líbivá. Ty noty vám nemohu vydat.“

„Ale... proč?“

„Pane Pellsi, našel byste jen velmi málo obdivovatelů. Ta hudba nevyjadřuje nic, co by mohlo být lidem blízké. Lituji, nemohu vám ji vydat.“

„Pane Ramforde, jen si uvědomte, jak by to vypadalo s varhany! Hlasitá, hlasitá vítězná hudba, v kostele! A ten závěr! Nahlas, s akustikou, v kostele, s varhany...“

„Lituji, pane Pellsi. Nemohu vám to vydat. Je to zajímavá hudba, ale lidem se líbit nebude. Dejte na mě. Sbohem.“ Pan Ramford byl Angličan a nerad plýtvával časem. A pan Pells by se měl věnovat něčemu jinému. Neúspěch patří k životu. Pan Ramford to dělá nerad, bude ale muset pana Pellse vyprovodit. Sbohem.

Pan Pells procházel úzkou ulicí, kolem byly domy. Teď už listů nepadalo, všechno bylo na zemi a pan Pells si k sobě přitiskl kabát co možná nejpevněji. Foukalo, bylo zataženo. Byla zima. A tu – vločka. První, druhá, třetí. Začalo sněžit.

„Dejte na mě.“ Ta věta panem Pellsem otřásla. Jeho hudba je bezcenná. K ničemu. Je špatná. Bylo mu chladno. Už i od srdce. Neměl by už radši komponovat.

Nikdy.

Pokračoval zimním městem. Už sněžilo velice hustě. Všude bylo bílo, za okny teplo vrhalo stíny. Všichni se už sešli u večere. V divadle právě zněla hudba k opeře. Podle pana Pellse to byla zvláštní hudba. Líbila se mu. Takhle kdyby skládal, lidé by ho poslouchali! A pan Ramford by mu vydal jakékoli noty.

Přešel dál. Byl první, kdo dělal ve sněhu stopy. A právě z těch stop ho napadla nová melodie. Melodie, ano, lehká a chladivá jako sníh. Ano, jako vločky sněhu!

Vytáhl prázdný notový papír a pero. První noty napsal bez rozmýšlení a další také. Slyšel hudbu, byla chladivá jako sníh. Tak, jak to chtěl pan Pells. Byla opravdu zima. Pero mu zamrzlo, ale to už necítil. To je ale zima! Možná by měl pan Pells rychle odejít domů. Domů, do tepla.

Ale ne, raději ne. Tady je mu už dobře.

Pane Pells! Pane Pells!

Pan Pells se probudil.

„Sundejte si ten kabát, pane Pells.“

„Vždyť je zima.“

„Pane Pells, není zima. Je vám dobře?“ Pan Pells otevřel oči. Muselo být parné léto.

A v Rakousku moc takových není.

„Co se stalo?“ zeptal se pan Pells. Seděl pod stromem, v nějakém parku. Všude pobíhaly děti a nějaká žena ho právě budila. Teď se zasmála a odběhla s dětmi.

Po trávě lezl nějaký brouk. A po stromě mravenec. Všude bylo teplo. Pan Pells si sundal kabát a vstal. Posunkem zastavil jedno skotačící dítě.

„Děvče, jak se jmenuješ?“ zeptal se.

„Mary, pane.“

„Co je dnes za den? A za rok?“

„Neděle, pane. Dvacátý červenec, řekla bych, pane, roku dva tisíce sedm.“

„Ach... a víš to jistě?“

„Naprosto, pane.“

„Můžeš jít, Mary,“ řekl pan Pells a děvče odběhlo. Bylo to všechno divné, panu Pellsi se ale nic nezdá, je to normální červenecový den. Ale... je rok dva tisíce sedm. Vše se mu to zdálo? Kdo ale pan Pells je? Kolik mu je let? Je ženatý? A co to drží?

Byly to papíry. Notové papíry s notami. Tu skladbu si několikrát probral v hlavě. Byla mu povědomá.

Pan Pells zašel na policii. Cestu mu poradily ženy ve zvláštním oblečení. Vše bylo zmodernizované. Ale pan Pells se už ničemu nedivil.

Na policii se dozvěděl, kde bydlí. Je to právník, má ženu a dceru. Dovedli ho domů. Před dveřmi se ještě jednou omluvil, nashledanou, nashledanou, promiňte, nějak dnes nejsem svůj.

Nejistě otevřel dveře.

„Tati!“ ozvalo se z moderní kuchyně. Přiběhla k němu dcerka v tričku a žena. „Kdes byl tak dlouho?“ ptala se žena. „Máme oběd. Pojd’.“

Muž v černém obleku ho přivítal s úsměvem. „Dobrý den, pane Pells,“ oslovil ho.

„Takže rovnou k věci,“ řekl ten pán o pět minut později. „Je to vaše práce, že ano?“ ukázal mu listy s notami. „Pane Pells, náš varhaník – a je to dobrý varhaník - tu hudbu hrál. Ta hudba, pane Pells, je... naprosto úžasná. Já vím, že varhaní hudba ve dvacátém prvním století je něco neobvyklého, ale i dnes má mnoho příznivců a myslím, že vy... myslím, že vy jste nový interpret. Vaše hudba je dokonalá, je tajemná i známá, připomíná příjemné věci a má opravdu něco do sebe. Věřím, že ji na varhany zahrajete lépe než náš varhaník. Ty noty vydáme ihned. Bude z vás nová hvězda, na to vezměte jed. V této době určitě nečekejte vrácení varhaní hudby do žebříčků nejposlouchanějšího stylu, ale i tak si myslím, pane Pells... nezůstanete neodměněn.“

Autor: **Adéla Vodvářková**

Název: *V podzemí budoucnosti*

Škola: Matiční gymnázium, Dr. Šmerala 25, Ostrava

Třída: sekunda A, 13 let

Garant: Mgr. Ladislav Vasevič

Hannah 00015232H7 Balbien ležela na své posteli. Měla před sebou dost starý notebook, pročítala si svůj rodokmen a líně zívala. Jo, říkala si, už to tak bude. Byla na svůj rodokmen pyšná. Sahal až do roku 2007 – tedy, přesně sedm set dvacet sedm let zpátky. První zmiňovaný Balbien se jmenoval Petr Balbín a jeho žena Nikola Balbínová. Žili v tehdejší České republice, páni. Zjistila si o ní všechno.

Tehdy lidí bylo tak málo, že nepotřebovali identifikační čísla. V tom malém státě žilo jen deset milionů lidí, to je jako teď v jejím městě. Z celého světa jsou jen čtyři státy, Amerika na americkém poloostrově, Unie, Russiana a Čína na Euroasijském.

Jo, tehdy ti pitomí lidi tak děsně pokazili životní prostředí – a to tak totálně, že teď, v roce 2734 zbylo za faunu jen krysy a hospodářský zvířata – a zbyteček toho něčeho bylo v PODZ – v pobočkách pro ohrožené druhy zvířeny.

Vzala si do ruky svůj seznam odebíraných časopisů na elektronickém papíře. Vypnula rodokmen a napadlo ji, že by se v podstatě za Petrem Balbínem mohla podívat.

Hannah vždycky riskovala všechno. Měla ztřeštěné nápady a když něco chtěla, tak se toho nevzdala. Na univerzitě ihned vyměnila svůj obor sociologie za techniku a do osmnácti let se stala nejuznávanější vědkyní na univerzitě.

Seskočila z postele a oblékla si moiru. Vyběhla ven.

Šla městem s oranžovou oblohou a přemýšlela o Balbínech z roku 2007. Byli něco extra nebo úplně normální chudá rodina? Měli auta? A taky tak děsně ničili přírodu? V rodokmenu kromě jmen nic jiného nebylo, zvláště z roku 2007.

Nastoupila do jednoho z hromadných letadel. Trhnutím se dalo do pohybu a vzletlo velice rychle. Z podlažních oken viděla celé své velké město.

Ten pohled ji nikdy neunavil. V letadle už s ní byli jen tři lidé – řidič, nějaký stařík a mutant. Od té doby, co povolili mutace lidí se zvířaty, se město zaplavilo lidmi-chameleóny, zebrami, koňmi, hady... ale nepovolené mutace se stahovaly do ústraní, to byli lidé zkřížení s vampýry, genové mutace lvů, tygrů, goril a dalších. Hannah se jich bála, stranila se i povolených mutací, i když byly povolené až od věku dospělosti – třinácti let. V tomhle věku většinou lidi už začali být rozumní – ale i mezi dospělými byli psychopati.

Konečně letadlo zastavilo na střeše hlavního centra. Hannah seskočila a stoupla si na letací panel, sjela až úplně dolů, dolů, až k přízemí, kde vyskočila žena se zvláštním účesem, který se podobal ocasu nějakého pestrého papouška z PODZ. Pokud jde o Hannah, měla na kratičko ostříhané vlasy osvětlené degra-světlem, takže se o ně vůbec nemusela starat. Tenhle „účes“ mělo hodně lidí. Další nosili helmy z mechanické platiny a jiní, jako tahle dáma, si nechali udělat dost výstřední účes pomocí zbarvovací techniky a měsíčního tužidla.

Létací panel sjel dolů, ještě níž, a pod zem. Bílá světla navazovala pocit úzkosti, ale na tohle musel být přítel Dawsona Garyho zvyklý.

Dawson Gary byl bledý mladík s černými vlasy, který se na světlo nedostával tak, jak by bylo zdravé. Působil nemocným dojmem, ale Hannah si ho velice vážila. Byl to technický mozek celého podsvětí Moscow City, rozuměl chemii, fyzice, technice, všemu. Policie ho (nahore) hledala už roky, dobýval všechny operační systémy Russiany, ale byla to pro něj zábava. Na tu ale poslední dobou moc času neměl.

Hannah byla jeho důvěrnou přítelkyní, věděla, že je pro něj něco jako „malé technické děvče“, protože ona doopravdy *byla* mladá. Měla jen dvacet a tenhle mladík měl zhruba dvakrát víc. Přesně to ale nevěděla, protože by jí to stejně neřekl.

Její otec zemřel, když mu bylo dvě stě sedmdesát čtyři, byl docela mladý. Lidé se s každým stoletím dožívali více a více let, díky lékům a chemii. Častěji umírali na vraždy.

„Gary?“ zvolala nejistě do tmy. Otočil se na kolečkové židli a usmál se.

„Hannah,“ oslovil ji sebevědomě, „tebe jsem tu nečekal.“

Přešla až k němu a podívala se na jeho plány. Moc tomu nerozuměla, ale zdálo se to dost promyšlené.

„Víš, co to je?“ zeptal se jí.

„Nemám páru,“ přiznala.

Tajemně se usmál. Měl fakt nezdravě vypadající kůži, měl kabát a delší, černé vlasy.

„Zatím ti to nemůžu říct,“ zklamal ji. „Sorry.“

„V klidu,“ řekla mu, „asi máš důvod. Ale... Gary, dej si pozor. Už ví, že jsi tady, v Moscow City. Není to úplně –“

„Bezpečné?“ zasmál se. „S kterou Hannah to mluvím? Copak by někoho napadlo hledat mě tady? Nikdo sem nechodí. Ví o mě celé centrum, Hannah. Ví, že jsem tady. Mám to tu pronajatý. Každý zná můj ksicht, ale kdo by moh přijít na to, že jsem...“

Pak ho něco napadlo a rychle to zapsal do nákresu. Napsal „*Sekce pět, kód 0936*“. Zajímavé, pomyslela si Hannah.

„Ale kvůli tomu jsem za tebou nepřišla,“ začala Hannah zásadní téma.

Ještě chvíli zuřivě škrábal do nákresu elektronickým perem – psalo modrým světlem – a pak se prudce otočil a upřel na ni zrak.

„Jen povídej, Hannah, co máš na srdci.“

Usmála se. Měla ho vážně ráda. Připadalo jí neuvěřitelné štěstí, že zrovna ona, která sice zvládala techniku hodně dobře, zato jedna z pouhých šesti (pokud odmyslela posluhovače), znala osobně Dawsona Garyho.

„Nic extra,“ řekla. „Potřebovala bych ale pár věcí... mohl bys mi půjčit?“

„Ale, Hannah... prosím...“

Vstal a odvedl ji do skladiště. Bylo tu, Hannah to věděla, šest miliard lahviček s chemickými prvky, ať uměle vytvořených, nebo úplně základních, jako rtuť. Bylo tam i nesčetné množství strojů, zbraní, nákresů a součástek. Hannah byla v téhle obrovské místnosti jen dvakrát za život.

„Vyber si. Ale možná bych ti mohl pomoci?“

Zamyslela se. Chce mu to říct?

„Hm... no... potřebovala bych... nějaký dobrý rozložovač buněk.“

„Tak to nevím, děvče... Asi by ses raději měla zeptat Pierra.“

Na tváři se jí objevil nepříjemný výraz. Toho – tu **mutaci** pitbula?

„Aha, já zapomněl,“ zasmál se a plácl do čela. „Ta tvoje mutofobie.“ Pak se krátce zamyslel a řekl: „Ale snad by tu něco mohlo být. Nač potřebuješ takovou šílenou věc?“ Přešel k polici se zlatavými tekutinami a díval se. Jednu extra zářivou, ale poloprázdnou lahvičku zvedl a podíval se na zadní stranu.

„To... to ti nemůžu říct, Gary,“ pokrčila rameny.

Zatvářil se tak, jako by to snad ani nechtěl vědět a četl dál zadní stranu. A Hannah se rozmyslela. Měla by mu říct, co chce dělat.

„Ale... mělo by to dostat padesát kilo sedm set dvacet let daleko.“

Dawson Gary se zarazil.

„Dopředu nebo dozadu?“ zeptal se jí.

Mlčela.

Bylo to jasné. Dopředu by jela časotransportem.

„Hannah!“

„Gary, prosím tě. Nějaký pitomý stroj ještě postavím. Stačí jen sehnat nějaký budoucí jetý a pak ho jen předělat. Je to jednoduchý jak facka, no tak, Gary. Taková blbost. Sám vždycky riskuješ nejvíc, tak co chceš.“

„Já riskuju?“

„Gary! Žiješ v bytě v podzemí celého centra Rusianna, v centru celé Země. Každý den doděláš minimálně deset ochranných systémů počítačové sekce Moscow City, všichni tě znají, a kdyby tě někdo prásknul, tak do žádný střežený podzemní šachty pro psychopaty nepůjdeš, rozstřílí tě na místě, tady, přímo v tvém bytě, se všema lahvičkama a plánama! A ještě mi kecej o nějakém riskování!“

To ho přesvědčilo. „Tohle ti bude stačit. A můžu ti pomoci, jestli chceš.“

Brutálně nakrátko ostříhaná Hannah se na chvíli zamyslela.

„Ne, dík. Dokopej další ochranný systém Moscow City,“ usmála se. „Zvládnou to sama.“

Odešel a Hannah si vzala tu lahvičku, pár součástek a jeden elektronický papír s tužkou a odešla do pracovny.

Dělala na tom asi půl hodiny. Se slibem, že až se vrátí, všechno rozebere, si vypůjčila a předělala maličký transportér. Do nádoby na kapalinu nalila všechen rozložovač buněk. Byla hotova rychle. Už to jednou zkoušela, ale byl nastaven na budoucnost, takže tohle pro ni byla zase další zábava.

Už se nemohla dočkat. Má se rozloučit s Garym? Ne, vrátí se brzo. Stejně by ho neměla rušit. Programuje, zapisuje, rozebírá, spojuje, myslí. Má spoustu práce a Hannah se brzy vrátí, ne? Jasně. Tak jdem na to.

Vlezla do toho stroje a musela se skrčit. Příště to udělá větší. Zlehka stiskla spoušť.

„Vrrr!“ rozvibrovala se klec.

Sranda, pomyslela si *Hannah*.

PRÁSK!

Vzbudila se na trávníku.

„Cože, trávník?“ zamumlala.

Ježíši, pomyslela si.

Ležela na květinách! Na rostlinách! Bože můj!

Všude stromy! Zelená! Obloha je modrá! Kde jsou budovy? Co je to za směšnou dálkovou cestu před ní? A co je to za skořápky, co jezdí před ní? Po zemi? zděsila se.

No teda!

Všechno bylo jiné! Jako v PODZ – i když zvířata nikde. Ale ta zelená, ta zelená...

Bylo to úžasné. Proč není dovoleno cestovat do minulosti? Byla už několikrát v budoucnosti, ale tak krásně tam nebylo nikdy.

Vstala. Přeběhla před ní kočka. Ale obrovská kočka! V třicátém čtvrtém kočky měly nejvýš dvacet centimetrů. A byla bílá. Copak jsou kočky bílé? Taková blbost, ale zdálo se jí to povedené.

Šla dál. Tohle bude dům Balbínů, byla si jistá. Přece nastavila místo dopadu tam, kde bydleli. Zazvonila u dveří. Přiběhl k ní pes. Ale žádný dobrman, ani pitbul. Vypadal spíš jako kočka než pes, byl roztomilý, malý, vypadal mnohem míň brutálně jako ty dvě nejčastější rasy.

Otevřely se dveře.

Byla to dívka. Vypadala jako nedávno dospělá, víc než třináct jí nebylo. Měla světlé vlasy, neuvěřitelně hebké. Měla šedivé oči, zvláštní oblečení (ale co je tady normální?) a překvapený výraz v tváři.

„Ahoj,“ řekla Hannah.

„Ahoj,“ řeklo překvapeně to děvče.

Chvíli se na sebe dívaly.

„Co byste potřebovala?“

„Jsi tu sama?“ zeptala se Hannah.

Dívce připadalo dost nepříjemné odpovídat, zvláště člověku s tímhle vzhledem, úplně neznámým. Přesto odpověděla.

„Jo,“ řekla prostě.

„Můžu dál?“ zeptala se Hannah.

Tohle bylo ještě míň příjemné. Ale ta dívka nevypadala nebezpečně a kromě toho se Balbínová dost nudila. Tuhle v pohodě přepere, říkala si. Každý čtvrtek chodila do karate a složila i dospělé lidi.

„Hm,“ řekla a pootevřela dveře ještě víc, aby Hannah mohla projít. „Chcete čaj?“  
Zašla do kuchyně.

„Prosím?“ zeptala se Hannah.

„To je fuk,“ řekla dívka. „Co byste potřebovala?“

„Chci si trochu pokecat. Tvá matka se jmenuje Nikola?“

Dívka se od kuchyňské linky otočila. „Nikola jsem já.“

„Opravdu?“ nevěřila Hannah. „Co máš za číslo?“

Nikola se nejistě zeptala: „Jaké číslo myslíte?“

„Jasně, ty žádné nemáš. Že mě to nenapadlo dřív. Hele, poslouvej mě. Sedni si sem. Chci ti něco říct.“ Nikol si k ní sedla. Ta holka byla zajímavá a Nikol si ji ráda poslechne.

„Jsem z roku 2734. Mám rodokmen až do –“ nejistě se zarazila – „co je za rok?“

„Dva tisíce dvacet,“ řekla Nikola.

„Ach, ano. Je ti třináct, že? Jsi jedna z mých matek, daleko do minulosti. Nevěříš? Vdáš se za Petra Balbína. Budeš mít dva syny, Petra a Davida. Ti si vezmou Renatu a Kristýnu, budeš mít vnoučata... a tak dál. Dál to už moc nevím, nepamatuju si. Nikol... věříš mi?“

„Jasně!“ řekla pravdivě. Měla nějaký důvod nevěřit? Někdo by snad mohl, Nikola Smýková však ne. Petra Balbína milovala od prvního dne na gymnáziu. Kdyby nevěřila, nemohla by ani věřit, že spolu někdy budou chodit.

Povídaly si ještě dlouho. Setmělo se a nikdo z rodičů nepřicházel.

„Měla bych se vrátit. Máte tu někde transportér? Teď už to bude legálně,“ usmála se.

„Transportér?“ zeptala se udiveně Nikola. „Co to je?“

Hannah pilil ledový pot. Proboha, řekla si. Že to není pravda?

„Trans... pro cestování do.. do budoucnosti...“ Nikol popřela, že by něco takového existovalo. Hannah se pustila do naprosté beznaděje. Jak jen mohla být tak příšerně blbá? To snad – to snad ne...

Hannah seděla ve zvláštním pokoji, kde ji zanechala Nikola. Tak tohle je teda konec. Už tady zůstanu. Slzy jí smáčely obličej. Lehla si na postel. Už nikdy neuvidí Garyho světlou tvář, už se nebude muset bát mutantů, ničeho, protože s tím všem je konec. To jí jako nenapadlo, proč se nesmí cestovat do minulosti? Věděla, co se stane za pár set let. A taky, co se děje právě teď. Teď sedí Gary u stolu a říká si, kdy ta malá holka s krátkými vlasy přijde. Slunce už docela zapadlo a byla tma. Možná by ale mohla transport sestrojít, svítla jí naděje. Ale ne, rozložovač objeví až za dvě stě let a sama by ho nedokázala sestrojít. Takhle se týrala ještě deset minut, než si přiznala, že se už prostě nedokáže vrátit. Byla unavená a smutná.

*Garyho to taky nenapadlo, řekla si. A ví to jako jediný.*

Dveře se otevřely a dovnitř vstoupila Nikola. „Ahoj... nesu ti kousek koláče.“

Hannah se usmála a vzala si ho.

„Už se nevrátíš?“ zeptala se Nikola.

„Ne,“ řekla Hannah a překvapilo ji, že to řekla docela snadno.

Rozkousala kousek koláče.

## „Čas“ 2007

Poslední slza se rozbila o parketovou podlahu. Hannah 00015232H7 Balbien ležela na své posteli. Jo, říkala si, už to tak bude.

O půlnoci se vytratila. Nikola a Petr Balbín, dvacet kilometrů od sebe, spali. Dýchala chladný noční vzduch a dívala se na hvězdy. Ve velkoměstech vidět nejsou. Duch jejího těla se vyšvihl vysoko nad atmosféru. Město, kdesi v budoucnosti, tepalo proudem, emocemi a hudbou a kdesi v jeho nitru, v podzemí obchodního centra, bledý černovlasý člověk utáhl poslední šroubek na transportu neživých objektů do minulosti.



## „Čas“ 2007

Autor: **Jan Koniarik**

Název: *Černá díra*

Škola: Matiční gymnázium, Dr. Šmerala 25, Ostrava

Třída: prima A, 12 let

Garant: Mgr. Marie Sandersová

Co je nejmocnější???  
Oheň časem zhasne  
Voda se vypaří  
Vítř přestane  
Sníh roztaje  
Země se rozdrolí  
Člověk zemře  
Zvířata taktéž  
Vesmír nemá vliv  
To Čas uhasí Oheň  
Vypaří vodu  
Roztaví sníh  
Rozdrolí zem  
Zabije člověka  
Zvířata mu podlehnou  
Jen nevlivný Vesmír je imunní

Ovšem i čas má sluhy  
I čas se dá obejít  
Ani čas není všemohoucí  
Sužuje Vesmír  
Stejně jak se ji lidstvo bojí  
Zvířata o ni naštěstí nevědí  
Černá jak uhel je  
Vidět přesto není  
S časem vás skamarádí  
Ovšem i zničit vás může  
Červí díra to není  
Černá díra to je  
To ona vítězí nad časem  
Přesto však moc času nevlastní  
Oheň neuhasí  
Vodu nevypaří  
Vítř nezastaví  
Neroztaví sníh stejně jak  
Nerozdrolí zem  
Zvířata nezabije  
Ovšem člověka skolí

John W. Hucklebery(1994- 2094)-Kniha: Kdo?  
Umřel za záhadných okolností poblíž Černé díry.  
Černá díra byla následně po něm pojmenovaná.

## „Čas“ 2007

Hvězdné datum 23 789

Vesmírná loď Nabudkanezar třídy Vyrvána

Kamera ukazuje na záběr můstku Nabudkanezaru, uprostřed je kapitánské křeslo, sedí na něm Nikol J.Huckleberyova, kapitánka lodi, před kapitánským křeslem je skleněná tabule která je přes Polovinu Můstku. Napravo jsou ovládací panely strojovny, nalevo je komunikace a zbraňové systémy lodi, u každého panelu je člověk. Hned za kapitánkou stojí Android, ovšem není to člověk, je to pes, výmarský ohař, stojí důstojně a nevydá ani pohyb.

Nikol: „Jak jsme daleko od naší flotily?“

Kamera přejede k komunikaci

Komunikační důstojník: „3 miliony světelných let.“

Kamera se následně vrací zpět

Nikol: „Stojí nám něco v cestě Hyperprostorovému oknu?“

Komunikačnídůstojník: „Ne cesta bude 60 minut volná.“

Nikol: „Za půl hodiny bude skok připravte se.“

Náhle se kamera posune na psa. Jeho jméno je Hellbander

Hellbander: „Huckleberyova, asi nejste hodná služby.“

Nikol se právě zastavila, její pohled mohl vraždit.

‘Toho psa tu mám za trest.’

Nikol: „Pročpak tentokrát?“

Hellbander: „V sektoru Beta 5 je pásmo černých děr, když do něj vletíme, tak nás to může zabít, pokud se ale nepletu, jedna z děr je pojmenovaná po vašem předku, takže byste o nich měla vědět.“

Minulý pohled byl oproti tomuto jen pohlazení.

Nikol: „Samozřejmě že o tom vím, pokud se ale nepletu, tak se černé díry nepravidelně pohybují.“

Hellbander: „Jak myslíte.“

Následně se zvedla a šla ke dveřím.

Hellbander se taky zvedl, ale místo toho šel před skleněnou tabuli, sedl si a následně se skleněná tabule zapnula, poznali jsme, že to je monitor. Hellbander byl Aneroid, takže většinu přístrojů ovládá myšlenkami.

Kamera se přesunula před tabuli, kde se začaly promítat texty a ukázky Černých děr, promítali se čím dál rychleji, následně se kamera vypnula.

Kamera se zpět přesunula na Hellbandera, který vstal a stejně jako Nikol šel ke dveřím  
Záběr na Nabudkanezar, jak proplouvá Vesmírem.

Kamera se vrátila na můstek, dveře se otevřely vešla Nikol, Hellbander a jeden z Vládců Voriánské říše. Voriánská říše byla spojenec Země, společně bojovali proti stejnému nepříteli.

Cyborgy, roboty, vymyslel potrhlý vědec ze Země, říkalo se mu Ainštajn č.2.

Nikol: „Před chvílí se k nám přidal jeden z Vládců Voriánské říše, poletí s námi k flotile.“

Někteří se otočili, aby se podívali, jiní jen udělali úšklebek. Voriani na této lodi byli stejně oblíbeni jako Bush v Iráku.

Nikol: „Připraveni k skoku?“

Důstojník: „Ano.“

Nikol: „Odpočítávám:10..9..8..7..6..5..4..3..2..1..0..START!!“

Loď sebou trhla a následně byl vidět bílý záblesk. Když tu trhla znova, což se nemělo stát.

Nikol: „Co se děje?!“

Důstojník: „Jsme jen v polovině cesty, ale něco nás stahuje.“

## „Čas“ 2007

Nikol: „Zapněte obraz.“

Následně se kamera otočila na skleněnou tabuli, to, co na ní viděli, všem vyrazilo dech.

Před nimi byla Černá díra v celé své kráse.

Nikol: „To není možné, vždyť černé díry měli být daleko od nás!“

Hellbander: „To bychom nesměli být mimo dráhu.“

Nikol: „Cože jak to?“

Kamera se následně otočí na Nikol, která zběsile něco t'ukala do klávesnice, následně se kamera vrátila zpět na skleněnou tabuli, kde se objevila hvězdná mapa.

Byly na ní vyznačeny dva body - A a B, byly spojené bílou čarou, normálně by byl bod Nabukadnezar na bílé čáře, ale teď byl mimo a s bodem A byl spojen červenou čarou.

Nikol: „Někdo nebo něco muselo pozměnit ovládnání... ale to je jedno všichni do zachráných modulů na konci lodi! Opakuju na konci lodi, tam ještě černá díra nepůsobí!“

Hellbander: „Teď by ses mohla zajímat, kdo změnil směr.“

Nikol: „Teď to není podstatné, nejdřív musím zachránit posádku.“

Hellbander: „I když je viník ve stejné místnosti?“

Nikol: „Co??“

Najednou se ozval hlasitý smích, nebyl to smích člověka, ale smích umělý, člověk by řekl umělý.

Kamera se posunula na Vorinaského Vládce.

Nikol: „Vy?“

Vládce: „Ano, já.“

Najednou jim projel blesk a spálil všechnu kůži na prach, jediné, co zbylo, bylo robotické tělo.

Nikol: „Cyborg!“

Vládce: „Ano, jsem Cyborg a už mi chybí splnit jen poslední úkol!“

Nikol: „A to je?“

Vládce: „Zabít vás!“

Nikol: „Neříkej hop, dokud jsi nepřeskočil!“

Nikol totiž byla výjimečná, její předek totiž ve své krvi objevil prázdné genetické řetězce, následně zjistil že do nich může čistě teoreticky cokoli vkládat, od síly, barvy vlasů, inteligence až po popírání fyzikálních zákonů, porušování gravitace, zpomalení v čase. Tyto prázdné řetězce se dědí, ale zůstávají prázdné.

Vládce se rozmáchl ,aby ji praštil. Nikol však byla díky zpomalení času rychlejší a bodla mu nůž do hlavy. Cyborg se zapotácel a spadl na zem.

Hellbander tu stál pořád nehnutě namísto a celé dění sledoval.

Nikol: „Jdem!“

Hellbander se jak na povel zvedl a běžel za ní, běželi hlavní chodbou do zadních modulů.

Byli už jen kousek od modulu, když tu se čas zastavil.

Kamera ukazuje pohled Nabukadnezaru, jak vplouvá do černé díry.

O 3000 let později

Čas se opět spustil, vidíme, jak Nabukadnezar vylítá z černé díry.

Nikol: „Co se stalo??“

Hellbander: „Proletěli jsme černou dírou!“

Nikol: „A kde jsme?“

Hellbander: „Pořád u stejné černé díry, ale když srovnám polohu hvězd, jsme o 3000 let v budoucnosti.“

Nikol: „Cože?“

TO BE CONTINUE ....

Autor: **Dominika Košťelová**

Název: *Doba se mění, čas utíká*

Škola: Matiční gymnázium, Dr. Šmerala 25, Ostrava

Třída: kvarta A, 15 let

Garant: Mgr. Jana Trčková

Televizní moderátorka se usmívá a oznamuje začátek "Televizního internetu". Když slyším název tohoto programu, zvedá mě to ze židle, dříve se jmenoval Televizní noviny, ale pak nastala doba internetu a noviny se zdály staré a nemoderní. Jmenuji se Amélie Košťelová, je mi 20 let, v roce 2028 jsem se nechala zamrazit, byla to tehdy móda, tak jsem si říkala, jaké by to bylo nechat se přivést do umělého spánku a probudit se v budoucnosti, přesněji řečeno v roce 3000. Teď toho lituji, doba se změnila, čas utekl.

„A nyní se dostáváme k další zprávě. Mocnost čtyř včera schválila zrušení jakýchkoliv vzdělávacích institutů, počínaje mateřskými školami až po vysoké školy a univerzity.“

A je tady to, čeho jsem se nejvíce bála. Zruší školy, v této době se na internetu najde všechno učivo, a pak se přes síť píšou testy, školy již nejsou potřebné.

„Policii mocnosti čtyř se podařilo uklidnit rozbouřené vězně v Austrálii. „Že já jsem neposlechla mámu. Říkala, že nebudu schopná přijmout nový svět, ale tohle bylo vážně moc. V roce 2568 byli všichni trestanci převezeni do Austrálie a její obyvatelé se rozmístili po celém světě, bylo hodně protestů, ale nakonec se mocnost nikoho neptala a prostě tak učinila.

„Mocnost čtyř včera schválila.“ ... Zase mocnost!! Od té doby, co existuje, je všechno naruby. Z každého kontinentu byl vybrán jeden zástupce, který bude reprezentovat světadíl v mocnosti, jež rozhoduje o všem, žádný člověk ani instituce nemůže zrušit, co ustanovila. Zvoní telefon. Volá Teo, jestli jsem viděla zprávy, a kdy bude schůze Andělů minulosti. Poté co jsem se probudila, poznala jsem Teodora, je mu 23 let. Chodíme spolu, je inteligentní, uhrančivý a také nepřístupný, ale toto není žádná zvláštnost. Lidé už nemají city takové, jako měli předtím, neznají opravdovou lásku. Zjistila jsem, že ne všichni obyvatelé vyměněného světa souhlasí s tím, co se děje. Tak jsem založila Anděly minulosti. Lidé se snaží, ať se to změní. Zatím jsme neměli moc úspěchů, ale veřejnost už o nás ví.

„Ano, viděla, zítra ve 3 u digitálního parku, zavolej ostatním, sbohem.“

Druhý den v bývalé ocelárně.

„Takže ahoj všichni, vítám vás tady. Myslím, že všichni víte, co si zase vážená mocnost vymyslela. Takže nesmíme to tak nechat. Dlouho jsem přemýšlela, a to, co hodlám udělat, je nebezpečné a chápu, že někdo nebude dostatečně odhodlaný a odvážný to udělat, ale je to jediná možnost jak to zastavit. Přesně za měsíc vnikneme do hlavního sídla mocnosti a zbavíme se jich.“

„Amélie,“ ozval se Teo, byl viditelně vyveden z míry a značně rozhozen, jeho oči normálně velice klidně těkaly na každou stranu. Po čele mu stékala kapka potu, mnul si prsty, až je měl zcela červené. Moje nejlepší přítelkyně Luisa Garciová, která byla vždy na mé straně, vypadala, že pochybuje o mé inteligenci. Ale já neustoupím. Rozhodla jsem se, nemohu jen tak dál sedět se založenýma rukama a hledět, jak se svět ničí. Z hledišť se ozývaly neklidné hlasy, posměšky, ale také jásot a potlesk. Bylo mi hned jasné, že ztratím polovinu svých příznivců.

„Takže potřebuji vědět, kdo do toho jde se mnou a kdo opustí klub, tím pádem bude jeden z těch ignorantů!! Proto se vás ptám, jdete do toho se mnou ???!“ Ze sálu se ozvalo sborové ano, jenom dva tři lidé prošli dveřmi ven. Výborně, pomyslela jsem si, máme okolo 98 mužů a žen, to není špatné. Pro tento den jsem shromáždění rozpustila. Teo mě šel doprovodit domů.

„Víš, co to znamená?“

„Vím, ale musíme to risknout.“

„Mohou nás zavřít a podle mě to určitě udělají, mají tam nejlepší zabezpečovací systém na světě, nikdo tam nepronikne.“

„Ano, na všechno jsem myslela, ale mám plán.“

„A co náš plán vzít se a mít děti, najít si normální povolání a překousnout, co se děje?“

„To nejde, znáš mě.“

„Takže nezrušíš to?“

„Ne, ale já říkala, nemusíš se mnou do toho jít.“

„Ty si to nepochopila, mám strach o tebe, je mi jedno jestli mě zavřou, ty to musíš přežít.“

Pak nastala půlhodina ticha. Když jsme došli k mému bytu, pozvala jsem Tea dál, musíme to všechno připravit .

Za týden jsem si stihla vše naplánovat. Setkání Andělů bylo zase v ocelárně. Ale tentokrát se nesešli všichni členové, ale jenom pár zástupců, tolik lidí by budilo pozornost. Dostavilo se 10, tudíž plný počet. Hned jsme začali probírat schéma útoku. Musíme se nějakým způsobem dostat do pevnosti, což je obtížné, každý totiž v sobě máme mikročip, který zaznamenává náš pohyb a nese veškeré osobní údaje. Nejprve bylo hodně odpůrců, ale stačilo pár úspěšných akcí a veřejnost si rychle zvykla. Pětkrát zachránila stovky lidí před teroristickým útokem, když na poslední chvíli zaznamenali podivně vysoký výskyt lidí z pochybných kruhů v jednom londýnském metru, neštěstí bylo zažehnáno. Tyto kontrolky se vpichují po dosažení plnoletosti, tudíž potřebujeme někoho mladšího 18 let, aby pronikl do centra lidstva, které řídí fungování těchto přístrojů, odpojil ho a následně můžeme pokračovat v plánu.

„Kdo má děti?“ Letmo jsem prolétla seznamem a vidím Kristýna Šmídová 17 let.

„Bingo. Zavolejte jí.“

Shrnula jsem si události. Jsme před budovou, nikdo o nás neví, nejsme zaznamenáni. Hned od začátku jsem věděla, že mám trumf v rukávu, jeden z hlídačů je naším členem a také naší vstupenkou, zná systém a chodby nejlépe ze všech. Dostane nás kanalizací dovnitř, já s Teem a Luisou pak pronikneme k řídicímu centru, do 20 minut tam rozmístíme nálože, ty vybuchnou a celému světu dojde elektřina. Vypnou se počítače, televize a svět se vrátí na začátek. Děti se vrátí do škol. Postupně se bude svět oklepávat a zjišťovat, co napáchal a poučí se. Všichni přítomní pokyvovali hlavami, ale také jsem viděla značné pochybnosti v jejich tvářích.

„Co na to říkáte?“

„Zní to až moc jednoduše,“ řekla jako první Luisa.

„Však počkej, ono to nebude tak jednoduché. Teď jste na řadě vy, musíte to podat všem našim stoupencům a uvidíme se 25.11. před hlavní budovou. Jak víte, sídlí ve Španělsku. Musíme se tam dostat, abychom nevzbudili žádné podezření, chápete? Do té doby se už nesmíme vidět, beztak už mají podezření, že se vídáme tak často. Takže Ahoj všichni.“

Nevím, co budu těch několik dní dělat. Potulovat se ulicemi a říkat si, jaké to bude, až proběhne naše akce. Asi si zajdeme s Teem někam ven, ani si nepamatuji, kdy jsme spolu šli ven naposled. Měsíc uplynul velmi rychle, když jsem ten večer usínala, měla jsme žaludek jako na vodě. V hlavě se mi vybavovaly jenom ty nejhorší obrazy. Všechny nás chytí, nebo hůř chytí Tea a já ho už nikdy neuvídím. Ráno jsme vyrazili na letiště, zamilovaný pár jede na pár dní si užít španělských pláží, nevzbudíme žádné podezření. Cesta trvala okolo 10 minut. Já a má drahá polovička jsme samou nervozitou ani nedýchali.

U odbavování zavazadel jsem zahlédla pár známých nebyli jsme asi jediní, koho napadlo dostat se na Pyrenejský poloostrov pod záminkou dovolené. Proplést se ven bylo celkem složité, ale nakonec jsme spojili síly a podařilo se nám dokonce sednout na metro a dojet hned před budovu, která měla být cílem našeho útoku. Stačil mi jeden pohled po okolí

jako ověření .Všichni byli na svých pozicích. Jde se na to. Náhle přiběhla Luisa z jejího výrazu bylo snadné vyčíst, že se něco stalo.

„Kristýna nedorazila. Není doma u rodičů ani na jejich chatě.“ Vzdala to, blesklo mi hlavou.

Celý plán je k ničemu. Jí to ale vyčítat nemůžu.

„Mám ohlásit konec akce?“

„Ne. Jenom všem řekni , ať jedou okamžitě domů. Platí to i pro tebe Luiso a pro Tea jakbysmet.“

„Nikam nejdem a ty to víš, zůstaneme tu s tebou. Ať se děje, co se děje. Jdu oznámit Andělům, aby odletěli.“

Během 10 minut se náměstí před areálem opravdu vyprázdnilo. Nešlo už na nic čekat. Přišli jsme ke kanalizacím a ty byly podle domluvy otevřené. Jedem řekl Teo a skočil do stoky jako na velkou klouzačku.

Ihned na to jsem ho následovala já a Luisa. Když počet strávených minut v kanále přesáhl osm, přestala jsem ho vnímat.

„Au, sakra co to je?“ Hlas Tea zněl blízko a taky byl, ani ne za zlomek sekundy jsem přistála vedle něho na tvrdé a studené zemi. Sotva mě začaly nohy poslouchat a já se drápala nahoru, přistála těsně vedle mé pravé ruky Luisa. Byla celá zelená v obličejí a já si vzpomněla, že z jakýchkoliv kolotočů se jí dělá špatně. V budově se něco dělo.

„Už o nás ví. Musíme si pospíšet.“ I když sprint nikdy nebyla moje parketa, tak si myslím, že jsme to zvládla dobře a do řídicího centra dorazila přesně na čas. Teo s Luisou zatím hlídali, jestli je čistý vzduch. Výbušniny, které zhotovil Teo, byly umístěny a jenom čekaly na odpálení. Pocit vítězství už visel ve vzduchu, ale najednou.

„Luiso zataras dveře, jdou po nás, musíme je ještě chvíli zdržet!!“

„Nejde to, je to moc těžké, nedostanu to tam.“

Rychle jsem běžela pomoci, ale bylo pozdě. V tu chvíli, co jsem přiblížila ke dveřím, vnikly do místnosti ozbrojené jednotky.

Je po všem, konec. Během jednoho dne nás odsoudili, sama mocnost, jaká čest. Čekala jsem, že dostaneme tak po 10 letech. Bohužel, byla jsem velmi naivní. Já jako hlavní strůjce 50 let, Teo 15 let a Luisa 6 let. Poté, co vynesli rozsudek, jsem prý omdlela a probudila se až u doktora. Pak mě převezli do mé cely.

„To nemůže být pravda, to se mi zdá, chci se probudit!! Pomocť!!“ Nikdo mě neslyšel, zdi byly protihlukové. Musím pryč, musím zachránit svět. Pomalu jsem začala propadat beznaději, chvíli jsem dokonce uvažovala o sebevraždě, ale tuto myšlenku jsem rychle vyhnala z hlavy. Bylo hloupé se snažit změnit něco, co už dlouhou dobu fungovalo a v podstatě ani neškodilo. Přišla jsem o všechno: rodinu, přítele a kamarády. Teď toho lituji Doba se změnila, čas utekl

Luisa Garciová dosáhla zmírnění trestu dobrým chováním a veřejnou omluvou . Vězení opustila po 2 dnech .

Teodor Mužík byl propuštěn za stejných podmínek .

Amélii zmírnili trest na 10000 hodin prospěšných prací pod podmínkou, že veřejně prohlásí konec činnosti Andělů minulosti a samozřejmě přednese veřejnou omluvu. Jelikož nechtěla ve vězení strávit celý život, na vše přistoupila. Po roku na svobodě si vzala Teodora za muže a měli 5 dětí. Luisa se provdala do Španělska. Hodně mladých lidí se je snažilo napodobit, ale nikomu se to již nepodařilo.

A tak se svět změnil, lidé se s tím smířili. A na to, jaké to bylo předtím, už si nikdo ani nevzpomněl ...

Autor: **Petra Polochová**

Název: *Nehoda*

Škola: Matiční gymnázium, Dr. Šmerala 25, Ostrava

Třída: kvarta B, 15 let

Garant: Mgr. Naděžda Nováková

Jdu po ulici a těším se na dort a velkou oslavu, která mě doma čeká. Zastavím se na přechodu. Když blikne zelená, rozhlídnou se a vykročím. Nečekaně se zpoza rohu vyřítí auto a já nestačím uskočit. Vidím jen blížící se světla, slyším křik a potom nic. Obklopuje mě jen černočerná tma a z dálky se ozývají hlasy.

V tom se ocitnu v nějaké velké místnosti. Někdo mi dá do ruky papírek. Je na něm napsáno číslo 245. „Kde jsem se to ocitla?“ pomyslím si. V tu chvíli se uprostřed místnosti objeví anděl a řekne jen: „Další.“ Postaví se starší paní a zmizí i s andělem, jako by se do země propadli.

Jsem úplně zmatená. „Copak jsem se ocitla v nebi?“ napadne mě a svému nápadu se zasměji, ale vzpomenu si na auto. „Že bych umřela?“ Jakmile mě toto napadne, začnou se mi kutálet slzy po tváři. „Maminko, tatínku, bráško, já už vás nikdy nevidím.“

Všimne si mě roztomilá babička a přisedne si ke mně. „Pročpak pláčeš?“ zeptá se milým hlasem. Vypovím jí celou svoji příhodu i trápení. Paní se usměje. „Tvá cesta ještě nekončí. Odtud se lidé vracejí na Zem. Máš štěstí. Jen musíš počkat, až přijdeš na řadu,“ vysvětlí mi a podá kapesník, abych si osušila oči. „To z těchto dveří,“ ukázala na dveře naproti nám, „se nemůžeš vrátit.“

Dveře byly průhledné a já mohla zahlédnout stejnou místnost. Očima jsem ji přejížděla a náhle se zarazila. Většina lidí v místnosti byla starší a těšila se na zasloužený odpočinek, ale můj zrak utkvěl na mladém chlapci. Seděl tam a po tváři mu stékaly stejné slzy jako mně před chvílí.

„To se odtamtud nemůže nikdo dostat?“ zeptala jsem se. Babička můj pohled sledovala a smutně mi odpověděla. „Ne odtamtud už není návratu.“ V tu chvíli se opět objevil anděl a paní vstala. „Sbohem,“ zavolala jsem. Otočila se a usmála. „Já věřím, že nashledanou,“ řekla a zmizela. Usadila jsem se do svého křesla a přemýšlela. Měla jsem před sebou asi ještě dvě stě čísel.

Nemyslela jsem na dlouhé čekání, ale na chlapce ve druhé místnosti. „Copak se mu asi stalo? Že by ho taky srazil nepozorný řidič? A co jeho rodina? Proč má umřít tak mladý?“ To všechno mi letělo hlavou, když jsem se na něho dívala. Najednou mě napadla šílená myšlenka. Neuvědomila jsem si, že nereálná. Co kdybych se ho pokusila zachránit? Rozhlédla jsem se po místnosti. Nikdo mi nevěnoval nejmenší pozornost. Nenápadně jsem se přiblížila ke dveřím, které dělily dvě místnosti, otevřela a tiše za sebou zavřela.

Jaké bylo moje překvapení, když místnost s chlapcem zmizela a já se ocitla v jiné plné regálů, na kterých stály samé bílé hodiny a tikaly. Začala jsem se procházet v uličkách mezi regály. Všimnu si, že každé mají svou vlastní jmenovku, a dojde mi, na co tady jsou. Měří čas, který byl každému člověku vymezen pro život na Zemi. Procházela jsem se tam a hledala své jméno. Některé hodiny před mýma očima zčernaly a přestaly tikat. Patřily těm, kteří čekali za prosklenými dveřmi.

Najednou jsem zatoužila najít hodiny toho chlapce a natáhnout je. Vůbec mi nedošlo, že nebeské zákony obelstít nejdou. Když mě to napadlo, ucítila jsem ruku na svém rameni a prudce se otočila. Za mnou stál anděl s milým úsměvem a nebesky modrýma očima. Než jsem stačila cokoliv říct, podal mi ruku. „Pojď za mnou,“ vyzval mě. Mlčky jsem kráčela vedle něj. Šli jsme podél regálů až téměř na samý konec. Anděl se zastavil a ukázal na jedny hodiny. Byly černé.

Když uviděl můj nechápavý výraz, řekl: „To jsou hodiny toho chlapce. Mimochodem jmenuje se Patrik.“ Toužebně jsem k hodinám vztáhla ruku, ale anděl mě zarazil. „Vím, co bys chtěla udělat, ale pamatuj si, že by se ti to nepovedlo. Čas měří všem stejně. Někdy promění sekundu v radost a někdy ve smutek. Ale nedá se zastavit, ba ani vrátit.“

Do očí se mi zase začaly drát protivné slzy. „Proč pláčeš?“ zeptal se mě překvapeně anděl, „vyvázla jsi přece živá.“

„O mě nejde. Je mi líto toho kluka. Patrika jsi říkal, že? Copak jste tady v nebi nepomysleli na jeho rodinu? Budou se trápit stejně, jako se trápí on. A co se mu vlastně stalo?“ zakončila jsem svůj projev emocí.

„Měl nehodu,“ začal vysvětlovat trochu neochotně anděl. „Jel s maminkou a babičkou. Nabourali se, ale nebyla to jejich vina.“

Vztek se mi vehnal do tváří. „To je teda spravedlnost!“ rozkřikla jsem se. „On za to chudák nemohl a má být potrestaný?“

Anděl se mě snažil uklidnit. „Takový je život. Babička to přežila a maminka taky.“

„To ale nestačí!“ Ve vzteku jsem popadla Patrikovy hodiny a běžela na místo, kde jsem se s andělem prve potkala. Anděl za mnou něco křičel, ale já ho neslyšela. Doběhla jsem na začátek regálů. Teprve teď jsem se pozorně podívala na hodiny. Byly na něm dvě velká data a jedna ručička. Usoudila jsem, že první datum je datum narození a druhé datum úmrtí. Ať jsem hodinami obracela jakkoliv, nikde jsem neviděla žádné kolečko, kterým bych otočila a hodiny natáhla. Poslední nadějí bylo pohnout ručičkou. Pokusila jsem se a světe div se, šlo to. Nastavila jsem tedy ručičku těsně za datum úmrtí. V tom budík zbělal a hodiny šly dál. „Hurá,“ vykřikla jsem, ale vzápětí za sebou uslyšela rozzlobený hlas. „Udělal jsi chybu. Zachránila jsi sice toho chlapce, ale právě jsi obětovala sebe.“

Radost ze mě rázem opadla a otočila jsem se. Stál tam modrooký anděl a vedle něj stařec, který ke mně mluvil.

„Tohle si ještě nikdo nedovolil. Měnit nebeské zákony. Taková drzost!“ mluvil rozzlobeně.

Odvážila jsem se promluvit. „To jsou špatné zákony, když pomáhají zlu. Chtěla jsem tomu chlapci pouze pomoci a ne ničit, nebo narušovat vyšší zákony.“

Stařeček byl odvahou zaskočen, ale anděl vedle něj se na mě usmál a pravil: „Ta dívka má pravdu. Prosím Vás, darujte jí život. Zastávala pouze právo. My opravdu nemůžeme stíhat sledovat všechny osudy a už vůbec ne je vždy spravedlivě soudit.“

Stařec se zamyslel. „Dobrá,“ řekl už s milým úsměvem, „budete žít oba,“ luskl prsty a v tu chvíli jsem byla zase ve velké místnosti. Ve dveřích stál anděl a volal dalšího šťastlivce.

Byla jsem na řadě. Než jsem však zmizela, zahlédla jsem Patrika. Už neplakal. Jeho obličej teď zářil štěstím. Potom už jsem neviděla nic, jen jsem padala a padala.

Slyšela hlasy jako prve, ale mnohem zřetelněji a na tváři ucítila něčí ruku. Otevřela jsem oči. Byla jsem v nemocnici a kolem mé postele se tlačila celá rodina. Maminka mě hladila po tváři, tatínek seděl vedle ní a ostatní postávali kolem. Jen bráška stál opodál u okna s tváří zalitou slzami.

Když spatřili, jak jsem otevřela oči, jejich tváře se změnilly jak mávnutím kouzelného proutku. Smutnou náladu vystřídala nevýslovná radost. Když jsem se pomalu posadila a zeptala se: „Kde mám dort?“ začali se smát. Uvědomili si, že jsem živá, sice trochu podřená a s rukou v sádře, ale jsem tady.

Slíbený dort ležel na mém nočním stolku a já se natáhla pro marcipánovou růžičku. V tu chvíli někdo zaklepal na dveře. „Dále,“ řekla jsem.

Marcipánová růžička mi vypadla z ruky při pohledu, který se mi naskytl. Ve dveřích stála šťastně se usmívající babička z nebe a vedle ní Patrik. Najednou mi došlo, proč se paní dívala na chlapce tak smutně a proč mi říkala nashledanou. Věřila, že se ještě někdy setkáme...



## „Čas“ 2007

Dnes už chápu cenu vymezeného času. Snažím se jím zbytečně neplýtvat a každou sekundu proměnit v radost a štěstí.

Autor: **Lenka Vojtěchovská**

Název: *Dcera amazonek*

Škola: Matiční gymnázium, Dr. Šmerala 25, Ostrava

Třída: sekunda A,

Garant: Mgr. Ladislav Vasevič

Zuří válka. Na jedné straně miaefové, na druhé Amazonky po boku temných elfů. Amazonky ví, že brzy nastane jejich konec. Sejdou se tedy v temné kobce a stvoří život. Dceru Amazonek, dědičku Meče. Na dva roky ji uloží ke spánku. Zemřou, stvořit život je pro ně mnoho. Přežije jen jedna.

Dívka je o dva roky pozadu, vypadá jako novorozeně, ale už jí jsou dva. Leží v peřince před vchodem do podzemí. Poslední Amazonka umírá...



Dlouho jsem nevěděla, kdo jsem. Tak dlouho! Dvanáct let. *Dvanáct let!* Ano, tak dlouhou dobu jsem dřela u těch mizerných temných elfů. Dělali si ze mě otrokyni! Dvanáct let... Už čtrnáct let jsem Dcera Amazonek, dědička Meče. A co dělám? Celý život makám u těch proradných fialových lidí! Když mi byly dva, tak mě prý donesli do jedné rodiny. Rodiny? Ne, přinesli mě k jedné staré ženě. Starala se o mě dobře, ale o čtyři roky později zemřela a já jsem, jako šestileté dítě, putovala do velmi bohaté rodiny a tam pracovala. Uklízela, servírovala, vařila a zpívala. Dělala jsem práci otroků, ale nedocházelo mi to. Až před třemi roky jsem si uvědomila, že něco není v pořádku. Že nic není v pořádku... Tehdy se mi poprvé zjevil Samaon v jednom z těch snů. Ted jsem také v té bílé krajině plné husté mlhy. Jsem tu já a on. Samaon, mladý miaefský kouzelník. Vlastně bojovník ve výcviku. Nemá ještě svůj vlastní meč. Dostane jej až za pár týdnů po zkouškách dospělosti. A ty už jsou tak brzy... Už jen tak málo času...

„Samaone?“ pohlédla jsem do jeho černých očí.

„Ano, Arciene?“

„Co je to *čas*?“ položila jsem otázku, jež mě napadla.

„Čas? Nevím. Nikdo to neví. Nemá právo to vědět...“

Samaon *byl* moudrý. Tedy jen z části. Učitel ho učil moudrosti, dá-li se to takto říci. Samaon se svého učitele, jako pozorný a pilný žák, ptal na to, co nevěděl. Někdy se mu dostalo odpovědi, někdy se o tom dozvěděl jen zčásti, občas se ale nenaučil nic nového. Samaon byl v učení již od svého třetího roku života, o dvě léta déle než jeho vrstevníci. Byl to miaef, příslušník Zlaté rasy. Plet měl od slunce zezlátlou, uši špičaté. Jeho štíhlá postava se tyčila vysoko k nebi. Svaly lehce uzvedly provizorní meč, úzké zlaté rty uměly šeptat jemná slova zaklínadel.

„Kdy máš zkoušky?“ zeptala jsem se.

„Myslíš Gradhah, zkoušku dospělosti? Přesně za dva týdny,“ odpověděl svým tvrdým, ale přesto nepopsatelně krásným, hlasem.

Dva týdny. To je ještě hodně. Elfové mě neučili počítat. Znam jen patnáct prvních čísel a vím, že sto a tisíc je nepředstavitelně mnoho. Je to to málo, co si pamatuji z řeči stařenky. Jeden týden má prý deset dní a poslední dva z měsíce jsou prý o den kratší.

„Samaone,“ sklopila jsem zrak, neviděla jsem však nic jiného než hustý opar a bílé nic, „naučíš mě počítat?“

„Ale samozřejmě! Pro tebe,“ udělal krok blíž ke mně, „cokoli. Nemusíš se u toho tak červenat!“ Usmál se a objal mé vysoké hubené tělo svými velkými svalnatými pažemi. Pak mě krátce políbil a pronesl: „Dnes ale ne. Jistě jsi velmi vyčerpaná. Jdi spát...“

Jeho postava se mi postupně rozmlžovala před očima. Z dále jsem ještě slyšela jeho přání hezkých snů. Říkal to vždycky a já nedokázala pochopit proč. Nesním snad krásně s ním? Pokaždé, když jsem se ho na to zeptala, neodpověděl nebo řekl, že jsem na to ještě mladá. On sám je jen o dva roky starší než já! Dva roky...



Opět jsem stála v té bílé krajině ničeho. Byla půlnoc. Samaon se tam objevil jen o malou chvíli později než já. Měl na sobě to, co obvykle: bílou košili, nahoře rozepnutou, tmavě hnědé přiléhavé kalhoty ze semiše a vysoké kožené boty černé barvy.

„Ahoj!“ ukázal na mě svůj široký zářivý úsměv.

„Ahoj, tak co?!“ vyptávala jsem se ho s nadšením. Neviděla jsem ho tak dlouho!

„Zatím v pořádku. Dostaneš se ven?“

Objal mě.

„Jo. Zítřka. Čekej na mě!“ přitiskla jsem se k němu.

Políbil mě a potom řekl: „Mám pro tebe něco, co ti pomůže.“

Natáhl svou levou ruku do strany. Začal se na ní míhat obrys nějaké věci. Když se ustálil, začal se vybarvovat do černa. Když zhmotňování skončilo, podával mi meč. Krásný, dlouhý obouruční meč v tmavé barvě. Dlouhou a širokou čepel zdobily runy. Jílec byl zdobený zlatem a ve skleněné kouli, která spojovala ostří s rukojetí, se přesypával purpurový písek. Na jílcích byly zlaté lístečky, jež byly vykládány smaragdy temně zelené barvy.

„Gleis, Meč Amazonek. Je tvůj, Arciene.“

„D... děkuju...“ neměla jsem slov.

Byl překrásný...a... byl můj! Jsem amazonka!



Když jsem posléze Samaona viděla, byla jsem volná. Utekla jsem od nich. Od temných elfů. V noci jsem svým krásným mečem přemohla strážce mého bohatého pána, ukradla nějaké zlato a běžela k východu z podzemního města. Tam také hlídali vojáci, se kterými jsem musela bojovat. Přemohli by mě, kdyby se v poslední sekundě nezablýsklo. To Samaon použil kouzlo, s nímž rychle a tiše usmrtil všechny halapartníky, kteří sice byli také kouzelníci, ale nečekali, že někde v hustém křoví se skrývá lstivý miaef. Když jsem ho uviděla, vrhla jsem se mu kolem krku. Zářil měsíc a my se objímali. V dále zahoukala sova, zavál vánek, pak bylo hrobové ticho. Po chvíli ho prořízlo tiché zaržání koně. Pak i dusot kopyt. Z hustého lesa se vyřítíl allicorn- jednorožec s křídly. Byl celý černý, jen roh se mu zlatě leskl. Křídla měl zatažená.

Lekla jsem se a uskočila, zvíře zastavilo těsně před Samaonem. Stáli naproti sobě a dívali se navzájem do očí - allicorn do černých tůní, zlatý do lagun oceánově modré barvy. Po dlouhé chvíli pán poplácal allicorna po šíji a pohladil jej po sametových nozdrách.

Byla jsem součástí rituálu seznamování lidské duše s nitrem zvířecím. Kůň mě musel přijmout. Musel se nechat pohladit mou rukou.

Neudělal to. Začal se vzpínat a nervózně frkat. Samaon jej uklidnil a já to zkusila znova. Nechtěla jsem, měla jsem z takového zvířete hrůzu. V podzemí byl sice párkrát vidět drak, ale ten nebyl tak blízko...

Povedlo se. Pohladila jsem jednorožce po jeho ušlechtilé hlavě. Bylo to ale od nás obou dosti vynucené. Už jsem se málem dotkla jeho rohu, když ucukl, přitiskl uši k tělu a výstražně zvedl hlavu.

Samaon nečekal a vyhodil mě na černý hřbet. Naskočil za mě a už jsme se řítili jako blesk k jeho úkrytu. Čekaly nás necelé dva společné týdny ve volné přírodě. Samaon zrovna dělal zkoušky dospělosti, součástí Gradhahu bylo přežití v divočině.

## „Čas“ 2007

Já seděla vpředu a Samaon za mnou. Jeli jsme na allicornovi Tempě do Samaonova rodného města. Nečekali jsme ale až tak moc bouřlivé uvítání.

Vše probíhalo v pořádku až do chvíle, kdy mladý bojovník řekl: „... Je to... Dcera Amazonek!“ Usmál se přitom hrdostí, že si ze svých zkoušek přivedl i manželku.. Miloval mne. Ale oni ne. V návalu vzteku po nás začali házet kameny. Neměli v lásce Amazonky. Nenáviděli je.

Ale on mě miloval a nevadilo mu! Byl jiný a byl na sebe pyšný, že dokázal projet branou s bojovnicí před sebou. Chtěl miaefský postoj k Amazonkám změnit! A oni? Porušil prý zákon... Házeli po něm kameny a on tasil meč. Svůj provizorní meč, ten opravdický měl teprve dostat. Vesničané zastavili střelbu, ale brzy tělem mé lásky projela čepel zbraně někoho jiného.

Zastavilo se mi srdce. Byla to hrůza! Začali mne kamenovat a ten vrah se vrhnul po mně!

A Samaon? Ležel v kaluži vlastní zlaté krve. Tasila jsem Gleis a utala útočnickovi pyšnou hlavu.

Pak jsem Samaonovo bezvládné tělo vlekla k Tempě. Odložila jsem si meč, přehodila miaefa přes klisnin hřbet, popadla svou zbraň, naskočila a jela. Jela pryč od těch... vrahů... Slzy smáčely můj jednoduchý přehoz a dlouhou černou hřívu...

Vzala jsem dýku, kterou měl Samaon schovanou v holínce a probodla se jí. Přímo do břicha. Ne, do srdce. Mé srdce totiž patřilo jen jemu a když byl mrtev... Před očima jsem měla najednou *tolik* obrázků... Trvalo to jen krátký čas...

Bylo to krásné... Ale vůbec to nebylo....

Otevřela jsem víčka a dala očím tu možnost porozhlédnout se kolem. Byla jsem na tom samém místě. V ten samý čas. Stále byla noc. Měsíc Talf byl v úplňku, tak jak to mělo být. Na inkoustově černé obloze k růžovému kotouči svítil modrý měsíc Galf a bílý Dév v úzkém srpku. A tisíce hvězd. Miliony...

Vše se zdálo být v pořádku. Tempa postávala opodál a klidně se pásala, ikdyž měla možná jen svěšenou hlavu. Po mé pravici se tyčila vysoká mohyla. Jen se mnou nebylo něco v pořádku... Byla jsem... veselejší... Slzy na tvářích usychaly, srdce bylo alespoň z části osvobozeno od onoho žalu. Položila jsem dýku tiše do zelené trávy, na níž se již leskly kapičky ranní rosy. Postavila jsem se, oklepala drobná smítka z oblečení a odbelhala se k allicornovi.

Tempa mě nikdy neměla příliš v lásce, mohla jsem se na ní vést pouze v doprovodu Samaona. Ale on byl mrtvý. I ona to věděla. Připadalo mi to už dávno, ale stalo se to dnes, ve dne. Pustila mě na svůj hřbet a běžela daleko od toho prokletého miaefského města. Dojely jsme do malé doubravky a tam jsem seskočila. Tempa se poprvé od našeho setkání nechala pohladit po zlaté rohovině svého dlouhého bodce. Byla to nádhera. Ten chlad, který mnou prostoupil...

Byla jsem unavená a šla spát.

Ale ocitla jsem se v oné dimenzi věčné mlhy. A nebyla jsem tam sama. Zhmotnila jsem se tvář v tvář zvláštní postavě s protáhlou, skoro koňskou, hlavou. Měla jednoduchý, bílý šat, její velmi vysoké, štíhlé tělo bylo místy pokryto zlatavou srstí, někde šla rozeznat růžovoučká kůže. Tato osoba patřila k rase asnégů.

„Přeji ti dobrý čas, Arciene,“ vybafl na ně asnég. V levé ruce držel dlouhou bílou hůl zakončenou zelenou koulí.

„Arciene?“ svrážila jsem obočí.

„Ano, tvé jméno je Arciene. Jsi Dcera Amazonek.“

„To vím, ale kdo jste vy?“

## „Čas“ 2007

„Ukaž mi Gleis,“ tajemný asněg přešel mou otázku. To se mi nelíbilo. „Pověz, kdo jsi, nebo ucítíš krásu mého meče ve své hrudi!“

On se jen ušklíbl a řal: „To je vděk za to, že jsem ti zachránil holý život?“

„Zachránil? Jak?“ uchechtla jsem se.

„Posunul jsem tě v čase.“

„*Posunul jste mě v čase? Co je to za-*“

„To není hloupost, Arci. Stejně tak, jako tvá velká duše dokáže měnit prostor, ve kterém se nachází, na prostor jiný, umí se i zařadit jinam do časové posloupnosti.“

„Prostor a čas?“

„Ano, teď se nacházíš v jiném prostoru než tvé tělo, a protože by jsi to sama nevládla, musel jsem tě popostrčit v čase já,“ Vysvětlil.

„Nechápu.“

Ještě chvíli mi to vše vysvětloval, až náš dialog ukončil slovy: „Jdi spát. Krásné sny. Krásný čas.“ Nějakým zvláštním způsobem, jsem mu to všechno věřila... Nevím proč...

Při našem dalším setkání mě rovnou poslal do bitvy. Nechácala jsem to, nechtěla jsem, ale nalákal mě. Možná zhyponotizoval....

Hned další den jsem stála před generálem asněgských vojsk Ozzatiamem. Hrdě jsem se dívala do hlubin jeho zlatých očí. Měl je nádherné, trochu šikmé jako já a...

Okamžitě jsem v nich viděla to, co se prvně objevilo v krásách Samaonových...

Jeden den jsme zůstali v asněgském křišťálovém městě, jež vyhlíželo velmi impozantně, a poté celá armáda už pochodovala na sever proti lidem.

Zuřila válka, vítězství se přiklánělo chvíli na tu, chvíli na onu stranu. Nakonec však vyhrála převaha lidí- přijela posila na entogryfech, zvířatech způli orlích, z půli pegasích. Dalo by se říci na hypogryfech s dvěma páry křídel.

Oháněla jsem se statečně mečem a myslela, že padnu vyčerpáním. Dávno jsem se ztratila z Ozzatiamova dohledu. Probíla jsem se až do zadních řad pěchoty. Ze stran po mě pěšáci sekali zbraněmi, zezhora padaly šípy. Trvalo to hodiny. Byla jsem velmi unavená, potřebovala jsem oddech a vodu! Gleis taky něco vážil! Myslela jsem, že už ho nezvednu. Naštěstí se to podařilo a já jím probodla nejbližšího sekerníka. Jeho kamarádům se to ale nelíbilo. Šlo jich na mě pět. Jednoho jsem „sejmula“, další mě ale svírali do smrtonosných kleští. Ten nejvyšší se napráhl. Já uhnula. Bylo mi ale jasné, že dalšímu útoku už nebudu schopna čelit. Bála jsem se. A bylo proč. Mocné kopí se zvedlo do výšky. Široko daleko nikdo, kdo by mi mohl pomoci, nebyl. V mém zorném poli se mihl jezdec na entogryfovi s nataženým lukem.

Byl by to můj konec, kdyby se z povzdálí nezablesklo. Od útesu se nesla vlna světla. Jinak se to nazvat nedá. Vlna světla. A všichni nepřátelé padli. Všichni. Bylo to zvláštní, chvíli jsem nevěřícně stála jako socha na bitevním poli plném mrtvých a krve - rudé, lidské a purpurové, asněgské. Přemýšlela jsem, jestli žiji. Ano. Když jsem se rozešla k táboru, četrná zranění vzala za své. Padla jsem k zemi a čekala na spásu - vodu.

Když mě předvedli před Ozzatiamem, nechtěl tomu věřit. Tvrdil, že jsem mu zemřela v náruči poté, co jsem udělala *to* kouzlo. Myslela jsem, že ho někdo bouchnul válečným kladivem do protáhlé hlavy, ale brzy jsem se dozvěděla pravdu...

Dva roky jsem byla ve výcviku u Zachránce, toho záhadného asněga z Bílé dimenze. Učil mě přesouvání v prostorové rovině a časové ose a zaříkadla, kouzla. Brzy jsem vše použila. Při Zkouškách mi učitel zadal místo a čas, kam jsem se měla přemístit. Byl to právě ten boj. Zhmotnila jsem se před Ozzatiamovým stanem a vtrhla dovnitř. Dlouze jsem ho

## „Čas“ 2007

políbila, protože v době, odkud jsem přišla, jsme byli již dlouho svoji, a zeptala se, zda je všechno v pořádku. Jistě, že nebylo. Přivedl mě na útes a já pozorovala zkázu, která můj národ potkala. Nepatřila jsem sice k asněgům biologicky, ale právě tato rasa mi měla pomoci opětovně získat moc a slávu pro Amazonky.

Ač jsem nechtěla, musela jsem vyslat Velké kouzlo, abych zachránila asnégy a složila Zkoušku. Pevně jsem věřila, že to dokážu.

Ale nedokázala.

Kouzlo si jako svou dan vzalo mou energii. A bez energie nežije ani tělo, ani duše. Zemřela jsem! Opravdu jsem zemřela! Obětovala jsem se pro říši a zemřela v náručí generála, který mě miloval. Netušila jsem, že ten stejný tvor mě drží i ve svém paláci, že mě našel... ale v budoucnosti... A třepe mým tělem... Netušila jsem, že Zkoušky nesplním, když jinde zemřu... Že učitel umře v mukách. Netušila jsem, že se Dcera amazonek odebere k věčnému klidu tak brzy... Že přivedu Amazonky do záhuby... že vyhyneme...



## 2. Kategorie:

Autor: **Barbora Vodvářková**

Název: *Dokonalost*

Škola: Maticní gymnázium, Dr. Šmerala 25, Ostrava

Třída: septima B, 18 let

Garant: Mgr. Zdena Švrčková

Příjemný letní vánek ho laskal po tvářích. Odpočíval v pohodlném křesle, nohy natažené - měl pocit, jakoby se ani nedotýkaly země. Mramorová podlaha nasávala teplo slunečních paprsků a on, přestože zde seděl jen pár minut, měl pocit, že tu strávil snad celý den. Bylo mu to příjemné a věděl, že má spoustu času. Z balkonu horního patra své honosné haciendy měl rozhled na celou krajinu, přímořskou vesničku i nedaleké vinice, přesto měl zavřené oči – příliš lenivý je otevřít. Stejně by to bylo zbytečné, protože v hlavě mu běžel mnohem krásnější obraz než mohla poskytnout zdejší příroda. Vůni jejích vlasů, stejně jako slunce, které i přes zavřené víčka silně cítil ve své hlavě, hltal plnými doušky. Skoro cítil, jak se ho ze zadu dotýká, objímá ho a šeptá mu do ucha slova, které mu rozlévají horkost po celém těle. Na chvíli však opustil svou múzu a zamyslel se. Nebyl právě tohle ten okamžik, není to až příliš dokonalé? Pocit který v něm začal vzrůstat ho přiměl zcela zahnat obraz ladné siluety své překrásné milenky. Rozmrzelost, která se přikrádala následkem zhroucení jeho snu ho zcela sevřela. Otevřel oči a pocítil, jak ho po tváři lechtají slzy. Jeho vlastní slzy. V několika vteřinách si uvědomil absurditu celé situace. Jak může na tomto místě brečet? Zdrčení se mísilo z dezorientací, a tak se donutil vstát. Po dlouhém sezení cítil silné mravenčení v nohách, když se narovnal, noha mu vypověděla službu. Zhroutil se na naleštěnou, drahými kameny ozdobenou podlahu. Teď už nehleděl na bolest v noze, protože pocítil mnohem silnější. Bolest, u níž věděl, že si ji sám dobrovolně zvolil. Čím víc se snažil s tímto pocitem bojovat, tím víc si uvědomoval, že tento prožitek je jako jediný v tomto světě jeho opravdový a jemu zcela vlastní. Už nic nezabránilo, aby se jeho oči zahalily mlhavou clonou a propukl v hořký pláč. Přidržel se balkónového zábradlí, hlavu klesnutou do hlína, brečel a štkal jako malý kluk, který dostal od rodičů pokárání. Jenže mu právě táhlo na 400 let a pokáráním pro něj byl jeho vlastní život a jeho svědomí, se kterým bude muset navždy žít. Nyní v jeho očích už ta perfektní rozmazaná krajina neměla svůj původní uklidňující štych.

Jako každé všední ráno se mu do mysli zařízl ostrý zvuk budíku. A jako každé ráno si i dnes usmyslil, že tu krvelačnou nestvůru musí co nejdříve vyměnit. Nemusím nejspíš vysvětlovat, jak otravný dokáže být po ránu pocit stereotypu, povinnosti a rutiny, zvláště když se vám zdál překrásný sen.

A teď si představte, že si tu slastnou nevědomost, jemnou hřejivou fantazii vytvořenou vašimi nejtajnějšími myšlenkami a touhami můžete podržet, prožít kolikrát chcete a pak se v ní ztratit.

Když Sebastian vyběhl z domovních dveří, vrazil do zatrpklé a škodolibé sousedky, která samým překvapením vyjekla. Stařenka, která bydlela o pár poschodí nad ním, vlastnila psíka – nějaké chlupaté stvoření s pocitem méněcennosti, jehož původ je více než pochybný. Využivši situace se malý hlídač pustil do spěchajícího studenta. Trvalo pak ještě hodnou chvíli, než mohl Sebastian pokračovat ve zrychlené chůzi na autobusovou zastávku. Když se pohodlně uvelebil na předním sedadle za řidičem a konečně nabral dech, tak se nad ranní situaci dokázal i pousmát. Kdo se však nesmál byl neurotický přednášející. Každý asi zná pocit, kdy si začne vyčítat svoje včerejší nevinné posezení, které se protáhlo do brzkých ranních hodin. Do postele se dostanete až ve chvíli, kdy jste začali zvažovat má-li opravdu

cenu ještě chodit spát. Přesně takhle se cítil i tento 20letý chlapec. Energii, kterou spotřeboval na to, aby se mu jeho víčka nezavřela v průběhu výkladu, mu pak výrazně scházela v kabinetě profesora Tichánka. Po přednášce byl zavolán na kobereček do pracovny jednoho z nejzásadovějších a nejzarytějších kantorů vůbec. Zatímco si Tichánek vyřvával plíce, Sebastian zápolící s viditelnými příznaky kocoviny, se snažil tvářit zahanbeně a zpytující své svědomí se zamyslel.

Ticháčkův hlas se ztrácel, vše kolem něj se začalo mlžit a rozplývat, podlaha pod ním rozhoupala celou místnost a on pocítil nepopsatelně svůdný pocit. Jakoby se vše kolem něj halilo do sametu a nebylo důležité proč se to děje, teď už záleželo jen na samotném pocitu. Zamotala se mu hlava.

Když procítl z nečekaného euforického zážitku zjistil, že leží na zemi a profesor, který ho zprvu peskoval ho nyní popleskává po tváři. Ticháček usoudil, že už není třeba dále studenta napomínat, že vše nejspíše pochopil a co nejrychleji ho vyprovodil ze svého kabinetu.

Sebastian už neměl sílu dále se vzdělávat a vydal se na svou nejmilejší cestu – cestu ze školy domů.

Když za sebou zavřel domovní dveře, padla na něj obrovská únava. Nebránil se a skočil na gauč. Najednou uslyšel domovní zvonek. Za dveřmi stála sousedka se psem. Povaha obou by se dala popsat jako pocit, když vám ráno v automatu dojde káva. Babice byla kdysi provdaná za sympatického chlapíka, který měl jedinou smůlu, že kdysi zamlada udělal osudovou chybu a nepochopitelně se provdal za ženu, která i v době, kdy ještě neměla křečové žíly a vrásčitou kůži, byla silnou hříčkou přírody. Po pár letech útrap to muž vzdal a poté, co ho černá vdova pochovala, si pořídila náhradu v podobě malé třepetající se vyzábliny, kterou právě držela v náruči. Něco ovšem bylo jinak. Starší dáma držela kromě zvířete i plech vlastnoručně vyrobených větrníků. Na tváři vykouzčila hřejivý úsměv a zmatenému chlapci podala zákusky. Najednou Sebastian ucítil lahodnou nasládlou vůni ještě teplých větrníků. Karamelová poleva se mísila s vůní santálového dřeva a vanilky parfému postarší paní. Chlapec pozval návštěvu dál a uvařil kávu. Posadil se k proutěnému stolku v obývacím pokoji a nabídl místo i dámě. Malé, sotva dýchající stvoření se mu choulilo na klíně, zaposlouchal se do jeho spokojeného oddychování a občas ho něžně podrbal za ušima. Zapředli hovor na téma škola, a při té příležitosti Sebastian nevynechal nepříjemnou školní příhodu. Sousedka se nečekaně rozpovídala, nešetřila pepnými poznámkami na účet kantora a až do pozdního odpoledne se příjemně bavili. Chut' kávy i charakteristická vůně elegantní dámy mu připomínala něco známého. Věděl, že to na co vzpomíná nikdy nezažil, a proto to nemůžou být jeho vlastní vzpomínky, i přesto si ten pocit zamiloval. Při odchodu paní Unky práskly dveře.

Nebyly to ovšem dveře, ale hluk způsobený dopadem Sebastianova těla z pohovky na tvrdou zem. Po chvíli pochopil, že to k čemu došlo bylo příliš ideální, než aby to byla pravda. Tahle událost ho rozmrzela natolik, že se nedokázal soustředit a jen tupě hleděl do nekonečna. Čím víc nad tím přemýšlel, tím víc mu docházelo jak bolestné prozření to je. Tolik si v tu chvíli přál, aby ta sympatická paní s větrníky a roztomilým chlupáčkem byla jeho sadistická sousedka. Promnul si obličej a uvědomil si, že má na tvářích celkem slušné strniště. Dal by ruku do ohně za to, že se holil teprve včera. Jenže čas velmi rychle ubíhá...

Udělal si opulentní večeři a posadil se k oblíbenému večernímu programu. Tomu všemu ovšem nejdřív předcházelo krátké, ale o to napínavější zápolení mezi ním a televizí. Nejdříve to vypadalo, že vyhraje černobílá blikající obrazovka. Pak to ovšem převzala do vedení rychle se mihotající černá okénka, avšak nakonec zpocený Sebastian přece jen zvítězil a po pár minutách se k jeho triumfu přidal i zvuk! Byl ovšem tak unaven peripetiemi celého dne, že po chvíli usnul. Spánku se nikterak nebránil. Proč taky?!



Blondýnka sklánějící se nad ním se smála zvonivým smíchem a nepřestala, dokud ji vášnivě nepolíbil. Poté se znovu ztratila ve zkušební kabince luxusního nákupního centra. Za pár nekonečných vteřin stydlivě vykoukla a zase se rychle schovala. Sebastian rozhrnul závěs a spatřil to nejkrásnější stvoření na světě. Když psal Nezval o jeho sladké Manon, ani zdaleka se nepřiblížil obrazu Mercedes. Byla to éterická bytost podobná elfům, se vznešeností mystických bohyň, se smíchem povznášejícím do nebes, nikdy nic nepředstírala a nepovyšovala se nad ostatní. Byla opravdu taková, jak působila navenek. Vyzařoval z ní klid a životní nadhled. Bezprostřední a impulsivní, měla v sobě ovšem i kousek neznáma a tajemství, což ji činilo ještě přitažlivější. Sebastian si ne náhodou vybral oddělení dámského spodního prádla. Chtěl ji vybrat nějaký krásný dárek pro jejich první společné výročí. Po roce jejich vztahu byli stále stejně zamilovaní jako na začátku. Jiskra, která se obvykle vytrácí, tady stále byla a prozařovala jejich lásku jako neuhasitelné zářící světlo! Zadíval se jí do očí a poprvé v životě pocítil absolutní štěstí. Měl po boku ženu, kterou obdivoval, miloval a činilo mu potěšení se o ní starat. Tmavý závěs se rychle zatahnul a zase se ozval ten známý laskavý smích. Smích se najednou změnil v řehot, a ten v ohlušující řinčení domovního zvonku.

Slunce už bylo dávno na obloze a v televizi běžela doktorka Quinnová. Na Sebastiana padla nepříjemná tíha. Vstal, ale zamotala se mu hlava a znovu se sesunul do křesla. V bytě bylo nepříjemné dusno. Nasládlý zápach tlejícího listí se mísil se odérem hniloby. Znovu se pokusil postavit. Tentokrát byl úspěšnější, ovšem i přesto mu vrávoravá chůze neposkytovala záruku, že bude schopný dojít až ke dveřím. Přidržel se stěny pokoje až došel do kuchyně. Obraz, který se mu namanul, byl jako rána do obličeje. Po zemi se proměňoval jakýsi neznámý okřídlený hmyz. Na stole se hrozivě vzdouvalo neumyté nádobí a nesnědené jídlo z minulé večere, které poznal jen díky odloženému příboru. Musel odvrátit hlavu, protože pocítil silnou nevolnost. Znovu se ozval zvonek, avšak tentokrát naléhavěji a nervózněji. Cítil, jak mu pomalu, ale jistě, odchází síla v nohách a svaly po celém těle začínají neúprosně pálit. Došel tak akorát k hlavním dveřím, aby stačil otevřít, a poté se kostrbatě sesypal k zemi. Oba jeho rodiče, společně s příslušníky policejní služby a jeho viditelně rozrušené přítelkyně, mu pomohli na nohy a položili ho do postele. Ten strašlivý zápach! Ti neomalení lidé, kteří ho táhli proti jeho vůli zpět do místnosti. Slyšel, jak na něj jeden přes druhého mluví a kladou mu nesmyslné otázky. Nechtělo se mu odpovídat. Neotevřel ani oči, aby je spatřil. Věděl, jak vypadají, a ani jeden z nich se nepodobal překrásné Mercedes. K tomu všemu ten zvracení vyvolávající zápach! Chtěl zpět. Tolik toužil po její přítomnosti.

Když ji znovu spatřil, působila dezorientovaně, byla vyděšená a rychle k němu běžela. Objal ji a utíral jí slzy. Když se ho vyptávala, kde celou tu dobu byl, štkala a skoro na něj křičela. Utěšoval ji a sliboval, že už ji nikdy neopustí. Proč by taky měl? Na tomto místě bylo vše klidné a dokonalé. Ráno společně posnídali a jeho krásná přítelkyně ho vyprovodila na autobus. Měl času kolik chtěl. Procházeli se po nábřeží a líně směřovali na zastávku. Řidič, kterému kývnul na pozdrav, na něj již čekal, stejně jako zbytek posádky autobusu. Vystoupil z vozidla právě včas, aby v klidu došel na hodinu jeho oblíbeného předmětu. Tichánek vplul do třídy houpavým krokem, otevřel všechna okna ve třídě a nechal z přilehlého parku proudit lechtající, povzbuzující a cypřišem vonící proud čerstvého letního vzduch. Venku bylo teplo, ale nebylo to nepříjemné červencové dusno, které každého rychle unaví a otráví. Starší muž za katedrou usedl na svou židli a začal vyprávět teorii relativity. Sebastian to byl schopný sledovat jen pár prvních minut, a potom se v náročném tématu ztratil. Ve chvíli, kdy ho výklad omrzela, jako mávnutím proutku zazvonil školní zvonek. Další hodiny uběhly doslova jako voda. Už byl znovu na cestě domů. Čekalo ho příjemné popovídání si se sousedkou Unkou a jejich společným psím mazlíčkem. Opíral se o zábradlí schodiště a nasával atmosféru tohoto dokonalého odpoledne. Stejně dokonalého jako bylo to včera i to před měsícem. Zábradlí se zničehonic začalo stávat nepohodlným, přestože tento pocit Sebastian

už velmi dlouhou dobu nezažil. Ucítil v zádech ostrou pichlavou bolest a prudce sebou škubnul.

Sestra pustila jehlu na zem a leknutím vykřikla. Sebastian se začal prudce zmítat a vykřikovat nesouvisející slova. Sestra snažíc se ho uklidnit, obdržela několik facek a šťouchanců. Přepadl z nemocničního lůžka, a jako právě narozené zmatené hříbě se chtěl postavit na vlastní nohy. Všechnu svou sílu se snažil dát do tohoto z přirozenosti vyplývajícího pohybu postavit se, ale ani po několika marných pokusech se mu to nepodařilo. Byl naprosto bezmocný a dezorientovaný. Nemyslel na nic a přitom na všechno. Myšlenky mu vířily v jeho bolavé hlavě – Mercedes, susedka, ten podvraták, škola, letní vánek, otec a matka a jeho přítelkyně, kterou kdysi tak moc miloval. Přivolaní doktoři mu pomohli zpátky do jeho bílého vězení s ohrádkou. Cítil jak mu do žil vstříkují látku utlumující jeho spravedlivé rozhořčení. Když pomalu upadal do deliria a realita, pokud ji ještě dokázal nějak obejmout, se mu rozplývala v mlhovině, uvědomil si, že všechno to bylo jeho rozhodnutí. Kdykoliv si to přál, mohl se ocitnout ve svém dokonalém světě s mercedes a větrníky. V tuto chvíli, kdy se znovu vytrácel, nebylo jeho poslední přání, jeho poslední myšlenka, aby až znovu otevře oči, spatřil mercedes a pocítil ten známý voňavý vánek na svém obličejí, ale aby mohl jen ležet. Ležet a nevědět, co se právě kolem něj děje. Nebýt přítomen ničemu, žádné realitě ani jiným dimenzím svého bytí. Když se probudil, cítil se po dlouhé době konečně odpočatý. Naproti jeho lůžka seděla jeho přítelkyně Josephine. Ve chvíli, kdy ji spatřil, pocítil silný náraz na realitu. Díval se na ni a každá její nedokonalost byla zvýrazněna a podtržena jako viditelná nálepka na jejím těle. Potom, co poznal Mercedes, již nemohl milovat tu bytost před sebou, tolik omezenou svou existencí. Ona nemohla pochopit jeho pocity, touhy a vpít se do jeho duše, aby tak jako Mercedes s ním utvořila ze dvou neúplných částí jednu dokonalou, spojenou v naprosté harmonii. Najednou Josephine po tváři začala stékat slza. Jedna za druhou. Stále se ovšem upřeně až zhypnotizovaně dívala před sebe na svou lásku. A teprve v tu chvíli se i on podíval sám na sebe. Jakoby mu dlouhá ostrá jehlice projela celým tělem od paty až k hlavě. Bylo to mnohem rychlejší než jeho myšlenky. Cítil hroznou křeč až v samotném mozku. Hlava se mu rozpúlila a začala se dělit dál a dál. Už se ani nesnažil zdržovat slzy. Slzy, které mu stékaly po jeho vrásčité tváři. Každá slaná kapka vody putovala z koutku jeho skoro slepého oka až k roztržené bradě a nevynechala přitom jedinou rýhu na obličejí, jako výsměch jeho marnivosti a nespokojenosti. Jeho tělo spíše připomínalo zkosnatělou učební pomůcku do hodin biologie než lidskou bytost. Josep ho něžně vzala za seschlou flekatou ruku a s tou největší něžností jakou nedokonalá lidská bytost může být schopna ho políbila a odešla.

Potřeboval si dojít na záchod ale každý pohyb mu v těle odpovídal zdrcující bolestí. Zůstal v sedě napůl cesty k toaletám a pomočil se. Bylo to tak ponižující. Ještě nikdy v životě tak bolestně neplakal. Došlo mu, že už není cesty zpět, není už místo pro výmluvy a ospravedlnění. Pokaždé, když tak radostně odcházel za svou Mercedes, si byl plně vědom, že přichází o to nejdražší co v životě má. O svou rodinu, o přítomnost své laskavé partnerky, kterou miloval, a se kterou chtěl žít do konce života, o nevrlovou susedku i boj s tím hloupým zvířetem, každodenní běh na autobus a vyčerpání, se kterým šplhal do horních pater své „alma mater“, úsměv, když vycházel z hodiny pana Ticháčka, o svůj život a o čas, který nám byl dán. O tu špetku koření našeho života skýtající stres, nevědomí a adrenalin, bez kterého by náš život postrádal náboj. Celé jeho stařecké tělo spalovala nesnesitelná a neutuchající bolest. Věděl, že už neexistuje lék, který by ho zachránil a zvrátil neštěstí, které on sám nechal dojít tak daleko.

Každý člověk na tomto světě touží po dokonalosti. Pro Sebastiana měl tento splněný sen příchut' hořkosti a bezmezných bolestí. Položil se na zem, a ještě než usnul, ucítil pach svých vlastních exkrementů – poslední pocit a dotek vlastní lidské nedokonalosti.

## „Čas“ 2007

V jeho komfortně zařízené vile, v zelení překypující zátocí, ho přivítala Mercedes čerstvě napečenými větrníky. Sám si je v duchu přál. Ale existovala ještě jedna věc, kterou by si přál víc.

Aby ho Mercedes překvapila a upekla třeba buček.

Pozvolna a nepozorovaně stárne doba a nezlomí se náhle, nýbrž vyhasne dlouhým trváním.

**Cicero**

Autor: **Rajko Čosić**

Název: *Doktor Smrt*

Škola: Matiční gymnázium, Dr. Šmerala 25, Ostrava

Třída: septima A

Garant: PhDr. Ivana Fuxová

*Budoucnost je katem přítomnosti, čekajícím na to, až přítomnost popraví minulost.*

Vycházel jsem z banky a v náprsní kapse mě hrálo patnáct táců. Fakt, celých patnáct tisíc. Tato suma by normální rodině mohla stačit na čtyři, možná i pět měsíců. Já ji dnes hodlal utratit za zhruba deset deka Substance. Substance, celým názvem Oswaldova substance, je jediná státem povolená droga. Přestože je víceméně legální, normální člověk nemá šanci se k ní dostat. A i kdyby se k ní nějakým způsobem dostal, stejně by si ji nemohl dovolit.

Tato droga není jako jiné, a proto byla také částečně zlegalizována. Má specifický vedlejší účinek, nezávislý na četnosti užívání této látky, který uživateli umožní to, aby se mu v bdělém stavu do podvědomí promítaly vize. Ty se následně přizpůsobí realitě a vznikne něco jako inteligentní hologram - vize, trojrozměrně promítnutá do reality a reagující na vjemy narkomana. Někdo by mohl říct, že jde o halucinace, kdyby ovšem vědci nedokázali spojitost s ději, které se opravdu udály. Podle Oswaldovy teorie je možné, aby narkoman, užívající Substanci, v omezené míře viděl děje minulé, přítomné i budoucí, a nedávno byla stanovena i pravděpodobnost uskutečnění daného jevu.

Při pokusech se zjistilo, že uživatelé mohou potkat lidi, kteří jsou už mrtví, stejně jako i lidi, kteří se ještě nenarodili.

Stát ihned zahájil výzkum a nechal vybudovat Centrum pohledů do Času. Tam se vědci zaměřují na ekonomicky a jinak státu prospěšné vize. Devadesát devět celých a čtyři desetiny procenta získané Substance padne na potřeby státu. Zbytek je podpultově prodán prominentním zákazníkům, takže dostat se k droze je zhora nemožné. Pokud samozřejmě neznáte Mische.

Ten je schopný prodat vám váš vlastní nos za zvýhodněnou cenu. Přesně k tomu člověku teď mířím.

Ve dveřích jsem minul sám sebe a odpověděl si na pozdrav. Tahle vize mého já je asi z budoucnosti. Budu mít nové tetování.

Když člověk poprvé potká svou vlastní vizi, nedej Bože třeba v rakvi, může ho to trochu rozhodit. Proto jsou lidé, provádějící výzkum, podrobováni náročným psychotestům. Já už jsem si na sebe sama zvykl.

Misch už na mě čekal v předzahrádce oblíbené kavárny a jako vždycky si pohrával s krabičkou cigaret.

„Ahoj Jegore,“ pozdravil jako první.

„Ahoj Mischi,“ odpověděl jsem.

„Kolik toho chceš?“ zeptal se a mávl na procházejícího číšníka. Ten k nám přišel skrz hlouček dětí z viktoriánské Anglie, které jsem viděl jen já.

„Ještě jednu whisky,“ objednal Misch.

„Sto gramů,“ odpověděl jsem na Mischovu otázku. Číšník to pochopil jako objednávku vodky a odešel. Doba, kdy tu Rusové vládli tvrdou rukou, se lidem vryla hluboko do paměti.

Děti se mezitím rozplynuly jako všechny vize a nezbylo po nich nic než ozvěna smíchu, rychle zanikající v lomozu aut a tramvajů kolem.

„Není problém,“ zazubil se Misch a vytáhl z kapsy sáček s drogou a položil jej na stůl. Jen tak, jako kdyby to byl knedlík z Bussymarketu a ne jeden z nejdražších artiklů v republice.

Vytáhl jsem peníze a podal mu je. Zatímco je počítal, jsem vyzkoušel drogu. Kvalita byla jako vždycky dobrá.

„V pořádku,“ řekl jsem na Mischův tázavý pohled. Ten se beze slova zvedl, gestem mě pozdravil a dvěma rychlými kroky se přesunul na zastávku, ke které právě přijížděla tramvaj. Nastoupil do ní a odjel. Takhle to bývá vždycky, jenom ta tramvaj, do které nastoupí, je pokaždé jiná. Zajímalo by mě, proč člověk jako on jezdí tramvají.

Domů jsem se kvůli hustému provozu dostal až k večeru. Auto jsem nechal zaparkované na zákazu stání, jako vždycky a vešel do věžáku. V sedmém patře jsem vystoupil z výtahu a ze svazku klíčů po paměti vybral ten správný. Odpověděl jsem na pozdrav nějakému chlapíkovi v divném futuristickém oblečku a odemkl dveře od bytu.

Vešel jsem a rozhlédl se po bytě. Můj zrak se zastavil na ústí hlavně poloautomatické pušky. Držel ji nepříjemně se tvářící člověk v černé kukle komanda rychlého nasazení. Než jsem se stihl jakkoliv pohnout, odřízli mi další dva zakuklenci cestu zpátky.

„Na zem! Ruce za hlavu! Dělej, pohyb!“ začal po mě řvát ten přede mnou. To se odehrálo asi půl sekundy poté, co jsem si stihl uvědomit, že se něco děje. Trochu toporně jsem se začal kácet na zem, napůl v mdlobách, napůl ze strachu, že když to neudělám dost rychle, vyfasuju kromě těch několika kopanců a ran obuškem i kulku do čela. Spíš do týla.

Spoutali mě během okamžiku. Z hlediska nezúčastněného pozorovatele to byla čistě odvedená práce. Já jsem na podobné myšlenky neměl čas. Horečně jsem se snažil si vzpomenout, co jsem provedl, že na mě poslali elitní jednotku. Kromě obvyklých přestupků, které standardně řeším s poručíkem O'Harrou, jsem si na nic nevzpomněl. Na urovnání těchto věcí většinou stačí obnos do patnácti set babek, při něčem větším i víc, ale pokud vím, nikdy jsem neprovedl nic, co by mi u soudu, pokud by se konal, vyneslo víc, než dva roky s podmínkou. A teď tu ležím jako pytel brambor s pouty, zařezanými do zápěstí a nechávám se okopávat jako ředkvička.

Po krátké cestě zatemněnou policejní dodávkou mě zavedli do staršího domu neurčité barvy bez popisného čísla. Cestou jsme míjeli spoustu lidí z nejrůznějších historických epoch. Někteří mě míjeli bez povšimnutí, někteří pozdravili. Jednotka, která mě vedla stále hlouběji do sklepa toho domu, byla zřejmě dobře instruována, protože ji mé odpovídání na pozdravy lidem, kteří neexistují (tedy aspoň ne v tomto čase), nechávaly chladnými.

Netrvalo dlouho a před námi se objevily masivní pancéřované dveře, provedené ve stejně megalomansky předimenzovaném stylu, jako všechno ostatní, co zde bylo k vidění. V budově, plné speciálně vycvičenými vojáky měly tyto drobnosti pouze demonstrovat sílu a moc státu nad obyčejnými lidmi. A taky trochu nalomit vyslýchané delikventy...

Zakuklenec, který šel první, dveře otevřel a byl jsem uveden dovnitř.

Místnost byla osvětlena jen jednou holou žárovkou nevelkého výkonu, takže tonula v pološeru. Na stěnách se odlupovala omítka po velkých kusech a mezi tmavými skvrnami plísně byly vidět cihly. Ani ostatní zařízení, tvořené pouze stolem a dvěma židlemi, nebylo nikterak luxusní a v kontrastu s ostatními místnostmi ani bytelné. Nebylo toho ani zapotřebí. Ono je člověku jedno, jestli ocel, použitá na pouta, je hrubá centimetr nebo pět. Výsledek je stejný. Zdejší pouta, kterými se vyslýchaný poutal k židli, jsem odhadoval na klasický osmimilimetrový profil, který byl zaveden jako policejní standard.

Za chvíli jsem si ty ocelové náramky mohl vyzkoušet na vlastní kůži. Oproti policejním, které jsem měl doteď, to nebyl žádný rozdíl. Až na to, že teď jsem byl znehybněn vsedě.

Vyšetřovatel na sebe bohužel nenechal dlouho čekat. Vypadal jako nějaká z nočních můr paranoidního psychopata. Byl vyhublý na kost, kůže na lebce div nepraskla, jak byla

stažená kolem kostí. Ve šklebu, plném zažloutlých zubů, jsem četl radost z bolesti a zvrhlou touhu po mučení.

„Doktore Liebsteine,“ pozdravil jeden z komanda, které mě zde eskortovalo.

Obluda v bílém plášti, kterou jsem si v duchu překřtil na Mengeleho, zatřepala hlavou, jakoby se probírala z hlubokého snu. Jas v očích pohasl a tvář nabyla téměř lidských rysů.

„Pardon, trochu jsem se zasníl...“ pronesl a podíval se na mě jako řezník na zvláště vypaseného býčka před porážkou: „...á, tak tady ho máme, rošťáka. Díky, kapitáne. Můžete jít.“

Kapitán sklapl podpatky a odešel i s jednotkou. Zdálo se mi, jako by si při odchodu zhluboka oddechl. Sotva se za ním a jeho muži zavřely dveře, objevil se na doktorově tváři opět ten démonický škleb. Starý Mengele byl proti tomuhle zvířeti v lidské podobě ještě dobrák. Potlačil jsem vzpomínku, jak spolu s Mengelem a ještě nějakým Dánem ze sedmáctého století, pijeme Portské a hrajeme karty.

„Tak, mladý muži, mí nadřízení na vás mají několik otázek. Pokud na ně odpovíte a oni vám budou věřit, tak se vám nic extrémně nepříjemného snad nepříhoda. Nebudu se tajit s tím, že by mi vůbec nevadilo, kdyby vám nevěřili...“ nechal větu vyznít do ztracena a odhalil v úsměvu řadu žlutohnědých zubů, zasazených do krví naběhlých dásní.

Ani jsem nemusel hádat, jaký je obsah chromovaného kufříku, který postavil na stůl. Láskyplně jej otřel jelenicí a otevřel. Ještě pořád jsem neviděl dovnitř. Chvilku si tam za hlasitého cinkání něco urovnával. Byl to opravdový mistr v navození úzkosti a strachu, mé nervy už byly namáhány daleko za hranice snesitelnosti. Měl jsem strach.

Otevřely se dveře. Postavy, které vcházely dovnitř, se sem ani trochu nehodily. Černá dvouřadá saka, lakované kožené boty, drahé a těžce vonící parfémy. Jen jeden na sobě neměl luxusní oblečení. Shodou okolností vypadal jako já. Jenom měl navíc jedno tetování. To, které jsem dneska obdivoval v bance.

Formálně mě obvinili z vyloupení InterBanky. Ukázali mi záznam z průmyslové kamery, na které byl můj dvojník. Na všech záběrech byl ovšem ze strany, na které nebylo tetování vidět.

Na moje protesty nehnuli ani brvou. Když jsem jim řekl, co si o nich myslím, nasadil mi doktor Liebstein roubík. Moderní roubík v provedení latex-kůže. Po čtvrt hodině jsem jim odkýval přiznání. Chyběl mi malíček na levé ruce a ucho. O těchto praktikách některých státních zaměstnanců jsem už slyšel, ale nevěřil jsem. Až teď, když do mě doktor vpravil nějaké sérum na zostření nervových podráždění a já si opět s bolestí uvědomil ztrátu svých údů, jsem věřit začal.

„Víte, pane Podomacký, my pro Vás máme takovou nabídku,“ začal jeden z hlavounů.

„Předpokládám, že taková nabídka se neodmítá,“ vypravil jsem ze sebe, když mi sundali roubík. Pohled mi mimoděk sklouznul na doktora, ukládajícího dokonale vyciděné náčiní do kufříku.

„My o Vás víme úplně vše. A potřebujeme od Vás malou službičku,“ přešel mou poznámku hlavoun.

„A co z toho budu mít?“

„Hmm, tak třeba Vám můžeme, ehm *prominout* Váš zločin a nabídnout místo ve výzkumném ústavu pohledů do Času.“

Vzpomněl jsem si na undergroundový dokument, kde byli natočeni lidé, kteří tam pracují. Polovina z nich má drogou úplně zničené nervové synapse a nereagují na nic, kromě přísunu drogy. Jejich vize se pak pomocí implantátu promítají v binárním zápisu do počítače. Ten z informací vytváří obraz na monitorech. Má měsíční dávka by tam stačila tak na osm hodin. To, že to lidem ničí zdraví, stát nezajímá. Hlavně, když jsou výsledky...

„A co za to chcete?“

## „Čas“ 2007

„Chceme jméno člověka, který Vám to shání,“ řekl hlavoun a vsunul do přehrávače disk. Na obrazovce se objevila nekvalitní nahrávka. Na ní jsem uviděl postup výroby Substance. Pozvracel jsem se. Černou mlhu jsem přijal jako vysvobození.

Žihadlo. Bodlo mě žihadlo. Nade mnou stál doktor a s úsměvem konstatoval, že už se probouzím. Všechno jsem vnímal zostřeně. Jako ráno po proflámovaném večeru. Kapky krve, prosakující obvazem duněly o podlahu jako váleční sloni. Doktor schoval injekci.

„Sám jste viděl, co s Vámi bude, pokud spolupracovat nebudete...“ větu nechal vyznít do ztracena a já si při tom říkal, že udělám cokoliv, jen aby ze mně nikdo nelisoval ten prokletý prášek.

„My čekáme,“ ozvalo se.

„Misch,“ zařval jsem téměř nepřičetně, když jsem viděl doktora hrabat se v tom svém kufříku. Následovalo jen zvednutí obočí ze strany tazatele.

„Michail Fjodorjev,“ vylovil jsem v paměti jméno, které jsem doted' nepoužil.

„Výborně, pane Podomacký. Teď vyčkáte v cele než budete deportován do sběrného tábora, odkud si Vás převezmou pracovníci do jednoho z Center pohledů do Času. Sbohem, pane Podomacký.“

Jak jsem se dostal do cely, si nepamatuji. Injekce asi přestala působit a já omdlel.

Vevnitř jsem se potkal se starým dobrým doktorem Mengelem. Chvilku jsme pokecali. Že prý má ve sběrném táboře zaměstnaného pravnuka. Doktor se rozplýval pýchou, jaký je to šikovný hoch. Prý zdědil tradiční rodinné povolání i starou rodinnou přezdívku. Mengele mi dokonce slíbil, že mě s ním seznámí. Jenom na tu přezdívku jsem se jej nějak zapomněl zeptat...

Autor: **Lucie Lukačiková**

Název: *Ptáče*

Škola: Matiční gymnázium, Dr. Šmerala 25, Ostrava

Třída: oktáva A, 19 let

Garant: Mgr. Ladislav Vasevič

Psal se právě rok 3000. A pokud myslíte, že na tom není nic zajímavého, jste na velkém omylu. Mnohé se na světě změnilo, první číslice letopočtu rozhodně nebyla tím jediným. Planeta už nebyla schopná pojmout všechny obyvatele, přelidnění bylo příliš velké, docházel prostor. Jediným řešením byla systematizace chodu planety.

Den byl tedy rozdělen do tří osmihodinových cyklů, lidé rozřazeni do tří vyvážených „časových skupin“, a označeni příslušnými čísly. V jednotlivých časových blocích vždy jedna skupina pracuje, druhá má volno (tato doba je jedinou, kdy mohou lidé využívat zbylý volný prostor planety, být mimo budovu ve které bydlí či pracují), a třetí má osm hodin vyhrazených pro spánek a pobyt doma.

Tento systém se prokázal jako skutečně efektivní, neboť ve volném prostoru povrchu země se tak mohla pohybovat vždy jen jedna třetina populace, zbytek byl v budovách (ty byly samozřejmě prozřívavě stavěny co nejvyšší, protože velikost povrchu je skutečně číslem, které se nám již zvětšit nepodaří), a tak bylo na zemi poznatelně „dýchatelněji“.

Každému jednotlivci připadá jedna bytová jednotka, jejíž velikost závisí na tom, nakolik je práce daného člověka prospěšná lidstvu.

Daniel se zabývá genetickým výzkumem, pracuje na tom, aby potomci, a vůbec celé další generace byly co „nejkvalitnější“, a společnost si jeho práce velmi cení, což je také důvodem, proč má jeden z nejluxusnějších bytů v sektoru, ačkoliv o něj nikdy nestál.

Dany je snílek, materiální věci pro něj nemají vůbec žádný význam. Žije v podstatě jen pro svou práci. Jeho spolupracovníci jsou pravděpodobně jedinými přáteli které má, ale ani s nimi nikdy příliš nemluví. Není moc společenský typ, hromadná sezení v „parku“ u jedněch z posledních stromů či pozorování oblohy přes clonu znečištění neměl zrovna v oblíbě, naplňovalo ho smutkem a nostalgií. Nechal se proto dobrovolně zařadit do časové skupiny č. 1, která měla vycházky povoleny od půlnoci do osmé ranní, tedy převážně v noci – měl tmou raději, protože ta asi jako jediná ještě stále dokázala zakrýt nedokonalosti okolního světa, tvořila ho poetičtějším, a jakoby snesitelnějším.

Celé roky si žil Dan ve svém poklidném osmihodinovém cyklu, ve volném čase se dále vzdělával (odebíral řadu medicínských periodik, sledoval internetové přednášky, nechával si e-mailem zasílat výsledky těch nejnovějších výzkumů a informace o těch nejnovějších metodách léčby, nad nimiž pak byl schopen trávit celé hodiny), nebo poslouchal klasickou hudbu, nejraději Beethovena, Bacha, či Chopina.

Někomu by se mohl zdát Danyho život nudný, fádňí, stereotypní, ale jemu tak nikdy nepřipadal. Jeho práce ho naplňovala a díky hudbě a obrovské fantazii žil i bohatým duševním životem, přestože snad na okolí působil jako tuctový vědec bez emocí.

Danielova sousedka Lucie vlastnila malý antikvariát, který stál hned vedle místní nemocnice - to je také jediné místo kde ještě má smysl knihy prodávat. Málokdo v této době čte, a pokud, tak snad už jen z obrazovky počítače. Pro nemocné je ale světlo monitoru unavující, a tak se stalo jakýmsi zvykem, že návštěvy nosí nemocným ovoce či nějakou jinou dobrotu, a zajímavou knihu na ukrácení dlouhé chvíle.

Lucie byla zařazena do druhé časové skupiny, tedy té s vycházkovým časem stanoveným na dobu od osmi do šestnácti hodin. Ráda trávila svůj volný čas venku, milovala přírodu, i když z jejího stavu byla často smutná. Ráda sedávala někde v ústraní pod rozkvetlými stromy a pročítala filosofické spisy Descarta, Spinozy, Rouseaua a jiných velkých mužů minulosti, nebo jen tak ležela uprostřed trávníku a sledovala každé jednotlivé



stéblo, každou sedmikrásku, která se chystá co nevidět rozkvést, každého mravenečka, který nese své těžké břímě, každé slunéčko, které zrovna roztahuje krovky. A pokaždé když se blížila šestnáctá hodina, s povzdechem vstávala aby se po cestě domů stejně ještě několikrát ohlédla za tím malým a téměř posledním kouskem přírody.

Jednoho pátečního odpoledne se Lucie se jako obvykle před šestnáctou vrátila domů. Vešla do předsíně, už automaticky si odložila kabát, a najednou uslyšela hlasitý, jakoby ustrašený pískot z vedlejšího pokoje. Lekla se, ale rychle se šla podívat, co se děje. Než odešla do práce, nechala nejspíš pootevřené okno, a do její záclony se zamotal vrabčáček, který už asi notnou dobu zoufale bil křídly o okenní tabuli. Lucie ho opatrně chytila, vymotala ze záclony, a chtěla jej pustit zpátky na svobodu, ale ptáček jí zůstal ležet na ruce. Chvěl se a pořád pípál, ale vzlétnout nemohl. Při četných pokusech o vymanění ze záclony si zlomil obě křídélka. Lucie rychle pochopila, a začala panikařit, neboť jediné co jí v tu chvíli přišlo na mysl bylo, že jí ten drobeček umře přímo v ruce. Vyběhla na chodbu, na chvíli se zarazila, ale v tom jí to napadlo! V těch protějších dveřích bydlí doktor! Často ho vídala ze svého krámků, když odcházel z práce později. Stiskla zvonek, křečovitě ho držela a modlila se ať je doma. Daniel ještě spal. Vždycky si nařizoval budík snad na tu nejposlednější možnou chvíli. Zvonění ho ale rychle probralo. Zpočátku byl dost zmatený, na zvuk zvonku nebyl zvyklý, protože nikdy žádné návštěvy neměl, ale nakonec ke dveřím došel. Lucii se rozzářily oči když ho uviděla, protože věděla že jí pomůže, respektive že jí bude muset pomoci, protože ona si s tím drobečkem neví rady, a tak spustila, začala všechno vysvětlovat, a i s pískajícím vrabcem v ruce prošla kolem Daniela do jeho bytu, zatímco on tam ještě pořád strnule stál ve svém pruhovaném pyžamu, s rozčuchanými vlasy, a pravděpodobně jediné, o čem přemýšlel, bylo jestli to náhodou není sen, a že ta slečna byla opravdu moc pěkná.

„Tak nestůjte tam a pojd'te rychle sem, vždyť on umře!“ Dan se otočil tím směrem a viděl že ta mladá dáma tam skutečně stojí, a že to tedy není sen, a tudíž by se nejspíš měl jít podívat, co se děje. „Má sice zlomená křídylka, ale nebude to tak strašné, na to se ještě neumírá. Ale budete s ním muset k veterináři,“ řekl celkem klidně Dany poté, co maličkého prohlédl. „Žádného veterináře neznám! Vy jste doktor, tak mu pomozte!“ „Já? Já jsem ale genetik, já přece... Jak víte že jsem doktor?“ „Vlastním ten obchůdek s knihami vedle nemocnice, vídám vás často jak chodíte z práce, když děláte přesčasy. Já jsem totiž z druhé časové,“ vyprávěla teď už mnohem pomaleji a trochu rozpačitě Lucie, a oba jakoby na chvíli zapomněli proč se vlastně setkali. Křik ptáčete však rychle ticho přerušil. „Jednoho veterináře znám. Obléknu se, a toho drobka mu hned zanesu. Nemusíte mít strach, bude o něj dobře postaráno,“. Během minuty vyšel Dany ze své ložnice oblečen, a chtěl vzít ptáčka Lucii z dlaní, když se najednou rozhodla: „Jdu s vámi!“ „Ale vždyť jste z druhé časové, kdyby zjistili že jste venku...“ „Jdu s vámi, už jsem řekla!“ přerušila ho rázně Lucie, a Daniel už se jí nesnažil přemluvit, věděl že by to bylo marné.

Chvatným krokem dorazili k příslušným dveřím, doktor bez okolků a zdržování převzal malého pacienta a těm dvěma řekl, že mají počkat. Seděli tam vedle sebe na dřevěné lavičce uprostřed dlouhé bílé chodby. Nejprve mlčeli. Nejspíš oba přemýšleli o událostech poslední půlhodiny, a snažili se trochu uklidnit. Dan zrovna uvažoval nad tím, jak se ta slečna zachovala hezky, a jaký asi musí mít vztah k přírodě, ke zvířátkům, a nejspíš i k lidem, a že je asi hodně chytrá když vlastní knihkupectví, a že asi hodně čte, a že ještě stále trvá na tom, že je moc hezká.

„Já jsem Daniel,“ vysoukal ze sebe nespěšně. Lucie jakoby se probudila ze snu, uvědomila si svou nezdvořilost a zase spustila svou typickou vyřídilkou: „Ježíš nezlobte se, já jsem k vám tak vtrhla, probudila vás, teď vás ještě beztak zdržuju od práce, a navíc jsem se ani nepředstavila! Já jsem Lucie. A mockrát vám děkuju, že jste mi pomohl. Vůbec nevím, co bych si sama počala. Jste můj zachránce! Nebo tedy spíš toho maličkého. Ale teď už vás zdržovat nebudu, klidně můžete jít, já to už zvládnou sama,“. „To nepřipadá v úvahu, zůstanu

s vámi, taky mám o toho drobečka starost. A s tou prací si nedělejte starosti, mám už tolik přesčasů, že bych tady s vámi mohl sedět třeba týden,“. Nakonec se ti dva tak zapovídali, že skoro přeslechli doktorovo: „Dopadlo to dobře, můžete si ho už vzít domů!“.

Návštěvou veterináře však ale jejich známost neskončila. Oba si skvěle rozuměli a chtěli spolu trávit co možná nejvíce času, takže nakonec obětovali svůj osmihodinový úsek venku, a pobývali ten čas v bytě. Daniel si změnil denní režim, takže spal v době kdy je Lucie v práci, a vstával, když se ona vracela. Nikdy si však nemohli spolu vyjít na procházku, protože postihy za porušení pásmového řádu byly příliš velké na to, aby se je někdo snažil porušovat.

Uběhlo několik týdnů, Daniel s Lucií se stále scházeli. Vlastně spolu byli každičkou možnou chvilku, a přece jim to ještě bylo málo. Dokázali by nad hovory o filosofii, literatuře či umění strávit třeba deset životů. Nepotřebovali vlastně k životu téměř nic, chtěli být jen jeden s druhým, protože jim tak bylo krásně. Ale chtěli si společně také užít alespoň ten zbytek přírody, který tady ještě zůstal. Jenže tohle prostě nebylo možné. Buď jeden, nebo druhý.

Na poslední kontrole Lucii veterinář řekl, že vrabčák už je zcela v pořádku, a že by pro něj bylo nejspíš nejlepší, kdyby byl vypuštěn zpět do přírody. S tím také Lucie počítala, nebyla to pro ni žádná novinka. Samozřejmě už si na toho drobečka trochu zvykla, ale bylo jí jasné, že volnost a svoboda je nejdůležitější, a tak se jen po cestě domů pomalu připravovala na rozloučení s milým společníkem, a uvažovala kdy by asi tak byla nejlepší doba pustit jej zpět.

Uvědomovala si ale, že také Daniel má zásluhu na jeho životě, a že by jistě chtěl být při tom, když poprvé po dlouhé době roztáhne křídélka a vzlétne zase k obloze.

Oba už se pokoušeli zažádat o přeložení do jiné časové skupiny jen aby byli spolu, dokonce řekli že budou vykonávat jakoukoliv jinou, třeba i podřadnou práci, ale všechno marně, obdrželi jen zamítnutí.

Lucie Danymu pověděla o všem co ji tíží. Hodiny pak ležela v posteli a přemýšlela. Nemohla spát ani jíst, nechápala proč nemůže být tam kde chce a s kým chce, a snažila se vymyslet jak to udělat, aby mohli být šťastní. Na nic ale nepřišla.

Druhý den šla v obvyklý čas za Danym. Povíдали si chvíli o tom jak se kdo měl, chvíli o tom co je nového ve světě, ale oba mysleli jen na to, že se brzy budou muset s ptáčkem, a tedy i tím, co je navzájem spojilo, rozloučit. A čím víc se blížila šestnáctá hodina (v tuto dobu chodila Lucie spát a Daniel pracoval), tím více převažovalo myšlení nad povídáním. Pět minut před čtvrtou už byl Daniel smířen s tím, že ptáčka vypustí jindy, protože moc času už nezbývalo. Nechtěl si to úplně přiznat, ale v hloubi duše měl velký strach že spolu s ptáčkem mu odletí i Lucie, protože už mu nebude muset být vděčná, ani už ho nebude potřebovat.

Začala odbíjet čtvrtá, Dany se zvedal k odchodu do práce, když najednou Lucie prudce vstala, popadla klec s ptáčkem, vzala Danyho za ruku, podívala se mu do očí, a řekla jen: „Dělej to, co já. Důvěřuj mi. Prosím!“. Daniel snad ani nevěděl proč, ale poslechl.

Běželi celou cestu až k poslední jabloni v parku. Lucie otevřela dvířka, vzala ptáče do rukou, Dany vzal do rukou její ruce, a společně ho pustili na svobodu. Ptáček jakoby nejprve nevěděl co se děje, ani jak se lítá, ale pak zeširoka roztáhl křídla, a rozletěl se do světa, za ostatními zbylými vrabčáčky.

Dany a Lucie se pomalým krokem vraceli směrem k domu, a mlčeli. Ani jeden z nich nevěděl, co vhodného by mohl říci. A právě když procházeli největším davem lidí na hlavní třídě, Lucie začala křičet: „Ptáčci! Koukni! Těch je! Stovky! Tisíce! Podívej, tamhle!“. Dany byl naprosto zmaten, nechápal co se děje, neviděl nikde ani jediného ptáčka (což bylo celkem normální, v této době). Lidé se začali otáčet, a pomalinku se kolem začal vytvářet kroužek čumilů. „Zbláznila ses?“ zeptal se Dany zaskočeně. Samozřejmě čekal logické vysvětlení,

## „Čas“ 2007

místo toho se k němu však Lucie naklonila, a šeptla mu do ucha: „Ano, zbláznila, a ty doufám taky!“.

V tu chvíli mu to došlo. Dělal tedy to co ona, přesně jak ho žádala. A tak tam stáli uprostřed davu, a navzájem si ukazovali další imaginární vrabčáčky, skřivánky, drozdy, sýkorky, vlaštovky, a popisovali si jak krásně vypadají, a jak vysoko létají. Netrvalo dlouho a samozřejmě přijeli vyslanci z blázince, sebrali je, a když i po následném vyptávání stále tvrdili, že všude vidí ptáčky, poslali je do ústavu pro duševně nemocné.

Smutný konec, říkáte? Kdepak! Ti dva konečně získali neomezenou svobodu, mohli být spolu dvacet čtyři hodin denně, mohli si vychutnávat krásy přírody v rozlehlém areálu blázince, mohli třeba celé dny debatovat nad uměním bez ohledu na to, kolik je hodin. Mohli být konečně spolu a šťastní.

## „Čas“ 2007

Autor: **Jakub Malchárek**

Název: *Zvonice: Příběh o Čase*

Škola: Matiční gymnázium, Dr. Šmerala 25, Ostrava

Třída: sexta B, 17 let

Garant: Mgr. Romana Vlková

Sluneční svit se odrážel od zasněžených plání Agonských hor a měnil je v řeku roztaveného zlata. Období smrtících sněhových bouří pominulo. Nicméně to nedělalo mrazivé vrcholy o nic bezpečnější. Mnoho lidí si myslí, že za dobrého počasí se jim v horách nemůže nic stát a neberou v potaz vlčí smečky, které v těchto dnech vyrážejí za kořistí, neberou v potaz led, který začíná tát, takže se pod vámi může kdykoliv prolomit, a neberou v potaz sluneční paprsky, odrážející se od sněhové peřiny, které vás mohou během pár chvil okrást o zrak.

Sněžná slepota je stejně nebezpečná jako mrazivý blizzard.

Dam-Dam...

Vítr jako poslušný poslíček roznášel po nadýchaném sněhu svoji zprávu. Zvonění mosazných Zvonů se rozeznělo krajinou a poutníci, kteří měli to štěstí, že se dostali až sem se zastavili a nechali se laskat nadpozemským zvoněním.

Zvonice k sobě opět vábila vše živé.

Dagoth se zastavil a naslouchal.

Okno měl zakryté kusem košile, aby se nemusel dívat na sluneční paprsky, které se zarývaly do zraků jako nože. Druhým okem bez bělma pozoroval horizont. Na první pohled nebyl Dagoth v pořádku. Nebylo to jen okem, které ignorovalo urputné snažení slunce vypálit mu do zornic (bělma) bílé kruhy, kterých by se nezbavil do konce života. Další podivností byly jeho šaty. V Agonských horách dosahovaly teploty strašidelných hodnot. V noci zamrzával i ten nejtvrďší alkohol a krev doslova tuhla v žilách, přesto byl Dagoth oblečen velmi na lehkou. Kožená kazajka s velmi drahou kožešinou na ramenou a pod ní teplá prošívanice. Hlavu před úpalem chránila kápě, která se u krku rozšiřovala a jako vodopád padala ke kotníkům ve formě pláště. Jezdecké kalhoty (kůň posel už druhý den výpravy) a vysoké boty vycpané pilinami, pro lepší sání vlhkosti.

Nic víc.

„Už musí být blízko.“ Pronesl Dagoth hlasem ochraptělým z nedostatku vody.

„Neprofadejte zbytečným nadějím, pane. Zvonice byla postavena, tak, aby bylo její zvony slyšet na míle daleko a to i přes sněžnou bouři.“ Odvětil druhý z dvoučlenné výpravy.

Další podivín.

Ten Druhý pro změnu neměl oči kryté ničím a přesto, že byl nezvykle štíhlý (až vyzáblý), zvládal peklo, kterému je kamenní velikáni vystavili, mnohem snadněji než Dagoth.

„Doufám, že nás vedeš alespoň správným směrem, čaroději!“

„Nevysilujte se doufáním, čeká nás ještě dlouhá cesta.“ Ukončil rozhovor čaroděj a vykročil vpřed.

Cesta přes hory byla až nezvykle monotónní. V místech kde se obyčejní lidé ztráceli šla dvojice vedená čarodějem téměř na jisto. V době kdy obyčejní lidé umírali hladem a umrznutím, šla dvojice stále dál a ani jeden z ní neprojevoval známky slabosti nebo vyčerpání.

Asi to nebyli obyčejní lidé.

## „Čas“ 2007

Další den slunce vzdalo své marné pokusy upálit dva poutníky jako chlapec s lupou upalující mravence a skrylo svou tvář za našedlé mraky. Nebe potemnělo, ale sníh svítil stále dál jako pochodeň. Dagoth si vzpomněl jak lidé nazývali tuto krajinu – Thorgast, Země bez stínů.

Uprostřed krajiny ovšem zářilo něco mnohem víc než okolní sníh. Sluneční paprsky se odrážely od vybělených kostí a měnilo je v maják uprostřed moře světla.

Kostra neměla prsty na rukou.

„Pojď už, čaroději, pomodlit se za něj můžeš potom!“

Čaroděj se na Dagotha obrátil a něco v jeho očích ho donutilo o krok ustoupit.

„Jak chcete, pane (to slovo téměř vyplivl), a můžete mi říkat Nestor.“ Odvětil čaroděj a prošel kolem Dagotha vstříc další fázi nekonečné pouti Agonskými horami.

Co se dělo následujících pět dní není pro tento příběh vůbec podstatné, vlčí smečky se dvojicí obloukem vyhýbaly a jako zázrakem je nezastihla žádná bouře. Jako by stezky osudu chtěly, aby jejich cesta byla co možná nejbezpečnější.

Dam-Dam...

Zvonění zvonů se vrátilo s takovou hlasitostí, že Dagoth klopýtnul a upadl do rozházených drahokamů v podobě sněhové peřiny.

„Jsme tady. Zvonice Amuun-ganu.“ Řekl Nestor oprašujícím se Dagothovi.

Dvě věže tak obrovské, že si člověk vedle nich připadal jako nepatrné smítko prachu se tyčily tak vysoko, že jejich vrcholky tonuly v nadýchaných oblacích. Zvony na věžích, rozhoupávány větrem vysílaly na míle své: Dam-Dam. Zeď s jedinou branou mezi paty věží objímaly budovu, která byla tak obrovská, že Dagoth musel zaklonit hlavu, aby viděl střechu na které byl vytesán obraz přesýpacích hodin. Věže i Zvony, i zeď s branou, i dóm zdobily runy z dob, zaznamenaných pouze v těch nejstarších kronikách.

Zvonice Času. Zvony Amuun-ganu. Věže Thorgastu. To byly jedny z mnoha jmen, kterými lidé nazývali místo, o němž slyšeli pouze v legendách.

Kdyby Dagoth musel dýchat, určitě by zatajil dech. Místo toho jen stál a hltal nádheru, která se před ním tyčila jako sídlo bohů. Skutečně se mu to povedlo? Je jediný, kdo k nim došel? Jestli ano, tak zbývalo pouze jediné: zjistit, nakolik mají legendy pravdivé jádro.

Vykročil ke Zvonici a tudíž si nemohl všimnout jak se Nestor usmál.

I v Agonských horách by vám z toho úsměvu zamrazilo v zádech.

Když se dvojice přiblížila k bráně, otevřela se jako náruč milenky. Bez jediného zavržení je vpustila dovnitř.

Zvony utichly, takže jediný zvuk vydávalo křupání sněhu pod Dagothovými nohama. Stejně jako se otevřela brána, tak se rozestoupily i dveře do dómu. Vzpomněl si, jak o něm Nestor mluvil jako o *Síni Času*.

Místnost byla ještě větší, než se zvenčí zdálo. Rudě žilkovaný mramor odrážel Dagothovu postavu jako zrcadlo. Ovšem nebylo podstatné jak síň vypadala, ale co bylo uvnitř. Milióny podstavců, na kterých stály kamenné přesýpací hodiny, jež s tichým syčením počítaly propadající se zrnka písku. Před každým podstavcem stála nahá socha, každá s jinou tváří a jinou postavou. Byly tu úplně všechny rasy, od lidí, trpaslíků, temných i vyšších elfů, tekwarenů-houževnatých obyvatel pouště, až po lesní, horské a jeskynní trolly. Na samém konci místnosti stály přes tři sáhy vysoké přesýpací hodiny, které na zádech nesla socha obrovského démona. Dagoth věděl, že je to jenom socha, ale přesto se otřásl, protože působila

velmi živým dojmem. *Skoro jako by mě téma rubínovými očima pozorovala.* Na skle obrovských hodin byl vyřezán nějaký nápis v řeči Dagothovi neznámé. Ovšem když se podíval pozorněji, viděl jak se runy přeskupují a tvoří slovo, kterému rozuměl – *Čas.*

V každých hodinách zbýval různý počet písku k přesypání a Dagoth tušil co se stane, až se hodiny přesypou – někdo umře. A zrovna když dokončil myšlenku, socha malého trpaslíka po jeho pravoboku se v mraku prachu roztříštila a sesypala k zemi. Rána se rozléhala místností a když se odrážela od mramorových stěn, zněla jako řev plný zoufalství a bolesti.

„Všem jednou dojde Čas.“ Řekl Nestor na kterého Dagoth úplně zapomněl, takže leknutím málem nadskočil. „Nezapomeňte, proč jste tady.“

Dagoth polknul a zeptal se: „Jak mám tady v té změti soch najít svůj Čas?“

„Nebojte se, najdete.“ Usmál se Nestor a vykročil po mramorové podlaze hlouběji do síně. Dagoth si všimnul jedné věci, která mu na klidu rozhodně nepřidala.

Nestor se neodrážel ve vyleštěných mramorových kostkách.

Dagoth následoval Nestora síní a tiché syčení písku ho uklidňovalo i přesto, že nahlas hlásilo nezvratnost osudu. Zaslechl ještě tři pády rozbíjejících se soch a poslední výkřiky jejich majitelů, než mu zrak zabloudiv vlevo.

Zíral do svojí vlastní tváře umně vytesané do kamene.

Hodiny na podstavci se nepřesypávaly.

Socha mu připomínala, proč riskoval cestu přes hory jen proto, aby mohl otočit svoje hodiny a vrátit Čas.

*Knihovna v Derjũnu byla jedna z nejprestižnějších na světě a Dagoth se na dlouhé hodiny nořil mezi svazky knih a hltal informace. Miloval knihy. A zvláště ty o černé magii a okultismu. Sám žádné magické nadání neměl, ale chtěl pochopit sekty, jež drancovaly a vyvražďovaly vesnice jeho otce, který byl vysoce postaveným šlechticem (proto si taky mohl dovolit chodit do nejdražší knihovny na světě). Černá magie nebyla zakázána a dokonce se vyučovala na univerzitách. Aby člověk dosáhl mistrovství v Bílé magii, musel zvládnout i magii Černou, říkalo se tomu princip zachování rovnováhy. Ovšem vysvětlujte to lidem.*

*Jednoho dne Dagotha z hloubání nad podstatou mluvy s mrtvými vyrušil zvuk tříštícího se skla. Do knihovny oknem prolétla pochodeň a suché papyry se okamžitě vznaly. Nalakované knihovny zvyšovaly i tak dost intenzivní žár a tabulky oken začaly horkem praskat. Většina lidí stihla před hladovými plameny utéct. Bohužel knihy o Černé magii byly až úplně vzadu.*

*Atentátníka zatkli (byl to jeden z fanatických členů Engelské církve) a do západu slunce visel na popravišti. Dagotha našli téměř mrtvého, měl spálenou polovinu těla a pomalu, ale jistě se dusil.*

*Neměl se dožít rána.*

*Nebýt jeho otce, který zanic na světě nemohl přenést přes srdce, že jeho jediný syn umírá, ležel by Dagoth pod krásným hrobem na kterém by stálo: „Tragicky zahynul...“. Peníze mají mnohdy moc srovnatelnou s bohem. Nessaj, jeden z velmistřů v Černé magii, udělal z Dagotha polomrtvého...*

Socha vysokého muže s tmavou polovinou těla a okem bez zornice. *Vrátím Čas a odejdu z knihovny před útokem. Nebudu polomrtvý.* Vztáhnul ruku a už se téměř dotknul hodin, když jej zastavil Nestorův vábivý šepot.

„Opravdu to chceš? Vyměnit nesmrtelnost a výdrž nemrtvého těla, díky kterému jsi zvládnul cestu přes hory?“ Dagothova ruka zaváhala.

„Jsem napůl živý a napůl mrtvý, přesto ani do jednoho světa nepatřím. Mám možná sílu a výdrž nemrtvého, ale nemůžu jíst, necítím teplo ani chlad a lidé se mě bojí. Ztratil jsem věci, které mě dělaly člověkem.“

„V tom případě proč měnit jen svůj Čas? Proč nevrátit Čas tak, aby naprosto změnil tvůj osud? Proč si hrát s dřevěným mečem pro děti, když na konci síně visí opravdový meč pro dospělé?“ Šeptal dál Nestor svůdná slova a viděl jak se Dagoth zahleděl na obrovské hodiny s nápisem Čas.

„Vrať Čas a můžeš dopadnout toho, co tě tak popálil. Vrať Čas a zachrániš matku ze spárů fanatické sekty. Vrať Čas a možná se narodíš s magickými schopnostmi. Tvé nemrtvé tělo může hodiny uzvednout.“

„Ano...“ Odpověděl Dagoth hypnotizovaný Nestorovým šepotem a vydal se k hodinám.

Démonická socha před nimi mu téměř vyzývavě hleděla do očí, jakoby říkala: *Nemáš na to!*

Dagoth se dotknul Času...

*Slunce shlíželo na zelenou pláň a měnilo rosu v diamanty. Po pláni pobíhali jako mravenci lidé a stavěli svá mraveniště. Měli základ dvou obrovských věží, zdi a dómu. Z nedalekého kopečka je pozorovalo duo bratří. Cílevědomý Nestor a hluchý Gabriel. Nalezli průsečík všech Časových linií, který byl v tomto místě, z něhož za mnoho a mnoho let vyrostou smrtící Agonské hory. Nestor miloval svého bratra tak, že k plánu Síně Času přidal dva Zvony, které budou tak silné, že každý, kdo je v Síni zaslechne, ohluchne. Nechtěl, aby si jeho bráška připadal odstrčený.*

*Bratři s úsměvem pozorovali Zvonici, která se tyčila k nebi. Armáda zedníků, kovářů a architektů, hrdá na to, co společnými silami zvládli věděla, co přijde nyní. Ta těžší část. Neutíkali, protože se chtěli na podílet na tvorbě Osudu.*

*Nestor s Gabrielem pracovali bez přestávky téměř celý rok. Zabíjeli dělníky, nikoliv proto, aby nikomu nepověděli o Zvonici, ale proto, že potřebovali jejich krev. A dělníci? Umírali s úsměvem a hrdým leskem v očích. Bratry Čaroděje to stálo téměř všechny síly, vytvořit z krve Písky Času, kterými naplnily přesýpací hodiny. Když byly po roce všechny hodiny naplněny, čekala je nejtěžší část ze všech.*

*Stvořit Čas.*

*Magický kruh, křídou nakreslený uprostřed Síně Času, koncentroval všechny zbývající síly čarodějů do jediného bodu uprostřed kruhu. Gabriel se s nevyslovenou otázkou v očích podíval na Nestora. Ten kývnul.*

*Oba bratři se rýznuli do předloktí a nechali svou krev plnou jiskřící magické energie kapat doprostřed kruhu. Teď zbývá už jen zaklínadlo, které sváže krev s Časovou linií a vytvoří z ní Písek Času.*

*Ovšem oba bratři zapomněli na jednu věc.*

*Každý dělník, kterého zabili, se stal věčným strážcem svého Času. Bratři žádného strážce neměli a tak na samém konci rituálu vyrazily z písku dvě chapadla, popadla Gabriela a udělala z něj Chronose – věčného strážce Časové linie. Chronos může napadnout pouze někoho, kdo chce změnit Čas a dotkne se hodin. Nestor se po rituálu zabil a svázal svou duši s tímto světem, dělající ze sebe přízrak, který vábí lidi ke Zvonici. Konečně po mnoha staletích našel poločlověka, kterému se to díky jeho daru (prokletí) povedlo. Dagoth se dotknul hodin a Chronos ožil.*

## „Čas“ 2007

Strážce Času se probрал z velmi dlouhého spánku a z jeho těla vyrazila chapadla, která popadla ječícího Dagotha.

Místnost osvětlil záblesk.

„Ahoj bratříčku.“ Řekl Nestor, kterému se po éterické tváři koulely slzy.

Síň otrásl výkřik nového Strážce Časové linie – Dagotha.



## „Čas“ 2007

Autor: **Adam Česlík**

Název: *Zjevení*

Škola: Matiční gymnázium, Dr. Šmerala 25, Ostrava

Třída: septima B, 19 let

Garant: Mgr. Zdena Švrčková

*„Pochybovat musím nejen o všem, co jsem se naučil ve školách, z knih anebo stykem s lidmi, nýbrž i o tom, zda tento svět, který mne obklopuje, skutečně existuje, anebo je pouhým výmyslem, a zda jej vnímám takový, jaký je - vždyť vím, že člověk je často obětí mnohých smyslových klamů...“*

René Descartes

### **Prolog:**

Rozechvění. Imploze. Energie. Exploze. Vzruch. Informace. Vědění. Bytí.

...

Při nádechu to ucítil, pouze na velmi krátký moment, ale ucítil. Pak opět viděl pouze temnotu. A znova. Tentokrát byl požitek o něco delší. Nestačilo to, chtěl více. TEĎ! Otevřel konečně oči a spatřil. Dokázal to jen díky nejvnitřnější touze člověka po bytí, touze, která nás vede, která nás žene kupředu a která nám také podkopává nohy.

Viděl! Nebo dalo se tomu říkat vidění? Co znamená vidět? Kde se v jeho mysli vzalo to slovo? Tyto otázky si nekladl, protože jeho mysl v této fázi nebyla schopna samostatného myšlení, ale cítil ... a věděl...tam někde uvnitř věděl...

### **I**

Teplé březnové dopoledne. Zubaté slunce se opírá o staleté zdi budovy, vysušuje omítku a pomalu na ní tvoří praskliny. Okno. Špinavé, lesknoucí se. Skrz něj lze vidět na ulici kde se prohání auta. Třída. Mnoho sedících dětí a jejich profesor, který zřejmě přednáší. Profesor pokládá křidu na okraj katedry. Při jejím položení na pevný dubový stůl se odtrhávají mikroskopické částice a tvoří až téměř neviditelný povlak na stole. Křida se převažuje a padá k zemi. Tíhová síla. Gravitace. Ví, proč křida padá, ale stejně jej naprosto uchvacuje tento okamžik. Sleduje ji jak se pomalu otáčí ve vzduchu při svém strmém pádu a ve chvíli, kdy dopadne na zem se rozlomí. V tu chvíli se jakoby přes silnou stěnu ozve hlas: „Thomasi! Jděte a zvedněte tu křidu...“ „...a rovnou můžete u té tabule i zůstat.“ Zvuk odsouvané židle, velmi pomalý a velmi táhlý. Chce vidět kdo ho způsobuje. Otáčí se, ale zdá se mu, že to trvá celou věčnost. Jakoby byl ponořen to velmi táhlé a vláčné kapaliny. Už ho vidí. Mladý chlapec. Tmavě hnědé vlasy sčesané na stranu. Velmi bleďý. Zvedá se a jde k tabuli. Při pohledu do jeho očí se začíná třída zamlžovat. A pak, když chce vykřiknout a natáhnout k němu ruku... Ze zdi vystřelí zlatý šíp! Další přiletí z okna! Během chvíle ze celá třída topí ve zlatém světle, které způsobují prolétávající zlaté stříly. Jejich počet se zvyšuje a za chvíli již přes ně nic nevidí. Ani třídu. Ani toho chlapce.

### **II**

Veliké město. Mrakodrapy. Teplý, slunečný den. Lidé v černých oblecích proudí ulicemi jako stáda. Semaforey je zbrzdí a pouštějí dále. Nad tím vším: Obří skleněná budova, tyčící se k nebi s půdorysem kříže. Obří nápis Metacortex, vytesaný po písmenech z obřího mramorového bloku a zasazený v čelní stěně budovy. V nějakém dvacátém patře u okna právě dvojice uklízečů provádí svou každodenní rutinu a s táhlým pištivým zvukem

postupně stírají nečistoty – nánosy prachu vpáleného do skleněných tabulí žhavým každodenním sluncem. To co jej zaujalo nejsou tyto dva čističi oken ale samotný výjev „za oknem“. Malá kancelář se stolem uprostřed a kolem něj trojice židlí. Dvě na straně u dveří. Třetí – větší a otočná naproti nim čelem k počítači. Na židli sedí muž v šedém obleku a něco píše do počítače. Zvuk stírání oken. Další muž stojí naproti za stolem. Běžový oblek, tmavě hnědé oči i vlasy. Bledý. Kruhy pod očima. Muž za počítačem buší do klávesnice. Opět zvuk stírání oken. Muž za počítačem promlouvá, zprvu mu nerozumí, říká nějaké jméno- zřejmě toho druhého muže a pokračuje: „Neumíte se podřizovat!“ Zvuk slyší zkresleně a jakoby z velké dálky. „Myslíte, že pro vás pravidla neplatí! Mýlíte se!“ Zvuk stírání oken. Druhý muž klopí oči k zemi. Přijde mu povědomý. Ta podoba! Ví, že ho odněkud zná.

Najednou začne místnost potemňovat a jak kdyby zaháknut rybářským navijákem je tažen pryč. Proletí oknem. Okno se nerozbilo. Proletí kolem dvojice uklízečů. Ani nezvedli oči. Padá směrem k zemi. V poslední chvíli jej něco vezme a on letí zpět k obloze. Prolétá kolem výškových budov nadnárodních korporací. Vnímá však i věci, které pouhým *zrakem* nevidí. Vnímá pohyb lidí „tam dole“, jejich mechanizaci, to jak bezmyšlenkovitě proudí ulicemi za svými povinnostmi.

Černá limuzína. Vzadu sedí trojice mužů v černých oblecích a s tmavými brýlemi. Jeden vytahuje telefon. Telefon jej začne vtahovat mizí v něm. Temnota.

### III

Noc. Déšť. Proudí kapek těžkých, jako z olova. Stará budova a v ní místnost pokryta věkem vybledlými a napůl plesnivými tapetami. Muž v dlouhém černém koženém plášti a tmavé pleti zavírá dveře. Naproti nim je ve stěně mohutný starobylý mramorový krb, pokrytý vrstvou prachu. Uprostřed místnosti jsou dvě kožená křesla. V jednom z nich sedí muž. Nevidí mu do tváře protože je otočen směrem od něj a on se protentokrát nemůže hýbat. „Vím, že se nyní cítíte trochu nesvůj. Vidím to ve vašich očích.“ Hluboký hlas. „Dívám se do tváře člověka, který akceptuje co vidí, ale jenom proto, že čeká, až se probudí.“ Ten hlas. Jakoby ho znal už roky předtím. Uklidňuje ho, ale neví co si má myslet. Hlas mluví dále, ale on už nevnímá slova, nechává se pouze opájet tím zvonivým tónem a tím hřejivým pocitem, který vyvolává. Cítí momentální pocit klidu a bezpečí, ale neví, jak dlouho to bude trvat než se zase propadne do hlubin. (A nebo se z nich naopak vynoří?)

### IV

Západ slunce. Kopec. *Golgota*? Pustá a širá krajina. Cítí velmi zvláštní pocit. Jeho pohled je opět uzamčen, tentokrát asi pět stop nad zemí. Vidí skupinu lidí, kteří na něj zírají. Někteří výhrůžně. Jiní s bázní. Všichni oblečení do barevných tunik. Mezi nimi pár mužů ve zbroji. Jeden muž v bílé tunice a červeném plášti na koni. Obloha se smráká. Najednou obraz klesá a mizí a on letí k nebi. Prolétává mraky. Oslepuje ho slunce.

### V

Když se mu opět navrátí zrak, kaleidoskop zdánlivě nesouvisejících obrazů se zrychluje. Hotel. „Heart – O' the city hotel.“ Muž běžící po chodbě. Mizí mu ze zorného pole. Vydává se za něj. Rána z pistole. Následuje několik dalších. Snaží se přiblížit místu odkud slyší výstřely. Konečně! Vidí celou scénérii. Muži v oblecích, krev, nábojnice. *Kulky? Čas?* Obraz ihned mizí a střídá ho jiný.

Jeskyně. Bledá jeskyně, dívá se pod sebe a vidí rakev. Slyší křik jakoby z hodně velké dálky. Ten jazyk mu je neznámý. *Znovuzrození?* Zlaté světlo zaplňuje místnost a postava,

kerou ještě před chvílí byl míří k ústí jeskyně. Poslední co vidí jsou dlouhé hnědé vlasy a jasně bílá tunika.

Vidí město. Schované pod zemí a tisíce špinavých lidí, jdoucích za svým cílem. Stroje. Úzkost. Přímou ji cítí. Všechny ty pohledy plné obav směrem k nebi. *K nebi?*

Havrani. Muži v oblecích. Boj. Hluk. *Katarze?* Dvorek mezi skupinou žlutých, vysokých a zašlých činžovních domů. Pouze prolétává touto scénérií a ve chvíli, kdy má narazit do zdi se výjev razantně mění.

Žena. Tmavé oči a havraní barva vlasů, bledá pleť a možná až příliš špičatý nos. Oblečená ve špinavém a roztrhaném oblečení. *Aaaaaaach!* Žena leží na kovové podlaze, všude kolem je kouř a změť kabelů a trubek. Na tváři má krev. Jejím trupem prochází čtveřice kabelů. Je mrtvá. Zachvacuje ho úzkost, tam někde uvnitř ví, že tuto ženu znal, ví co pro něho mohla znamenat, ale nyní si to není schopen plně vybavit. Jeho pohled směřuje k otevřeným dveřím. Nechává se jimi nést. Proletí jimi a najednou se věci začnou zbarvovat do zlata. Podívá se na podlahu a vidí skrze ni. Zlatá tekutina proudící kabely, které tvoří podlahu mu umožňuje vidět i skrze ni.

Pokračuje, nechává se nést dále. Stěny protékané zlatou tekutinou se vlní jako by se jednalo o ústní ústrojí nějakého ohromného zvířete a je téměř možné sledovat nádech a výdech tohoto organismu. Dochází na konec této chodby. Slunce. Tak mu připadá to co vidí. Obrovská zlatá koule, vydávající ohromné záření tak velké, že nedává prostor tomu, aby viděl cokoli jiného než malou černou siluetu muže, krčícího se proti ní. Černé vlasy sčesané na stranu, bledá pleť. Čár látky, kterým má zakryté *vypálené* oči. Na obličejí řada zranění. Snaží se mu přiblížit ale nejde to, je jakoby bržděn nějakou neznámou silou. Náhle, jako z čistého nebe zazní mocný a nelidský hlas, slyší jej však opět tlumeně a jakoby z velké dálky avšak vidí že povrch té ohromné zlaté koule se drolí na miriády částic a letí směrem k muži. „NEPOTŘEBUJEME TĚ!!!“ Koule se z části rozletí – vybuchne v explozi ohromného světla „NEPOTŘEBUJEME NIC!!!“ „Je-li to pravda, zmyšlil jsem se a můžete mě hned zabít.“ Muž odpovídá s překvapivým klidem. Zlatá koule, ohromný zdroj energie a světla se stahuje opět do své původní podoby. „CO CHCEŠ!!!?“ Náhle cítí ohromné napětí, vše na okamžik utichne. Dlouhé přes všechny časy a rozměry se šířící ticho. „Mír.“ Odpoví muž s neuvěřitelným klidem.

Z podlahy se začínají vysouvat světelné kabely a zapojují se muži do rukou, nohou, páteře a hlavy. Cítí, že k tomuto obrazu celou dobu špěl. Neviditelné zábrany, bránící mu přiblížit se muži opadají a on se nejen přibližuje, ale zároveň se „vpíjí“ do něj. Obraz se zatemňuje a poslední co slyší je opět hlas koule. „A KDYŽ SELŽEŠ?“

„Vyhraji.“

## VI

Mír

„Neo.“

„Bojuje za nás.“

Blesky. Temné mračna. Noc. Hustý déšť. Výjev jako z konce světa. Napadaná voda již nemá kam odtékat a tak tvoří na zemi vrstvu, která znemožňuje chůzi. Úzká silnice mezi řadou výškových budov. Žádná auta, žádné stromy, žádné děti. Po stranách stojí na chodnicích muži v oblecích. Jsou jich stovky a stojí podél silnice až kam dohlédne. Další jsou ve všech oknech budov. Je to tu jimi doslova přeplněno. Hustý déšť jim smáčí obleky a přesto, že je noc, mají všichni sluneční brýle. Najednou ho vidí. Stojí uprostřed tohoto výjevu z pekla a mluví s mužem stojícím zhruba 20 metrů před ním. Ten hlas. Slyší ho. Tak

povědomý. Tak blízký a zároveň tak nepřátelský. „Pane Andersone, vítejte zpátky. Scházeli jste nám.“ Chvilka ticha, slyší pouze zvuk vody. „Líbí se vám, jak jsem to tady vylepšil?“ „Dnes večer to skončí.“ Kontruje druhý muž. „Já vím. Viděl jsem to. Proto mé ostatní já budou jen přihlížet představení. My už totiž víme, že vás porazím!“

Muži se proti sobě rozbíhají. Blíží se k sobě. Cítí zvláštní pocit. Cítí, že se má něco stát. Ví, že tuto situaci již někdy předtím zažil. Ale tentokrát je něco jinak. Muži jsou u sebe, probíhá bitva. To však není to, co jej teď zajímá. Rozhlíží se kolem sebe a hledá to.

Blesky křížují oblohu a ti dva jsou ve vzduchu. Popírají veškeré fyzikální zákony a to co vydrží jejich těla by nesnesla žádná jiná.

Padají k zemi. Obrovská rána. Kráter.

Thomas A. Anderson neboli Neo (to jméno mu najednou vytanulo na mysli jako *dar z nebes*), ležící ve vodě na dně kráteru. Nad ním se sklání postava v obleku. Nad okrajem kráteru potom vyčuhují siluety *přihlížečích*. Déšť je čím dál tím víc hustší. „Proč, proč vstáváte?“ A skutečně, Thomas se snaží postavit na nohy. Cítí k němu... lítost? „Proč dále bojujete? Věříte, že bojujete za něco více než za vlastní přežití? Řeknete mi za co? Víte to vůbec?“ Vidí Thomase jak se snaží odplazit po zemi dál. „Za svobodu nebo pravdu? Za mír nebo lásku? Iluze pane Andersone, šálení smyslů. Provizorní konstrukce ubohého lidského intelektu, který se zoufale snaží zdůvodnit svou nesmyslnou existenci. Jen lidé mohli vymyslet něco tak fádniho jako je láska. V tuto chvíli už to musíte vědět pane Andersone. Nemůžete vyhrát. Nemá smysl dál bojovat!“ Thomas konečně vstává. „Proč pane Andersone?! Proč si nedáte říct?“ Moc dobře ví, co Thomas odpoví. *Protože jsem se tak rozhodl*. „Protože jsem se tak rozhodl.“ Blíží se k sobě. První rána. Druhá. Thomas se pouze kryje. Třetí míří na břicho. Cítí to. Ví, že ta chvíle se blíží. Ví, že za chvíli nastane to, k čemu celou dobu směřuje. TEĎ!!! Thomas vysílá svou pěst. Vše se zpomaluje, pěst protíná kapky ve vzduchu. Vnímá každou z nich, kterou prorazí.

Čas se zastavuje.

Nic se nehýbe. Thomas zůstal v polovině své rány a muž proti němu stojí v obranné pozici. Ostatní muži po obvodu kráteru pouze němě shlížejí dolů. Dešťové kapky se zastavily na své cestě k zemi. Blesky zůstaly stát na obloze nepohnuty. Teď poprvé může ovládat, kam se přesune. Jeho hybnou silou jsou jeho myšlenky. Ví, že musí něco udělat. Cítil to již ve chvíli, kdy se zde objevil. Prolétává kolem řady zničených budov z předchozí bitvy. Letí dále kolem budovy Metacortex. Ulice jsou plné stejných mužů v oblecích. Ulice za ulicí, blok za blokem, město za městem. Prolétává městem, prolétává kolem dálnice, nejsou na ní žádná auta, jen muži v oblecích. Hledá ho.

Mohl ho hledat den nebo rok, čas nyní nic neznamená.

Kopec. Kolem lesy. Temeno je lysé. Na něm malá plošina s výhledem na město. Uprostřed ní bílá lavička, která se zde však vůbec nehodí. A na ní muž v bílém obleku, s bílými vousy. S úsměvem na tváři ho sleduje jak se blíží, i když je už nyní jasné, že nemá hmotné tělo. „Zdravím vás.“ Řekne a usmívá se. „Takže vás přeci jen poslali?“ Vůbec nechápe o čem ten muž mluví. „Dobrá, vím, co mi bylo nakázáno udělat, není to sice dle mých představ, ale jak jste si dozajista všiml tak se věci zde nevyvíjí zrovna podle mých prvotních záměrů. Původně jsem v případě jako je tento chtěl systém pouze vypnout. Ale... no řekněme že se nemohu vzpírat Jim. Neo, jako vyvolený, měl původně restartovat systém již tehdy, když se dostal ke mě. Avšak díky incidentu tehdy v Heart – O' the city hotel kdy se část jeho kódu přepsala do Smithe byl pro nás nepoužitelný. Čas však nadešel.“

*Áááach!* Ten pocit, něco se změnilo, cítil to. Jednak už věděl, jaký je jeho účel a jednak ... čas začal opět plynout! „Radím vám, pospěšte si! Zbývá pár minut do konečné fáze a jestli to nestihnete..nechci ani pomyslet na následky.“ Byla to otázka myšlenky, prostě se přenesl zpět do kráteru zrovna ve chvíli, kdy Thomas leží napůl v napadané bahnitě vodě u okraje kráteru a nehýbe se. Opět slyší tlumený zvuk tak známého hlasu. „Počkat! Tohle jsem viděl!“

## „Čas“ 2007

To je ono! To je konec! Ano, vy jste tam ležel jako teď. A já, já .. stojím právě tady a mám něco říct.“ Ano! Najednou jakoby blána, kryjící jeho metafyzické uši ustupuje a on poprvé slyší zřetelně. „Řeknu: Všechno co má svůj začátek má i svůj konec, Neo.“

Teď. Čas.

Pochopil.

Přenáší se nad bezvládné tělo Thomase a rázem se ponořuje do něj. Vpíjí se do něj. Otvírá oči. Opravdové oči.

„Co? Co jsem to řekl?“

Otáčí hlavu na stranu a zvedá se.

„Ne. Tohle není správně, takhle to nemá být.“

Narovnává se.

„Nepřibližujte se!“

Konečně může promluvit: „Čeho se bojíte?“

„Je to trik!“

„Měl jste pravdu Smithi. Od začátku jste měl pravdu. Bylo to nevyhnutelné.“

Nevyhnutelné. Smith přiskakuje a noří ruku hluboko do jeho nitra. Začíná prepisovací proces. Proces kdy budou obě části kódu vyvoleného budou opět spojeny a systém se restartuje. A právě v této chvíli si Smith uvědomil celou osudovou pravdu. Bylo však již příliš pozdě. A Neo, Neo si na ní konečně vzpomněl!

### **Epilog**

„Skutečný svět.“ Město strojů. Hlavní plošina. Tělo Thomase A. Andersona neboli Nea je odváženo na podnose neznámo kam.

„Skutečný svět.“ Zion. Stroje odlétají a poslední Zionisté oslavují svou vyhranou válku.

Snová realita – Matrix. Vědci a ostatní programy se připravují na obnovu tohoto světa.

*Překvapený? Ozve se v jeho mysli hlas už nevidí nic jen zlatou září všude kolem sebe. „Ano.“ Odpovídá. „To vše, co jsem viděl..“*

*Ano to byl život Thomase A. Andersona, muže, kterému jsme museli pomoci. Stejně jako těm dalším předtím.*

„Dalším? Viděl jsem myslím... Ježíše?“

*Ano, dobro a zlo spolu vždy soupeřilo ve všech našich světech. Tady vyhrály stroje a daly vzniknout Matrixu, snažily se nahradit naši funkci a my jsme jim dali ponaučení, použili jsme zlo na zlo. Podstata Smitha byla zlem v jiném světě a my jsme pro něj našli využití zde.*

„A proč jsem tedy podstoupil to všechno?“

*Chtěli jsme tento svět pouze varovat, né zničit. Architekt dostal v pravý čas příkazy jak postupovat dále.*

„A já?“

*Ty jsi byl Neo ve tvém minulém životě a vše co jsi viděl jsi de facto také prožil. Až na úplný závěr samozřejmě. Tvá úloha byla projít minulostí a spojit se s prázdnou Neovou schránkou. Ano, byl jsi mrtev již v tom kráteru. Avšak bez tebe by spojení se Smithem nemohlo být uskutečněno. A tak jsme tě museli ještě jednou využít.*

„A teď? Jaké semnou máte další plány?“

*Na žebříčku jsi postoupil o něco výše a tak máš nyní možnost vytvořit svůj vlastní svět...*

*Budiž..*

## „Čas“ 2007

Zlaté světlo. On je to zlaté světlo. Rozechvěl se pod touto myšlenkou a to dalo vzniknout implozi. Vše se stlačilo do nekonečně malého bodu. Vznikla energie. Exploze! A svět se začal vytvářet...

## „Čas“ 2007

Autor: **Karolína Pelechová**

Název: *Čas?*

Škola: Maticní gymnázium, Dr. Šmerala 25, Ostrava

Třída: kvinta B, 16 let

Garant: Mgr. Andrea Kubinová

Kdesi v Nekonečnu, mezi miliony částic ničeho a tisíci částčkami všeho, se cosi zablesklo. Kdyby se náhodný pozorovatel zadíval blíže, možná by koutkem oka zahlédl, jak se hradbou Roků brodí neurčitá postava. Nebyla ani velká, ani malá, těžko byste poznali, zda jde o kulhajícího člověka, nebo jen o náhodné seskupení mlhy. Ale podle zvuků, co tato silueta vydávala, by se dalo soudit, že je mimořádně rozčilená. „Ty běž sem. Ne ty, ten druhý! To jste tak tupý? Kdy už konečně pochopíte, že se mi nemáte motat do cesty, když se pokouším pracovat?!“ Tenhle rozezlený hlas patří jen jediné bytosti na světě i všude kolem. Tohle byl Čas. Bručivý tón jeho hlasu umocňoval nervózní a tajuplný tikot, který neustále připomínal všem okolo, že život je opravdu velmi krátký a pokud chcete něco dokázat, je dobré vstát a začít s tím hned teď něco dělat. Zrovna jako to právě dělal Čas. Možná si říkáte, že on nepotřebuje nic dokazovat, má na to přece celou věčnost a může konat vše, co si jen zamane, ale opak byl pravdou. Mezi dalšími bytostmi, žijícími v Nekonečnu, měl skoro nejméně svobodné vůle. Mohl jen odměřovat čas, který byl všem a všemu dán, ale zasáhnout nemohl. Občas záviděl Osudu, Životu, Smrti i pouhé Náhodě, že mohou pozměnit sled situací a dějů, kdykoli chtějí. Nikdy by jim to však neřekl do očí, protože by se na něj dívali ještě více spatra, než teď. Byl prostě jenom tichý pozorovatel, o kterém sice každý věděl, ale nikdo mu nevěnoval přesříliš pozornosti. Ale to se teď chystal změnit. Jenom musel urovnat ty hloupé Roky, které se mu hemžily pod nohama, skákaly kolem hlavy a snažily se mermomocí dostat alespoň o kousek blíž k Časovým nohám. Naposledy se na ně obořil, připoutal je kouzlem Věčnosti, zapnul svůj cestovní plášť a zmizel z Nekonečna. Mezitím, daleko odsud, umíral člověk. Tedy alespoň se snažil umřít...

„Co to děláš?! Zbláznil ses? Proč...Ne, au, to... ..“ a najednou se zastavil čas. Zlomil Zuřivý zůstal viset ve vzduchu a jím mrštěná sekera se zastavila v letu pouze o několik palců od hrudníku jeho oběti, Kradmoše Kapsovena. Ten právě prováděl velice komplikovaný úhybný manévr, který mu byl v tuto chvíli na houby, a to hned ze dvou důvodů: I kdyby ho dokončil, letící sekera by ho, místo do srdce, zasáhla do krku, což je prašť jako uhod', a ještě ke všemu se zrovna v tuto chvíli zastavil čas, takže se možná ještě dlouhou chvíli k uhýbání nedostane. No prostě pech, řekl by si obyčejný člověk, nikoli však Kradmoš, který zamrkal, protáhl se a usedl na zem, do které znehybnělé slunce vypalovalo prapodivné tvary. Jelikož byl profesionál a člověk otřelý, zástava času ho nijak nevyděsila. Už to jednou zažil a přesně věděl, co bude následovat dále. Za chvíli se ozve hlasité prásknutí a... „No né, jste to zvládl nák rychle! Eště chvíli a budete rychlejší jak vzduch, no nemám pravdu?“ (Nutno dodat, že Kradmošova mluva není zrovna vytříbená, tudíž omluvte tuto interpretaci, jsem přesvědčena, že ve zvukovém záznamu by tyto psané chyby zněly mnohem eufoničtěji) před Kradmošovými zraky se právě z rozpálené země sbíral podivný muž, oděný do černého cestovního pláště (který výsostně nesnášel) a něčemu se pochechtával. Jakmile se narovnal do plné výšky, přestal a pozorně si prohlížel Kradmoše. jeho čelo se zkrabatilo, obočí plné piercingů se svařilo nad zlověstně černýma očima, nakrčil nos a ohrnul propíchnutý spodní ret v pohrdlivém úšklebku. Když konečně promluvil, Kradmoš nevěděl, kam sklopit zraky své. „Dávno tomu již, co jsme se viděli naposledy a shledávám, že jsi stále stejný. Jako by na tobě má moc nezanechávala žádné stopy, není-liž pravda? A já se táži, proč? A sám si také odpovídám: Jelikož jsi mě o to žádal. A zároveň jsi mi slíbil protislužbu, kterou mi stále dlužíš, není-liž pravda?“ „Aa!..!“ chtěl odpovědět Kradmoš, Čas ho však zastavil netrpělivým

pohybem ruky ověčené četnými náramky s hroty. „Ano, vím přesně, co jsi chtěl říci. Ptáš se, co bys mohl ty, takový prašivý červ, udělat pro bytost, jako jsem já. A já budu tak velkorysý, že ti i na tuto zbytečnou otázku odpovím. Nic, ale nějak ten dluh splatit musíš. Pokud se u toho pobavím, tím lépe. Ale abych ti podrobněji vysvětlil podstatu tvého úkolu: Jak jistě víš, v Nekonečnu je spousta dosud neprobádané hmoty, miliony zákeřných částic a ještě více bytostí, pro které je smrt to nejmilosrdnější, co umí provést. Ale Nekonečno je zároveň mým domovem, stejně jako je domovem nelítostného Osudu, laskavé Štěstěny a mnoha dalších. A jelikož má moc, která vám tady připadá neomezená, je velmi malá oproti moci těchto velikánů, chystám se to změnit. A to s tvou pomocí.“ Čas chtěl pokračovat ve svém obsáhlém projevu, ale zabránil mu v tom jeho cestovní plášť, který se, vystaven intenzivnímu působení slunečních paprsků, vznítil a začal Čas pálit na patě. Kradmoš po něm duchapřítomně skočil, začal jej svým kabátem plácet po hořícím plášti, až se mu podařilo oheň uhasit. Po tomto heroickém výkonu si mužně odplivl (slina zůstala viset přesně v té pozici, kde opustila jeho ústa) a pravil: „Hele, to je sice moc pěkný, že po mně chceš takovýdle věci, ale myslím, že bysme se mohli domluvit někde vevnitř, né? Tady na tom slunku už nebudu, nebo ještě schoříme voba. Viš co, poďme ke mně a pak můžeš povídat dál.“ Odebrali se tedy do Kradmošova příbytku. Oplýval přebytkem špíny, prachu, zaschlých zbytků poživatiny, bylo tam plno pavouků, švábů a rohatek (to jsou takoví „malí“ pŕlmetroví broučci, co ohlodávají postele) a o celkovém stavu chatrče se radši ani nezmiňuji. Však dokud drží jakžtakž pohromadě, proč se tím trápit, že? Čas se váhavě zastavil před vchodem a po zralé úvaze (a důkladném proklepání všech částí příbytku) vstoupil dovnitř. Jakmile před něj Kradmoš celý nedočkavý postavil podezřele vyhlízející polévku, dal se Čas znova do řeči: „Teď víš všechny okolnosti, nuže přistupme k objasnění tvého úkolu. Je velmi jednoduchý. Zabij Osud, to je jediné, co po tobě chci. A protože věřím, že se ti to podaří, nabízím ti lákavou odměnu. vrátím ti tu, pro kterou ses mi upsal. A to dokonce se stejnou výhodou jako máš ty. Ano, nebude stárnout, zrovna tak jako ty. No nejsem velkorysý? Ano, to určitě jsem. Tak se sbal a můžeš vyrazit.“ Kradmoš se chvíli ani nehnul, ale věděl, že nemá na vybranou. s vytrěštěnýma očima na Čas chvíli hleděl, pak se ale zvedl, oblékl si kabát a postavil se ke dveřím. „Tak jo teda, já to беру. Nic jinýho mi stejně asi nezbejvá, co? A kde toho Osuda najdu?“ Čas se uchechtl a chytil Kradmoše za nohy. „Jdi přímo za nosem!“ A se škodolibým smíchem jej vyhodil střechou do Nekonečna. Poté se rozhlédl po chatrči, mávl párkrát nějakou divnou věcí a svalil se do stylového gauče, aby se podíval na DVD Rambo 258. „Jak já zboňuju výmysly budoucnosti!“

Kradmoš se najednou ocitl v Nekonečnu. Abyste měli představu, jak to tam vypadá: Všude kolem nic, vše se topí v neurčité barvě, která není ani bílá, ani černá, dokonce ani šedá ne (Jakou barvu má nic?) a mezi obrovskou plochou ničeho se sem tam něco mihne. Většinou to je mlha, hmota, anebo třeba částice, ale pokud si hodně dlouho počkáte, možná zahlédnete i nějakou Bytost. Ale dnes byl očividně špatný den, jelikož Kradmoš vůbec nic z výše jmenovaného neviděl. Měl před sebou velikánské zrcadlo a zděšeně do něj zíral. Byl větší než obvykle, jeho kůže měla barvu ebenového dřeva, uši, obočí a spodní ret měl propíchnuté všelijakými lesklými věcičkami, na ruku měl kožené náramky s hroty a ehm...“intimní partie“ měl rovněž ozdobeny kovem. Nějakou náhodou vypadal jako Čas. A co bylo horší, uvažoval skoro stejně. Zajímavé, není-liž pravda? „Vskutku“ odpověděl si v duchu a vydal se k nedomu Osudu. Radši ani nepátřejme po tom, jak se tam dostal, snad vám bude stačit, že v této části příběhu figurovalo velké množství plastelíny, čtyři morčata a velmi emancipovaný turbošnek. Zvláště bez posledně jmenovaného by to nešlo, rychlost je holt rychlost. Ale teď se přesuňme na neschody k nedomu, ve kterém bydlel Osud. Ptáte se, proč všude předpony ne-? To je velice jednoduché; Jelikož Bytosti nemohou mít přeci nějaký obyčejný dům, ustanovili si tedy pro svá bydla nové označení. (Neříkala jsem, že nejsou malicherní!) Kradmoš se obezřetně rozhlížel po nezahradě, kde se pásly srny, zda jej někdo



náhodou nepozoruje. Jakmile se ujistil, že jediné oči, které ho registrují, jsou ty srnčí, počal se potichu plížit k vstupním nedvěřím. Po zdolání deseti tisíc schodů se na plížení vykašlal a pokusil se zbývajících 999999 schodů vyběhnout. Leč nezdařilo se. Až když byl Kradmoš zemdlený k smrti, objevil na zábradlí schodů tlačítko výtah. Chvíli nad tím přemýšlel, v životě totiž takové slovo neslyšel, ale pak se rozhodl, že to zmáčkne a čekal, kdo se objeví. Zničehonic vedle něj s hlasitým žuchnutím spadla kovová krabice, jejíž stěna se před Kradmošem rozestoupila. Ten, celý v obavách, do této hrůzné krabice vstoupil. Vzápětí se za ním stěna zavřela a on stoupal vzhůru.

„Tak co, už tady je?“ Osud seděl na pohovce, popíjel Martini s olivou a sledoval dveře výtahu se stejným zájmem, jako by nadšený fotbalový fanoušek sledoval zápas o titul mistra světa. Co chvíli se zavrtěl, usrkl si Martini a s napjatým očekáváním propaloval očima dveře výtahu. Konečně se otevřely a do místnosti vstoupil Čas. Stejný jako vždycky, dřavý jako cedník, ve svém plášti a... Moment, tady něco schází! Co to jenom... Výraz? Ano, ten obvyklý opovržlivý výraz byl v tahu! Jeho místo nahradil čirý úžas. A taky kulhání se spravilo. Jakto? „Hele, čoveče, sem tu přišel jako abych tě voddělal, tak moc neklad' odpor. Ale dřív jak to udělám, chtěl bych se tě na něco zeptat. Co to je za krabici, v kerý sem před chvílou jel?“ Osud nevěřil svým uším. On se naprosto zbláznil? Co to je za řeč? V životě ji neslyšel, nejspíš to bude nějaký specifický druh lidštiny. No, možná se i trefím, řekl si: „Do you speak English? Sprechen sie Deutch? Parlez-vous Francais? Rusky? Polsky? Česky? Italiano?“ Kradmoš na něj hleděl s otevřenou pusou. Tak složitý název v životě neslyšel. Zkusil si to pro sebe zopakovat: „Dú-jú-spík-gliš-špre-che-nojč-fran-sé-tal-iáno? říkám to dobře?“ Osud se na chvíli zamyslel a pravil: „Podívej, víš, že já nemám čas na nějaké kratochvilné dovádění se slovíčky. Na to je můj čas příliš drahý, víš? Chápu, že ty, Čas, jej máš na rozdávání, ale já mám práce až nad hlavu, takže pokud mi nechceš noc důležitého sdělit, nech mě prosím pracovat“ A s opovržlivým výrazem významně zakvedlal olivou v Martini, což měl být pro Kradmoše pokyn, aby si laskavě hleděl svého a koukal vypadnout. ten však nebral jeho květnatou mluvu nijak na vědomí, naopak, přiblížil se k Osudu blíže, v ruce svíral svůj lovecký tesák a chystal se jej zabít. A pak se něco stalo, snad světelný klam, či pouhý záblesk mysli... V očích Osudu se zrcadlily oči ženy. Ale nebyla to jen tak obyčejná žena, byla to ta jeho jediná, ta pro kterou by udělal cokoli na světě, aby ji mohl získat zpět. Ano, živil se sice jako zloděj a lapka, ale pro ni byl vždy ušlechtilý a obdivuhodný. Osud zpozoroval jeho záměry a došlo mu, že ten chudák tu je jen jako další z odporných kliček Času, kterými se snaží získat větší moc. Popadl chudáka Kradmoše za zápěstí a prohodil jej střechou, aby se vrátil tam, kam patří. A opravdu, vrátil se přesně do poloviny svého úhybného manévru, ve kterém byl, když se Čas rozhodl zamknout své sídlo a kout plány, jak by sprovodil Bytosti z Nekonečna. Bohužel pro Kradmoše, čas už byl v tuto chvíli zamčen ve svém sídle, kde opět vyměřoval dny, hodiny i minuty a bručivě tikavým hlasem metal kletby na hlavu Osudu. Zůstane tady zamčený do té doby, než se mu podaří ukovat kvalitní paklíč, kterým se zbaví těžké koule u nohou a vymyslí plán, jak se dostat k moci. Do té doby tu bude sedět, nadávat a odměřovat dny života našeho, vašeho i mého. A daleko, daleko odsud, právě umřel jeden člověk.

## „Čas“ 2007

Autor: **Veronika Telčerová**

Název: *Unesená*

Škola: Matiční gymnázium, Dr. Šmerala 25, Ostrava

Třída: 3.A, 18 let

Garant: Mgr. Ladislav Vasevič

Pro mnoho lidí to byl den jako každý jiný. Zase jedno zatažené ráno na tramvajové zastávce...

Pro ni ten den slunce svítilo jinak už při jeho východu. Svítilo - tedy jak se to vezme. Teplo a zář jeho paprsků ji už dávno spíše jen obcházela. Schovaná v temném koutě, obklopená chladem, a tento její kout s ní putoval dny, týdny, měsíce, ba i roky.

Jednoho dne jí prostě zhasli světlo, vypnuli zvuk. Nevníkala, že už velmi dlouho jí nenápadně ubírají vzduch. Až když začala lapat po dechu, došlo jí, že něco není v pořádku. A teprve potom si pomaloučku a bolestivě začala uvědomovat, kde to je. A kdo vlastně je. A o tom je a není tento můj příběh. O tom je přeci každý příběh.

Procházela kolem zastávky a pozorovala dotyčné „čekatele“ na místní dopravní prostředek. Jejich výraz zobrazoval zamyšlení, nechuť, nejčastěji však lhostejnost, lépe řečeno snad i rezignaci.

Ano, to vidím ve vzpomínce dnes, ale ten den jakoby byli v dálce, za mlhou, nedosažitelní. Vše bylo totiž nedosažitelné, neuchopitelné, příliš vzdálené.

Stalo se příliš nebezpečným být blízko, být součástí, a tak jí svět proklouzl mezi prsty.

To ráno jí čas zastavili poprvé. Bez světla, bez zvuků, v kolotoči strachu a bez cesty ven. Čas přestal plynout, Zeměkoule se už netočila, skutečně se stalo neskutečným, zůstala jen jakási dutá bublina. Z minut se staly roky, z hodin vteřiny. Smysl zmizel v černočerné tmě.

Unesená, na planetě bez slunce a zvuků, kde černobílou střídala už jenom rudá. A tam v tom temném, začarovaném světě, zvaném Toviž, se učila žít.

Naučila se jen přežívat. A i to na omezenou dobu. S úsměvem – maskou přetvářky a obrovským strachem, že „tí venku“ zjistí, že ona už tam s nimi není...

Kousek plechu. Na délku tři centimetry, na výšku jeden, šířka ani ne milimetr. To byla její cesta z planety bez času. Nestačilo pár sekund, jak se mnozí mohou mylně domnívat. Chvilí trvalo, než se dostala ke kořenům. Spletla se, když si myslela, že čas už dávno docela zmizel. Teď cítila, že byl a je stále zde. Každá vteřina páčila přímo úměrně se slzami stékajícími do otevřené rány. „On“ se opět zbláznil – chvílemi utíkal jako zběsilý, doprovázený zvukem dusotu kopyt stáda divokých koní. A chvílemi stál a vše utichlo. Zapomenutá v poušti, jen vítr ve vlasech a vířící písek.

V ten čas ztratila nebo našla odvahu. Donutila hodiny znovu tikat a unikla světu tří barev. Vyhrála nad svými únosci, našla východ.. A z kruhů se staly spirály...

... Never more ...

První den, nultá vteřina, stála tam nahá, oslepená jasem znovunalezených barev a zvuků.

Syrová realita páchla nemocniční dezinfekcí. Tak si to nepředstavovala. To proto, že tohle si nepředstavovala vůbec. S mizejícím časem na planetě Toviž zmizela i vidina možných následků. Jako shnilé maso páchla myšlenka na bolest způsobenou blízkým. A tak pod tíhou výčitek polykala bolest vlastní.

## „Čas“ 2007

Vrátila se na Zem. Znovu se učila cítit slunce a rozeznávat barvy... Její pohled už ale není tentýž. Viditelné jizvy jí připomínají únos do tmy a ty vnitřní se jí zračí v očích. Spolu s odleskem hořkosti a potlačovaného vzteku. Vzteku na únosce. Vzteku na sebe, za to, že je neodhalila včas.

Jen na chvíli věřila, že únik z planety bez slunce byl tou největší výhrou. Brzy pochopila, že hra pokračuje, boj se neobejde bez proher a pro výhry je nutno znovu vstát z bláta a sahat ke hvězdám.

Spolu s pohledem, pozměněným pobytem na Toviži, změnilo se i vnímání času. Už neutíkal jako zběsilý. A nestál sám od sebe.

Jen někdy se odvážíla jej na chvíli pozastavit, natáhnout ruce a nechat se nést.

Když se totiž v ten správný čas na moment zastavíte a otevřete pořádně nejenom oči, můžete je zahlédnout. Mohou kolem vás jen tak proběhnout, nebo se zastaví a chytí vás za ruku. Nevypadají jinak než ostatní, ale cítíte to. Andělé jsou kolem nás. Stačí věřit a chtít.

No a tak mi povězte: Kde končí sci-fi a začíná život?

Autor: **Adam Struhala**

Název: *Psychadelická sonda do světa jednoho normálního chlapce Davida Pazanowského*

Škola: Matiční gymnázium, Dr. Šmerala 25, Ostrava

Třída: septima B, 19 let

Garant: Mgr. Zdena Švrčková

## **PROLOG:**

**Billy Smith, 1902, California.**

**Patricia Kórnellová, 1927, Velká Británie.**

**Faruh Zanyiev, 1952, Uzbekistán.**

**Franz Krausz, 1977, Německo.**

**David Pazanowski, 2002, Česká Republika.**

*„Pět různých lidí, národností, povah, věkových kategorií.  
Pět různých příběhů které pojí jeden osud.  
Jsme bohové věčnosti, trpitelé našich ideálů, jsme všechno a jsme nic,  
jsme stíny  
našich vlastních já, bloudíme, čekáme, žijeme...“*

*„Toto je můj příběh, můj osud, MŮJ ŽIVOT!“*

David Pazanowski

Pohlédl ji do očí. Jejich pohledy se setkali. Ucítil její parfém. La chevolier d'Leon. Usmál se. Svět kolem něj se zastavil a on pochopil... Mohl by to skončit... Všechno... Ale ON musí žít.

Miluje svého bratra a zároveň nenávidí jeho sobeckost.

Nenávidí svého bratra a zároveň obdivuje jeho objev.

Teď se ho zeptá, jestli se něco děje. Očekává to. V mysli již má připravenou odpověď a výraz číslo patnáct. Nadechuje se a počítá do tří.

**-1-**

**-2-**

**-3-**

„Děje se něco, Davide?“

„Ou, promiň, jsem se zasnul, jsem divný dneska.“ Jde ke dveřím od bytu, odemyká již nachystaným klíčem.

„Ty jsi divný pořád!“ směje se ona. Pohledná dívka... Někteří tvrdí, že *pohlednost* je pojmem relativním. Ale každý se shodne na tom, že ONA pohledná prostě je.

Vejdou dovnitř, nachází se v malé předsínce, ona tiskne svou hrud' na jeho, nedostatek prostoru využívají k výměně tepelné energie. Políbí se.

„Heeeeey, jsme poprvé u tebe, tak by jsi mě taky mohl nejdříve provést, a pak až třeba... něco...“

Potulně se usměje.

„Takže nalevo je kuchyň, napravo koupelna, rovně je pokoj mého bratra, který se tak trochu zcvokl, a toto je můj pokoj, kde se nachází moje postel... Si udělej pohodlí, sedni si, lehni si, klidně se svleč...“

Zkouší to, pokaždé a pokaždé, a pokaždé a pokaždé ho odmění nechápavě chladným pohledem...

„To byl jen vtip, vtip, vtípek,“ zamlouvá to. Vyloudí na ní lehký úsměv.

Ona si sedá na postel, on se přesouvá k videu. Pokoj je malý a David nepořádný. Pokud by se na člověka hledělo podle stavu jeho pokoje, David by byl někde vespod pomyslné pyramidy lidské společnosti.

Jí je to jedno, miluje ho.

„Tak kterou epizodu si dáme?“

„Epizodu?“ ptá se a ústa se jí zkrví do kyselého úšklebku.

PRAVIDLO ČÍSLO JEDNA: Holky nemají rády Hvězdné války!

„Tak pro zahřátí si dáme trojku,“ vytahuje kazetu a dává ji do přehrávače.

Ona očekává, že se bude dvě a půl hodiny nudit, on ví že ne. Ještě žaluzie, skočí vedle ní do postele, obejmě ji a stiskne PLAY.

### ***KDYSI DÁVNO V PŘEDALEKÉ GALAXII...***

„Nevěděla jsem, že máš bratra...“

Poprvé, co mu nevadí, když někdo vyrušuje u Hvězdných válek.

„No, mám ho rád, ale moc se s ním nechlubím...“

„Ale vždyť...“

„Dívej,“ skočil jí do řeči „můj bratr se před dvěma lety dozvěděl, že zemře. Že zemře brzo.

A v té době se změnil. Uzavřel se do vlastního světa, kde se řídí vlastními pravidly. Pořád jen počítá a počítá, nekomunikuje, nejí, skoro nespí, na ničem mu nezáleží, jen na číslech. Prostě se trochu zcvokl, trochu více, je na něj depresivní pohled... Víš...“

Tentokrát mu do řeči skočila ona a políbila ho. On věděl, že ona ví. Ví, že ho miluje. Ví že on jí ne. Sundává ji tričko, zavírá oči, imperialistické vojsko se dostává na první metu.

Je to poprvé, posté, po tisíci. Zná každý záhyb jejího těla, od písečných plání na jihu po sopečné vrchy na severu, má to zmapované a geografie vždy byla jeho silnou stránkou.

Teplý pocit projel jeho tělem. Ona se zachvěla. Upadá do letargie, vychutnává si ten pocit dočasného vítězství, snaží se oklamat sám sebe... Už nemá moc času... Hlava mu těžkne, zavírá oči...

4 – 8 – 15 – 16 – 23 – 42

Zahřmělo. Ne doslova. David se probouzí. Úzkost ho zaplavuje, žaludek se mu svírá. Už si ale zvykl.

Ona nikde, jeho bratr nikde, nikdo nikde. Ve vzduchu je cítit Nicota.

Televize šumí svým typickým televizním šumem. Tupě bere ovladač a vypíná ji. Nikam nespěchá, má hodně času.

Doplazí se do kuchyně, a z ledničky vytahuje mléko. Pije přímo z láhve, jako každý správný chlap. David jako devatenáctiletý mladík má zkreslené představy o podstatě „chlapství“.

V koupelně putuje mléko z oběžného systému jeho těla zase pryč.

Koukne se do zrcadla, a uvědomí si, že vypadá strašně. Utěšuje ho jen jeho teorie, že každý vypadá po ránu strašně. Rychlá sprcha to zpraví...

## „Čas“ 2007

Zuby projede kartáčkem přesně šestašedesátkrát. Doprava – doleva – nahoru – dolů – nahoru – doprava – doleva – nahoru – dolů – nahoru, zakončené majestátním pohybem dolů.

Obléká svou oblíbenou košili, rukávy zahýbá k podpaží, límeček si rovná nahoru. Navleče se do svých modrých kalhot, a na sebe nasouvá žabky. Vychází ven... Ne, na nic nezapomněl. Dneska ctí styl *ala NO-UNDERPANTS*.

Ostrava je sama o sobě temné město. Prázdná Ostrava je ovšem až hrůzostrašný zážitek. Mraky na obloze jakoby se zastavili, vzduch zhoustl, jeho tep se zpomalil na minimum. Davida to ani nevykolejilo... Není ani světlo ani tma, město samo jakoby odráželo jeho vnitřní pohnutky.

A on je už znuděn životem.

Prochází alejemi v parku, vychutnává to ojedinělé ticho.

Prochází kolem bytů svých bývalých lásek.

Kolem bývalé práce svého otce.

Byly časy, kdy miloval své rodiče nadevše. Byli časy, kdy si užíval každé chvilky svého života.

Ale jak čas plynul, a svět se měnil, začal se David měnit s ním. Tento proces se dá nazvat *osobní evolucí*. A když se svět zastavil, zastavil se i Davidův vývoj. Jeho srdce se obrnilo proti citům.

Ne, že by nedokázal milovat. Stále miluje svou matku, otce, bratra, přátelé, ale spíš z povinnosti.

Přesto existuje naděje... možná...

Nechává sebou protékat volný tok myšlenek. Chvilí má pocit, že létá, chvíli má pocit, že padá.

Bezvěťří. Psychický automatizmus pozvednut na další úroveň.

Sedá si na lavičku. Čeká ho důležitý hovor.

4 – 8 – 15 – 16 – 23 – 42

Nejbližší telefonní budka se rozzvonila. Jde k ní, zvedá sluchátko.

„Haló?“

„Ahoj brácho, tady Michael. Nic neříkej, jen poslouchej!“

Michael zní stejně šíleně jako vždycky, pomyslel si David.

„Tohle neslyšíš poprvé, teda jednou to slyšíš poprvé, ale jinak se asi opakuju, ale pro kontinuitu je nutné, aby tvé další verze slyšeli to, co ty poprvé. Uznávám, zní to trochu nesmyslně, těžce se to vysvětluje.“

Nejdříve tedy informace nejdůležitější, já jsem se nezbláznil, nikdy jsem se nezbláznil. Když jsem se dozvěděl, že zemřu, tak jste mohli předpokládat mou reakci. A přirozená reakce je přece *Jak tomu mám kurňa zabránit?*

Tak jsem trochu přemýšlel. Trochu více. Dá se říct, že jsem si skoro přetavil mozkové buňky.

Ale zvládl jsem to. To kde se momentálně nacházíš je časová chyba. Jedná se o ojedinělý úkaz, který se objevuje v pravidelných intervalech celé věky po celém světě. Jsi asi zvědavý, jak to všechno vím, ale nejsem schopný ti odpovědět. Důležité je to, že jsem se dokázal zachránit. Ono, zachránit ne tak docela, spíš jsem dokázal to, abych nikdy nezemřel.

## „Čas“ 2007

Dá se říct, že tento okamžik je začátek, a zároveň konec. My dva se točíme v nekonečnu, ale zároveň v nicotě.

Tímto utínám náš hovor, běž domů a pochopíš... A jednou, jednou to zvládneš... Uvidíš...

A Davide... Mám tě rád...“

David položil sluchátko, a vyráží směr domov.

*A jednou, jednou to zvládneš... Uvidíš...*

Tyto slova jeho bratra mu vrtají hlavou již hodně dlouho... Co tím myslel... Co zvládnou...

A v tu mu srdce zabušilo, a vlilo mu do žil onu již zmiňovanou Nadějí.

Utíká domů. Jeho žabky ťapkají po asfaltovém povrchu.

*Ne dnes, ne zítra, ale časem, časem opravdu uvidím.*

Otevírá hlavní dveře, vybíhá schody do čtvrtého patra.

Celý udýchaný zastihne svou *krasavici* u bytových dveří.

Ještě nikdy nebyl tak šťastný, že ji vidí.

Ted' se ho zeptá, jestli se něco děje. Očekává to. V mysli již má připravenou odpověď a výraz číslo patnáct. Nadechuje se a počítá do tří.

-1-

-2-

-3-

## „Čas“ 2007

Sborník byl vydán Tiskárnou Schenk, s.r.o. u příležitosti 110. výročí založení Matičního gymnázia Ostrava. Jeho křest proběhl 5. 12. 2007 na vernisáži fotografických prací studentů na téma „Místo, kde žiji“.

Sborník sestavila Mgr. Naděžda Nováková.